

Bóng Thời Gian

Hoàng Thu Dung

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 1

Đan Thụy ngồi trước ti vi . Cô hơi ngả người ra sau nhìn lên màn ảnh . Đôi mắt đen láy chột khép lại như thường thức điệu nhạc dịu dặt đầy trữ tình.

Đây là bộ phim ca nhạc cô vừa mượn được của nhỏ bạn . Nó cứ bắt chiều nay phải trả . Nên dù rất buồn ngủ, cô cũng tranh thủ xem cho hết . Đan Thụy rất thích những bản tình ca du dương, lãng mạn . Cô hơi nhắm mắt, nụ cười mơ mộng phảng phất trên đôi môi mọng . Ngoài kia mưa lất phất rơi làm không khí lạnh . Thật là một không gian thi vị bay bổng.

Nhưng Đan Thụy không sống với thế giới của mình được lâu . Vì cửa phòng bị đẩy cái ào . Rồi Tú Vân nhún nhảy đi vào . Theo sau là Minh Khoa . Cả hai hình như mới ở cửa hàng bách hóa về, vì trên tay là một lô những gói đồ linh tinh . Tú Vân quăng tất cả xuống bà . Ngồi tréo chân dựa người ra ghế:

- Ồi, mệt quá trời - Rồi, làm như không có mặt Đan Thụy ở đó, cô với tay mở hộp bánh nhai nhóp nhép . Miệng đầy bánh, cô quay lại Minh Khoa - Ngồi đây nè anh.

Đan Thụy ngồi im, không biết phải làm thế nào, cô cắn môi nhìn lên màn hình, như không hề quan tâm đến Tú Vân . Nhưng cảm thấy sự có mặt của mình ở đây thừa quá, không chịu nổi, cô đứng lên định đi về phòng . Nhưng Minh Khoa đã khóa tay:

- Thụy cứ xem tiếp đi, tụi anh quấy rầu quá hả . Hay là mình lên phòng em đi, để cho Thụy xem phim.

Tú Vân nhăn mặt:

- Cái gì vậy ? Tại sao tôi phải đi, nhà này của mình mà cũng không được tự do nữa sao - Nói rồi cô đứng dậy, ngang nhiên đến tắt máy - Ồn quá, chịu không có nổi.

Môi Đan Thụy run lên vì tức và vì muốn khóc . Cô bỏ đi nhanh về phòng, còn nghe loáng thoáng giọng nói trầm trầm của Minh Khoa :

- Em không nên làm vậy Vân à . Dù sao cũng nên tôn trọng Thụy một chút

. Cô bé lớn rồi.

- Cái gì, lại bệnh nữa hả . Coi bộ anh sắp phải lòng con nhỏ rồi đấy . Đi theo nó đi.

- Em nói bậy gì vậy ?

Rõ ràng là Tú Vân cố ý kiểm chuyện . Đan Thụy đóng dần cửa phòng rồi ngồi phịch xuống giường . Ngược cô phập phồng vì tức . Nhớ lại cử chỉ khiêu khích quá đáng của Tú Vân , tự nhiên cô bật khóc . Khóc ngon lành . Tủi thân và yếu đuối.

Một lát, cô nguôi dần, sụt sùi . Rồi nín khóc hẳn . Cô qua ngồi trước bàn học, quẹt nước mắt . Và lấy nhật ký ra hí hoáy.

"Ngày... tháng...

Chị ta lại kiểm chuyện với mình . Ngang nhiên không cho mình xem tivi, và còn bảo anh Khoa đi theo mình đi . Mình ghét chị ta, căm thù nhất trên đời . Mình cầu trời có ngày chị ta bị quả báo, phải chịu đựng nỗi khổ như chính chị ta đã gây ra cho mình.

Mình sẽ tranh thủ tình cảm của anh Khoa cho bỏ ghét . Để chị ta hiểu thế nào là cảm giác bị bỏ rơi . Tại sao lâu nay mình không nghĩ ra chuyện đó chứ ?

Ngày mai mình sẽ "cua" anh Khoa . Nhất định là vậy ?...

Đan Thụy xếp quyển sổ lại . Lại khóc thêm một chập vì cảm giác tủi thân .

Vừa khóc cô vừa cầm tấm hình đặt trước mặt, khẽ thốt lên tuyệt vọng:

- "Mẹ Oi".

Hai năm qua rồi, hai năm không có mẹ . Vậy mà Đan Thụy vẫn chưa quen được cảm giác mồ côi . Những lúc bị bà nội và Tú Vân ức hiếp . Cô cứ nghĩ sẽ có mẹ che chở . Rồi sau đó nhận thức mẹ không còn, cô lại thấy sợ hãi với nỗi cô đơn khủng khiếp.

Đan Thụy còn nhớ rất rõ cảm giác miễn cưỡng khi lần đầu tiên theo mẹ đến ở nhà này . Ba cô chết khá lâu thì ông Khôi xuất hiện . Ông và mẹ cô thương nhau rồi sau đó là đám cưới . Mẹ cô dẫn theo đứa con riêng về nhà chồng . Thế là một gia đình phức tạp vì ông Khôi cùng sống với đứa con riêng - Tú Vân - Và với cả một bà già mà Đan Thụy cũng bắt buộc gọi là bà nội.

Khi còn sống cả mẹ cô cũng bị bà nội hà khắc, bị cô con gái riêng chồng chua ngoa soi mói . Tất cả những điều đó ông Khôi đều biết nhưng không bênh vực nổi, vì ông có ở nhà thường đâu . Và lại ông chỉ yêu mẹ cô chứ đâu có yêu thương được cô.

Khi mẹ mất rồi, bà nội và Tú Vân quyết liệt đuổi Đan Thụy đi . Nhưng ông Khôi không chịu, vì ông thương mẹ cô rất sâu đậm, và vì trước khi chết, bà bắt ông hứa đi hứa lại là bảo vệ Đan Thụy . Ông không hà khắc với cô vì lời hứa với người đã chết . Và lại cô hiền và yếu đuối, ông đâu có nỡ đuổi cô ra đường.

Vậy là Đan Thụy sống với những người hoàn toàn xa lạ . Không một chút quan hệ huyết thống . Trong khi Tú Vân được nuông chiều, nhưng lạ như một tiểu thư, thì cô thiếu thốn từ tinh thần đến vật chất . Đan Thụy cam chịu thiếu thốn, chỉ mong được yên ổn, vậy mà ngay cả điều đó cũng không được . Làm sao cô không thấy khổ.

Cái may mắn duy nhất ông Khôi ban cho cô là cô còn được đi học . Đối với cô vậy là đủ Rồi . Dù sao cô cũng không thấy mình quá bất hạnh.

Đan Thụy bận bịu suy nghĩ mãi miết nên không để ý tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ này giờ . Cho đến khi thấy dì Ba đứng ngoài cửa sổ . Cô giật bản mình đưa tay lên chặn ngực . Bà giúp việc cười hiền lành:

- Cô Thụy, sao cô không xuống ăn cơm ?

- Con quên, tới giờ cơm rồi hả dì ?

- Ừ . Thấy lâu quá cô không xuống, nên tôi lên gọi đại . Đừng nói là tôi gọi cô nha . Bà rầy tôi chết . Bà bảo tới giờ không xuống ăn thì thôi, ở đó mà mồi mọc.

Nói rồi bà đi nhanh xuống nhà . Hình dung vẻ mặt nặng như chì của bà nội . Đan Thụy hết muốn xuống ăn . Nhưng không ăn thì sẽ bị đói . Và cô cũng không có tiền để ăn quà . đành trăn người chịu đựng vậy.

Đan Thụy bước xuống phòng ăn . Người đầu tiên cô thấy là MK . Hôm nay anh ở lại ăn cơm, sự có mặt của anh là cả một đặc ân đối với Đan Thụy . Có anh, bà nội bớt soi mói cô hơn . Tú Vân cũng không rảnh mà nói cạnh nói khéo . Được yên thân một buổi ăn là hạnh phúc lắm rồi.

Thấy cô xuống, mặt Tú Vân thoát cái trở nên sầm lại . Bà nội khô khan:

- Đến giờ ăn thì phải tự động xuống, còn đợi người ta mời nữa sao . Nhà này không có mướn thêm người hầu đâu.

Đan Thụy dạ nhỏ một tiếng rồi khép nép ngồi xuống, ăn nhỏ nhẹ . Cô cúi xuống chén . Như không thấy những cử chỉ sẵn sóc Tú Vân của Khoa của bà nội . Cả ba người nói chuyện rất thân mật, khôn gai để ý đến Đan Thụy . Khoa gắp miếng thịt bỏ vào chén Tú Vân , giọng âu yếm:

- Sao này giờ không chịu ăn gì hết vậy ? Từ trưa giờ em cũng có ăn gì đâu.

- Em không đói.

Bà nội ngọt ngào:

- Sao vậy con ? Con bệnh hay là bức mình chuyện gì ?

Mặt Tú Vân vẫn lầm lì:

- Con ra sao thì kệ con . Người ta đâu thèm biết tới . Nội coi, nhà mình mà mình cũng không được tự do nữa . Muốn làm gì cũng phải xin phép bảo sao con không buồn.

Đan Thụy hiểu Tú Vân muốn ám chỉ chuyện lúc này, mặt cô nàng cúi gằm xuống . Cô nghe giọng cười âu yếm của Khoa:

- Anh lỡ lời có chút xiu . Từ chiều giờ anh xin lỗi rồi, còn giận hoài sao . Thôi mà bé, ăn giùm anh đi cưng.

- Em ăn hay không anh quan tâm làm gì ?

- Không quan tâm em thì anh còn lo cho ai khác được . Em phải hiểu, chỉ có em mới là quan trọng với anh . Chịu chưa ?

Mặt Tú Vân dịu lại . Cái miệng đẹp như hoa cười thỏa mãn, kiêu hãnh, vẻ kiêu hãnh của cô gái được nâng niu chiều chuộng . Nhất là trước mặt Đan Thụy , MK tỏ vẻ coi thường vì quá tôn trọng cô . Cô không muốn Đan Thụy nhận được sự tội nghiệp từ bất cứ ai . Vì chỉ sự hiện diện của con bé trong nhà là đã đáng ghét rồi.

Chiều nay đi học về, Đan Thụy thấy trong nhà hơi khác mọi ngày . Anh làm vườn đang trang hoàng phòng khách . Đan Thụy tò mò nhìn hàng chữ Happy Birthday trên tường . Thì ra chiều nay là sinh nhật Tú Vân.

Cô còn đứng ngơ ngẩn giữa phòng thì bà nội đi ra . Thấy cô bà gọi lại:

- Ngồi xuống đó cho tôi dọn nè.

- Dạ.

Đan Thụy khép nép bước đến salon, ngồi nép một góc nhìn bà nội, bà nói như ra lệnh:

- Tối nay sinh nhật con Vân, bạn bè nó tới đông lắm . Cô phải xuống lo trà nước . Phải đứng túc trực ở ngoài, nó sai bảo gì là làm cho chu đáo . Nghe rõ chưa ?

- Dạ nghe.

- Bây giờ lên phòng coi nó có sai cái gì thì làm . Đi đi.

- Dạ.

Cô đứng lên, đi về phòng cất cặp rồi qua phòng Tú Vân , rụt rè gõ cửa . Tiếng Tú Vân vọng ra:

- Vô đi.

Đan Thụy tần ngần bước vô . Cô khẽ buột miệng một cách thơ ngây:

- Ồ, đẹp quá.

Đang ngồi trước gương, Tú Vân quay lại:

- Cái gì đẹp ?

- Phòng của chị đẹp quá.

- Tưởng gì.

Tú Vân cười khẩy . Rồi lại soi mình vào gương, chăm chú tĩa hàng lông mày . Cái cách chiêm ngưỡng của Đan Thụy làm cô khinh bỉ . - "Con nhỏ ngờ nghệch nhà quê thật . Rõ là dân ở rừng ra thành phố ".

Quả thật, Đan Thụy không tưởng tượng nổi phòng của Tú Vân đẹp thế . Từ màn cửa đến các vật dụng trang trí đều trang nhã, tuyệt đẹp . Cô cũng được một phòng riêng . Nhưng chỉ là một chiếc giường cá nhân và bàn học gỗ đơn giản . Đồ trang trí duy nhất của cô là chiếc bình nhỏ cô xin được của dì Ba . Mỗi ngày cô hái ít hoa dưới sân lên cắm . Đó là tất cả những gì cô có được để tạo cho mình một thế giới riêng mơ mộng.

- Đứng đó làm gì, xuống bếp lấy trái dưa leo lên đây.

Đan Thụy lại chạy xuống bếp . Cô biết dưa là để Tú Vân đập lên mặt, nên cẩn thận mang cả dao lên . Khi cô vào phòng thì Tú Vân đã nằm ngửa ra ghế.

- Xắt lát mỏng giùm đi.

Đan Thụy đứng bên cạnh, khéo léo cắt từng miếng thật mỏng đặt lên mặt

Tú Vân . Rồi ngồi xuống chờ.

Tú Vân nằm nhắm mắt thư giãn . Trong khi Đan Thụy tò mò nhìn các loại hộp mỹ phẩm chất dọc trên bàn phấn . Ước gì cô có được cây son thì thích biết mấy.

Phục vụ cho Tú Vân xong thì đã gần sáu giờ . Cô được phép về phòng mình chờ khách đến . Đan Thụy loay hoay một mình trong phòng . Bối rối thật sự, cô không biết phải tặng gì cho Tú Vân . Thật sự là cô không có món gì có giá trị cả, mà sinh nhật thì nhất thiết phải có quà . Cô không ngờ nghịch đến mức không hiểu phép lịch sự đó.

Cuối cùng Đan Thụy hý hoáy làm chiếc hộp nhỏ, rồi xếp chiếc khăn tay bỏ vào, xong cô lấy giấy hoa gói lại . Cô còn cẩn thận làm chiếc nơ gài trên hộp . Thế là xong . Cuối cùng cô cũng có quà cho Tú Vân . Thật là hãnh diện!

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 2

Tú Vân nằm nhắm mắt thư giãn . Trong khi Đan Thụy tò mò nhìn các loại hộp mỹ phẩm chất dọc trên bàn phẩm . Ước gì cô có được cây son thì thích biết mấy.

Phục vụ cho Tú Vân xong khi đã gần sáu giờ . Cô được phép về phòng mình chờ khách đến . Đan Thụy loay hoay một mình trong phòng . Bối rối thật sự, cô không biết phải tặng gì cho Tú Vân . Thật sự là không có món gì giá trị cả, mà sinh nhật thì nhất thiết phải có quà . Cô không ngờ nghếch đến mức không hiểu phép lịch sự đó.

Cuối cùng, Đan Thụy hý hoáy làm chiếc hộp nhỏ, rồi xếp chiếc khăn tay bỏ vào, xong cô lấy giấy hoa gói lại . Cô còn cẩn thận làm chiếc nơ gài trên chiếc hộp . Thế là xong, cuối cùng cô cũng có quà cho Tú Văn . Thật là hãnh diện !

Ở dưới nhà khách đã tới đông, Tú Vân đẹp lộng lẫy đang riu rít đón bạn . Bên cạnh là Minh Khoa lịch sự trong bộ vest màu nhạt . Đan Thụy bận tít tít phụ dì bà bày bàn ăn, cô không nén được sự tò mò háo hức ngắm Tú Vân và các cô gái đến dự sinh nhật, họ không đẹp như Tú Vân . Nhưng tất cả đều ăn mặc hào nhoáng, với những bộ áo tuyệt mỹ . Có lúc Đan Thụy đứng một góc nhìn họ . Cô cũng cảm thấy vui náo nức, và muốn được chơi đùa với mọi người, nhưng chỉ dám đứng xa mà ngắm nghía.

Thấy mọi người tặng quà, Đan Thụy cũng vẫn chiếc hộp nhỏ bé của mình đến gần Tú Văn . Mặt cô đỏ bừng vì mắc cỡ . Cô rụt rè:

-Em tặng chị.

Thấy Đan Thụy dám xen vào đám bạn cô . Tú Văn bực mình định đuổi cô đi chỗ khác.

Nhưng có mặt mọi người nên không tiện, Tú Văn cầm chiếc hộp một cách hoài nghi . Rồi ném xuống bàn:

-Cám ơn . Vô nhà đi.

Ngay lúc đó, Trọng Đan giơ tay chặn lại:

-Ở chơi cô bé, vô nhà làm gì, chà Tú Vân có cô em xinh thế này mà giấu há ? Tụi này không có ăn thịt em bé đâu, đừng sợ.

Nói rồi anh ta tự nhiên kéo Đan Thụy ngồi xuống cạnh mình . Đan Thụy cứng người ngồi im . Trong phúc chốc, cô vô tình trở thành trung tâm của mọi cặp mắt . Giữa bày tiên nữ áo quần đẹp mắt . Chiếc áo bông tím của cô nhìn què không thể tưởng tượng . Nhưng hai bím tóc và nét đẹp thanh tú của cô lại có sức thu hút kỳ lạ . Vẻ thơ ngây dễ thương của cô làm người ta sẵn sàng bỏ qua ấn tượng về chiếc áo xấu . Và lại cô còn bé quá, ngơ ngác quá, nên không ai nghĩ đến chuyện ganh tị với một cô bé con . Các cô bạn Tú Vân bẹo má Đan Thụy bảo cô dễ thương, làm cô càng mắc cỡ cúi gầm mặt xuống g.

Tú Vân nhìn Đan Thụy, cười khẩy một cái . Bạn bè càng khen con bé, cô càng thấy chướng mắt và tức bầm gan . Cô tự hứa tối nay sẽ hành hạ con bé để trả thù sự hụt hẫng này.

Đến màn mở quà, Tú Vân và Minh Khoa đứng trước chiếc bàn chất đầy các hộp giấy hoa . Khoa âu yếm phụ mở những lớp giấy; trao cho Tú Vân . Cô cười rạng rỡ, giơ cao những món quà lên chụp hình . Tất cả đều hào nhoáng, đắt tiền . Một hộp mỹ phẩm với đầy đủ son phấn và các loại phấn mắt . Một lọ nước hoa Pháp . Một bộ bông tai dây chuyền của Trung Quốc . Một xấp vải màu rực rỡ... Tất cả đều sang trọng đẹp mắt.

Đan Thụy nhìn từng thứ bụng lo bồn lên vì xấu hổ . Cô hối hận đã tặng chiếc khăn tay quý nhất của mình . Vì bên cạnh các món quà kia, nó thật là thảm hại . Cô thầm mong Tú Vân té nhị đừng mở gói quà nhỏ xíu của cô . Nhưng ngược lại, Tú vân cố tình giơ chiếc hộp lên thật cao . Rồi trình trọng:

-Và đây là món quà đặc biệt của tác giả Đan Thụy . Kính mời quý vị cùng thưởng thức

Cách giới thiệu của Tú vân làm mọi người tò mò nhìn chăm chú chờ đợi . ai cũng nghĩ đó là một món đặc biệt vượt xa những thứ tặng phẩm bình thường của họ . Nên khi Tú Vân trình trọng lấy chiếc khăn ra và phất cao lên, thì mọi người cười ồ lên chế giễu.

Đan Thụy cúi mặt, ngồi chết trân trên ghế.

Vài cô bạn kênh kiệu bĩu môi.

-Chu choa, một tặng phẩm siêu hạng.

-Thời đại này mà cổ lỗ sĩ vậy hả trời.

-Nhà quê khiếp thế.

Tú Vân vẫn giơ cao chiếc khăn tay, đi một vòng như khiêu vũ . Cô cười ngặt nghẽo:

-Ha... Ha... Từ đó giờ mình mới thấy có người tặng món quà độc đáo này . Buồn cười quá, ha .. ha.

Cô ngả vào lòng Minh Khoa, vẫy vẫy chiếc khăn trước mặt anh:

-Theo anh thì cái này em dùng để làm gì, lau giày hả ? Ê quý vị, có ai thiếu đồ lau giày không, tôi cho nè.

Cô lại cười hăng hắc, Minh Khoa dụi dàng cầm chiếc khăn lau nhẹ lên trán cô . Rồi xếp lại.

-Em mời bạn ra nhảy đi cưng.

Đề nghị của anh làm bầu không khí dịu lại . Vài người hơi bất mãn thái độ của Tú Vân . Họ hiểu cô muốn làm nhục Đan Thụy . Nhưng như vậy tàn nhẫn quá.

Nhạc nổi lên . Từng cặp dìu nhau trong điệu nhạc . Đan Thụy vẫn ngồi chết dí một chỗ . Cô muốn chạy lên phòng . Nhưng ngay lúc đó, Trọng Đan đã đến trước mặt cô, trên tay là hai ly nước s ónh s ánh màu vàng nhạt.

-Uống đi cô bé . Thôi nào, ngẩng mặt lên đi . Sao hay mắc cỡ thế ?

Đan Thụy lí nhí:

-Em khkhông biết uống rượu.

Trọng Đan phì cười:

-Gạt cô bé một chút, chứ cái này không phải là rượu đâu . Bia đấy, uống không có say đâu.

Thấy Đan Thụy vẫn không ngước lên, Trọng đan vỗ nhẹ vai cô:

-Tú vân làm vậy quá đáng thật . Con nhỏ thích chơi trội đó, nhưng mấy anh khÔng ai cười em đâu . Này, bao nhiêu tuổi vậy em bé ?

-Em mười bảy . Nhưng cuối tháng này là được mười tám.

Đan phì cười:

-Bộ thích làm người lớn lắm hả ? Sao nhớ tháng kỷ vậy ?

Đan Thụy gật đầu, thơ ngây:

-Em mong em mau lớn lắm . Để được đi làm . Và em nghĩ lúc lớn bằng mấy anh chị, em sẽ khôn thêm, khỏi bị ai ăn hiếp cả.

-Tú vân hay ăn hiếp em lắm phải không ?

-Em nói ra để anh mách chị Vân hả ?

- Đâu có, anh đâu có bém mép như con gái vậy . Cứ yên tâm mà nói với anh.

Đan Thụy nghĩ nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

-Thôi, em không dám nói đâu . Mẹ em bảo không nên nói xấu người khác sau lưng họ, vì trước sau gì họ cũng biết.

Các nói chuyện của cô làm Trọng Đan thấy thú vị . Anh quen giao du với đám con gái coi trời bằng cái vung . Nên tính cách của Thụy làm anh thích thích . Cô bé như con nai ngơ ngác, như hoa trinh nữ và như .. nói chung là hiện thân của sự tinh khôi khờ dại . Quen cũng vui đấy.

Trọng Đan đứng dậy, kéo tay Đan Thụy:

- Đừng sợ Tú Vân nữa, tối nay nó không ăn thịt em được đâu . Ra nhảy với anh.

Nhưng Thúy níu lại:

-Em không biết nhảy, em không dám ra đó đâu.

-Sao vậy ?

-Em sợ lắm, với lại em ăn mặc quê thế này, mấy chị sẽ cười em.

-Nhằm gì nào, ra đây đi cưng.

Nhưng Đan Thụy vẫn một mực từ chối . Thuyết phục không được, Trọng Đan nhún vai:

-Thì thôi, anh không ép . Cô bé nhất quá - Anh ta nhìn quanh, rồi cười cười

- Em không thích nhảy thì mình ra sân chơi đi, ngồi đây là trung tâm của mọi sự chú ý đó, đi cưng.

- Dạ.

Đan Thụy đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo Đan . Ngang qua các cặp nháy, vài tên con trai quay lại nháy nháy mắt cười . Như muốn bảo anh vợ được con bé ngon mắt quá . Trọng Đan cũng nhướn mày đáp lại, với nụ cười ở góc môi.

Nhưng cử chỉ của anh không qua được mắt Tú Vân . áp mặt lên vai Minh Khoa, cô lim dim mắt nhìn Trọng Đan dắt Đan Thụy ra mở cửa . Thừa hiểu Trọng Đan sẽ làm gì con bé, nhưng cô không có ý kiến . Ngu thì ráng chịu chứ sao.

Đưa đan Thụy ra ngồi ở băng đá dưới gốc hoa sứ, chỗ khuất lối đi . Trọng Đan ngồi sát cạnh cô . Thân mật choàng tay qua vai cô.

-Lạnh không bé ?

Thụy hơi né người, rồi loay hoay gỡ tay anh ra:

-Em không lạnh, anh đừng làm vậy . Em không quen ai làm vậy với em đâu.

Đan cười khi:

-Anh em thì thân mật chút, có sao đâu.

-Nhưng em không thích, em mới biết anh mà.

-"Con bé có vẻ hờ quá, phải tống bót lại thôi . Đi chiến thuật khác thôi" - Trọng Đan nghĩ thầm, anh không thấy phật ý . Ngược lại, sự kháng cự của Thụy chỉ gợi cho anh cảm giác vui thích . Muốn chinh phục cho bằng được . Nghĩ vậy anh buông tay ra, và đổi chiến thuật vuốt nhẹ tóc cô:

-Em làm anh liên tưởng tới một con chim nhỏ bé, sống bên cạnh con điều hâu lúc nào cũng cũng sẵn sàng nuốt em . Mới gặp lần đầu mà anh thương quá . Tội nghiệp quá.

Thụy ngồi im nghe Trọng Đan nói, cô hơi ngược lên nhìn anh . Cô không hiểu có phải đó là cách tán tỉnh không, và anh làm như vậy để làm gì . Nhưng bằng sự cảm nhận nội tâm, cô thấy những lời đó là không thật (hìhì).

Lúc này ở phòng khách, chỉ có mình anh là không cười cợt cô . Điều đó làm cô tin cậy, cảm giác như con thuyền bị nhiều đợt sóng xô đẩy, chỉ duy nhất một cánh tay đưa ra che chở . Cảm giác an toàn đó làm cô băng lòng theo Trọng Đan ra ngoài . Nhưng cô không hiểu sao bây giờ cô lại nghĩ khác, cô thấy anh giả dối quá, và cô ngồi im nghe anh nói.

Trọng Đan hiểu thái độ của Thụy theo cách khác, anh tin chắc cô bé đã mềm lòng . Và để thăm dò phản ứng của cô . Anh choàng tay qua lưng cô, một tay kéo mặt cô quay lại, hôn ngẫu nhiên đôi môi xinh đẹp.

Đan Thụy sợ run cả người . Vừa sợ vừa tức, cô mím chặt môi để khỏi bị hôn . Và vùng vẫy tìm cách thoát khỏi Trọng Đan . Cuối cùng cô thoát được anh . Chạy như điên vào nhà . Vừa chạy vừa khóc nức nở.

Cô chạy va vào Tú Vân, làm Tú Vân kêu the;t lên hết hồn, nép vào Minh Khoa . Các cặp nhảy tò mò quay lại nhìn, mím cười thú vị, biết chắc là Trọng Đan giở trò gì với con bé . Không ngờ con nhỏ phản ứng quyết liệt như vậy.

Đan Thụy chạy lên phòng đóng cửa lại . Cô ngồi thu mình trên giường, khóc như mưa như gió . Hoảng sợ và ghê tởm . Từ đó giờ chưa khi nào cô bị một gã con trai cưỡng bức thô bạo như vậy . Cảm giác sợ và tủi thân làm cô thấy tinh thần bị khủng hoảng, cô co rút người ôm chiếc gối giấu mặt vào đó mà khóc.

Đan Thụy thấy mình cô đơn ghê gớm . Xung quanh không có ai có thể chia sẻ thương yêu cô . Chỉ toàn những con người ghẻ lạnh, ghét bỏ . Bây giờ lại bị đối xử như một con vật, cô thấy đau khổ đến mức chết cho xong.

Đan Thụy không biết mình đã khóc bao lâu . Đến lúc có tiếng đập cửa thật mạnh . Cô giật mình chạy ra mở . Bà nội và Tú Vân bước vô . Mặt Tú Vân hầm hầm . Đan Thụy ngỡ ngàng chưa kịp hỏi thì Tú vân đã tát cho cô một bạt tai:

- Đồ chó . Lúc này mày xuống dưới làm gì . ai cho mày ra nhập bọn với tao vậy . Muốn trèo cao phải không ?

Đan Thụy ôm một bên mặt, sợ hãi đứng nép vào tường . Cô lắp bắp:

-Em không có như vậy . Em chỉ muốn tặng quà cho chị rồi xuống bếp phụ... em...

- Im đi, đừng có léo mép, đồ giẻ rách cũng bày đặt tặng . Muốn mượn cớ đó xuống dưới ra mắt thiên hạ phải không ?

-Em không có như vậy đâu, em nói thật... hức... hức... em chỉ muốn...

Bà nội gạt ngang, giọng đầy khắt nghiệt:

-Mày muốn cái gì, thứ con gái mới nứt mắt đã muốn kiếm trai . Lúc chiều tao đã dặn thế nào hả ? Tại sao không ở dưới bếp mà lên phòng khách, muốn làm mất mặt cháu tao phải không ?

Đan Thụy rùn g mình, cô nép sát tường như muốn biến vào đó . Ngôn ngữ

ghê gớm của bà nội làm cô vừa sợ vừa ghê . Nhất là ánh mắt sắt lạnh của bà làm cô run rẩy . Và chỉ biết trôn người chờ họ ra khỏi phòng . Nhưng Tú Vân như chưa hết tức . Cô nghĩ rằng:

-Rõ ràng là mày muốn kinh chống tao . Ngay giữa buổi sinh nhật tao thì tìm cách xuất hiện để lấn át tao, mày muốn đem sắc đẹp ra chọi phải không . Đồ khốn kiếp, mày muốn cho mọi người thấy mày đẹp hơn tap, và tối nay tao bị lu mờ rồi đó . Há dạ chưa ? Không ngờ con này ghê gớm như vậy . Rõ là đồ nuôi ong tay áo mà.

Đan Thụy đứng im thin thít . Hết bà ội đến Tú Vân trút cơn thịnh nộ lên đầu cô . Vừa bị cơn khủng hoảng lúc này, chưa kịp lắng dịu thì phải nghe nhiếc móc . Thần kinh cô căng thẳng suy sụp . Cô tưởng như mình không chịu đựng nổi nữa, và oà lên khóc . Vừa khóc vừa nghe sỉ vả . Đến thật khuya cô mới được buông tha . Cô mệt nhoài nằm xuống giường, thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn.

Đúng là một đêm đầy ác mộng, suốt đêm Đan Thụy cứ ngồi bật dậy vì những giấc mơ nặng nề . Trong bóng tối, cô run rẩy ôm chặt chiếc gối, chờ cho nỗi sợ hãi lắng xuống cô mới nằm trở lại, ngủ thiếp đi.

Hôm sau vào lớp, Đan Thụy như người mất hồn . Cô nhìn ra cửa sổ nhiều hơn nhìn lên bảng . Cô không hay Nguyệt Thi cứ quay qua nhìn mình, rồi nó đẩy qua cô miếng giấy nhỏ:

-"Chuyện gì ?"

Đan Thụy nhìn miếng giấy, rồi viết nhanh:

-"Chuyện buồn lắm . Đêm qua tao khóc sưng cả mắt . Tao muốn chết quá Thi ơi ."

-"Khùng ! Có phải bà sư tử gây chuyện nữa không ?"

-"Ừ"

-"Lát nữa ớ lại kể tao nghe . Bây giờ lo tập trung kìa . Này giờ thầy chiếu tướng mày đó ".

Đan Thụy nhìn lên bảng . Thấy cái nhìn của thầy, cô vội cụp mắt xuống, nhét mảnh giấy vào tập.

Buổi chiều tan học, cô và Nguyệt Thi ngồi dưới gốc cây phượng . Cô kể hết chuyện tối qua, rồi khóc thút thít . Nguyệt Thi chăm chú nghe . Nghe xong,

cô nàng nổi giận hầm hè:

-Cái bà này quá đáng thật, làm gì ăn hiếp người ta dữ vậy . Mai mốt bà đánh mày một cái, mày "động" lại bà mười cái cho tao.

Đan Thụy thút thít:

- Đánh lại đặng bị tống ra khỏi nhà hả ? Rồi tao biết ở đâu.

-Ừ nhỉ ! Ừ nhỉ !

Nguyệt Thi thở dài sườn sượt . Bất lực nhưng chỉ lát sau, cô lại hùng hổ:

-Chơi cú này không được thì chơi cú khác . Bà tức vì bạn bà khen mày đẹp hả ? Vậy thì làm tới luôn . Mai mốt có bạn bà tới nhà, mày lượn tới lui cho bà tức chơi.

Đan Thụy hỉ mũi vào khăn tay, lắc đầu:

-Xúi dại! Làm vậy cho tao bị ăn bạt tai nữa hả ? Đau lắm chứ bộ, không tin hôm nào mày chọc cho má đánh thử xem . Đau muốn chết luôn ấy.

Nguyệt Thi la lên:

-Cái gì mày cũng không dám . Mày hiền quá nên bị ăn hiếp là phải rồi.

-Chứ tao biết làm gì bây giờ . Tao mà phản ứng bà nội sẽ đuổi khỏi nhà, tao sợ lắm.

Nguyệt Thi nín thinh . Thật ra cô chỉ có thể bênh vực Đan Thụy bằng miệng, chứ cô cũng như Đan Thụy, làm sao mà giúp cho nổi.

Nguyệt Thi có cái tên rất trắng thơ, nhưng ocn người thì chả thơ chút nào . Đan Thụy thanh tú bao nhiêu thì cô thô kệch bấy nhiêu . Tánh tình lại như con trai, nổi nóng lên là hầm hết um sùm . Có lẽ theo luật bù trừ nên cô chỉ thân có mình Đan Thụy, bảo vệ Đan Thụy tối đa . Chỉ trừ có việc cứu cô khỏi bị Tú vân ăn hiếp thì không được mà thôi.

Cả hai ngồi lại đến khi sân trường không còn bóng người mới về . Khi ra đến cổng trường, Đan Thụy hơi ríu chân lại, kinh ngạc khi thấy Minh Khoa đang đứng đó, chiếc xe dựng bên cạnh . Cô hơi ngoái vào trong xem còn ai không, cô không tin anh Khoa đến tìm cô.

Nhưng quả thật là như vậy, Khoa đi đến trước mặt cô . Hơi cười với nguyệt Thi . Rồi quay qua cô.

-Sao em ra trễ vậy ?

Đan Thụy dè dặt:

-Em ở lại với bạn em . Đây là Nguyệt Thi, bạn thân của em.

Thấy nó nhìn Minh Khoa chăm chăm, Thụy nói khẽ:

-Anh Khoa đó thi, anh là bạn của chị Vân, đúng hơn là người yêu.

-Người yêu hả ?

Nguyệt Thi hỏi xong rồi đốp chát ngay:

-Ê, anh về dạy lại người yêu đi nghe . Nói bả đừng có ỷ lớn rồi ăn hiếp con nít . Coi chừng có ngày trời đánh đó.

Minh Khoa hơi nướng mắt nhìn cô . Đan Thụy vội nắm tay Nguyệt Thi:

- Đừng nói vậy đi . Anh Khoa không biết mấy chuyện đó đâu . Ảnh...

-Không biết thì nói cho biết.

Thụy nhăn mặt khỗ sở:

-Thôi mày về đi, mày nói bậy thì tao sẽ chết đó.

Nguyệt Thi đã cong mỏ lên định nói tiếp . Nhưng thấy vẻ rầu rĩ của Thụy, cô nàng vội stop:

-Thôi, vậy thì tao về.

Cô nàng quay qua Minh Khoa, khẽ nguýt một cái như hăm dọa . Rồi nói trống không:

-Bái bai nghe . Hy vọng là anh cũng đừng anh hiếp con nít.

Minh Khoa hơi nghiêng người:

-Không dám.

Điều bộ giễu cợt của anh làm Nguyệt Thi háy một cái . Rồi đi thẳng.

Khoa nhìn theo, cười cười:

-Em có cô bạn bặm trợn quá . Thật là nữ tướng.

Đan Thụy không trả lời, cô nhìn quanh:

-Anh Khoa tìm em có chuyện gì không ?

Khoa không trả lời, anh bước tới dắt xe vào sân . Rồi lên tiếng:

-Em vô đây.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 3

Đan Thụy ôm cặp trước ngực dè dặt đi bên cạnh Khoa . Cả hai ngồi xuống băng đá , Khoa nhìn hơi lâu vào đôi mắt cô :

- Lúc này em bảo bạn em nói bây là em chết . Ko lẽ em sợ cả anh nữa sao ?

Thụy hơi lắc đầu không nói . Khoa hỏi tiếp :

- Hôm qua thằng Đan làm gì em vậy ?

Đan Thụy cắn môi mặt cúi gằm . Thấy cô không trả lời , Khoa nói như dỗ dành :

- Anh biết em luôn coi anh như kẻ thù , và luôn đề phòng anh . Nhưng thật sự không như em nghĩ đâu . Tình cảm của anh ra sao , sau này em sẽ biết . Còn bây giờ , anh thật sự không yên tâm thấy em vướng vào tên Đan . Nói thật với anh đi , tối qua hẳn đã làm gì em ? Tại sao em hoảng sợ như vậy ?

Thụy bặm môi , nước mắt bắt đầu lăn xuống mặt . Nhưng cô vẫn không nói . Đúng hơn là không thể . Làm sao cô dám nói với Khoa là hẳn hôn cô . Chuyện đó làm cô xấu hổ đến mức không dám nghĩ đến . Huống hồ là nói với Khoa . Cô với anh đâu phải là anh em . Lại càng không thể tin cậy anh . Khoa ngồi im , kiên nhẫn chờ Thụy nói . Nhưng chờ mãi mà cô vẫn im lặng , anh quay lại nhìn cô . Thì ra này giờ Thụy khóc . Khóc một cách lặng lẽ . Anh ngồi kế bên mà vẫn không biết . Làm sao một cô bé 17 tuổi lại có kiểu khóc thầm lặng chịu đựng như vậy chứ . Thật là bàng hoàng.

Một tình cảm mãnh liệt trào dâng lên , Khoa quỳ xuống trước mặt cô , nắm chặt tay cô :

- Đừng như vậy Thụy . Buồn khổ gì cứ nói với anh . Đừng im lặng như vậy . Tuổi của em không phải để chịu đựng đâu.

Đan Thụy sợ sệt rút tay ra , quay mặt chỗ khác . Khoa ngồi lên băng đá dịu dàng nói :

- Tình cảm của anh bây giờ nói ra thì quá sớm , em không chấp nhận được đâu . Và có lẽ em cũng không tin . Nhưng em nên hiểu điều này , là lúc nào anh cũng lo cho em , yêu mến em . Anh muốn là chỗ dựa của em . Được

em tin cậy , đừng sợ anh nghe Thụy.

- ....

- Anh biết sống ở nhà Tú Vân là em khổ . Cô ta quen sung sướng nên khó mà thông cảm với người khác . Em không có chỗ nào để nương tựa . Vậy thì tại sao không để anh lo cho em.

Đan Thụy nín khóc , lau nước mắt :

- Chị Vân là người yêu của anh mà.

Khoa lắc đầu :

- Có lẽ đó chỉ là ý nghĩ của mọi người . Hoặc đó là chuyện trước đây.

- Sao tự nhiên hôm nay anh đến tìm em vậy ?

Khoa tư lự :

- Có lẽ vì anh không chịu nổi nữa . Từ lâu rồi anh đợi khi em lớn anh sẽ thổ lộ tình cảm của anh . Nhưng tối qua thấy em bị tên Đan làm nhục , anh đành không được .Hôm nay anh phải cố kiềm chế mới không nện cho hấn một trận.

Đan Thụy ngược lên nhìn anh lạ lùng :

- Hôm qua anh có nói gì đâu , không có cử chỉ nào bênh vực em . Vậy rồi dùng một cái , em bất ngờ quá , em ...

- Em nghi ngờ anh , đúng không ? Nhưng anh im lặng chỉ là muốn bảo vệ em . Lần trước khuyên Tú Vân một lần , cô ta làm tình làm tội em quá , anh sợ rồi.

Khoa nhìn đồng hồ rồi đỡ Đan Thụy đứng lên :

- Em về đi , về trễ quá coi chừng bà nội khó chịu . Tối anh qua.

Anh đưa Đan Thụy về đến ngã tư gần nhà cô rồi về nhà mình . Đan Thụy đóng cửa phòng , ngồi ngẩn ngơ trước bàn học . Cuộc gặp gỡ với Khoa hãy còn làm cho cô bàng hoàng không tin . Nếu không có buổi sinh nhật hôm qua , liệu anh còn dấu kín tình cảm đến bao giờ ?

Người lớn thật là khó hiểu , từ đó giờ Đan Thụy chưa khi nào tưởng tượng nổi Khoa có thể yêu mình . Có lúc tức Tú Vân , cô nghĩ sẽ cưa anh Khoa cho bỏ ghét . Nhưng đó chỉ là ý nghĩ , là phản ứng của trẻ con . Nó làm cho cô đỡ tức vì à o tưởng đã trả được thù ... Tất cả chỉ là ý nghĩ.

Còn bây giờ hiện thực là anh Khoa không yêu chị Vân . Kỳ lạ quá , cô

không thấy hả hê mà chỉ sợ hãi . Chuyện này rồi sẽ ra sao đây ?

Buổi tối Khoa đến ăn cơm với cả nhà . Anh chỉ nhìn Đan Thụ một cái rồi quay qua Tú Vân . Vẫn cứ chỉ ân cần chiều chuộng . Nếu Đan Thụ là người lớn , hẳn sẽ nhận thấy đó chỉ là cử chỉ ga lăng bình thường của một người con trai . Nhưng cô còn quá nhỏ , cô chưa đủ tinh khôn để/ nhận xét . Chỉ thấy anh Khoa vẫn còn yêu chị Vân . Cô cứ nghĩ lúc trước khác , bây giờ Khoa thay đổi rồi , tại sao vẫn săn sóc chị ấy như cũ , thật là giả dối . Tự nhiên , cô thất vọng vô cùng.

Hôm sau anh lại đón cô ở cổng trường . Cả hai vẫn ngồi ở băng ghế đá hôm qua . Đan Thụ mím môi , cô nói mà mắt nhìn nơi khác :

- Anh Khoa , em không thích anh giỡn vậy đâu . Đây là lần chót , mai một anh đừng tìm em nữa.

- Sao vậy Thụ ? Em đổi ý rồi hả ?

- Em có hứa gì đâu mà đổi ý , nhưng anh vẫn còn yêu chị Vân thì anh đừng bảo thích em nữa . Như vậy là giả dối lắm.

- Anh còn yêu Tú Vân à ? Em moi đâu ra ý nghĩ đó vậy ?

Đan Thụ nhìn mặt Khoa , nghiêm trang :

- Tối hôm qua em nhìn thấy . Em hiểu rồi , nếu người ta không thương nhau thì không ai có cử chỉ như vậy cả.

Minh Khoa bật cười , rồi phá lên cười lớn :

- A , cô bé cũng biết ghen . Mới đây thôi mà đã biết độc đoán rồi , ghê chưa.

Đan Thụ gân cổ lên cãi :

- Em không có ghen . Cái đó là không phải là ghen.

- Vậy thì là gì ?

Đan Thụ vẫn không cười :

- Em muốn nói anh không được yêu cùng lúc hai người , như vậy xấu lắm.

Minh Khoa nhìn cô chăm chú :

- Tóm lại là , em thấy anh săn sóc Tú Vân có nghĩa là anh yêu cô ta ?

- Vâng , em nghĩ như vậy.

Khoa nhìn cô không chớp :

- Em không hiểu như vậy là vì cái gì à ?

- Nếu không yêu thì làm sao anh làm như vậy được . Tối qua anh phải khác lúc trước chứ.

- Trời đất.

Anh kêu lên một tiếng , ngạc nhiên đến thảng thốt . Vậy là Đan Thụy không hiểu gì hết . Anh cứ nghĩ không cần giải thích , nhưng xem ra không thể được . Suy cho cùng thì cô vẫn là một cô bé con . Anh đã quen với cách cư xử của Tú Vân , nên quên bằng Đan Thụy hãy còn bé quá . Anh lơ mơ cảm thấy yêu một cô con nít không phải là đơn giản . Mỗi một chuyện điều phải giải thích . Cô thơ ngây quá , đâu có giống Tú Vân.

Khoa nói một cách kiên nhẫn :

- Em phải hiểu là anh cần làm như vậy . Nếu không , Tú Vân sẽ nghi ngờ anh và anh sẽ không thể đến nhà em . Chưa kể đến việc cô sẽ trút cơn giận vào em Dù muốn dù không thì cả anh lẫn em đều phải dấu kín chuyện này , vì lo an toàn cho em . Em hiểu không ?

Giải thích thế này thì Đan Thụy hiểu được . Cô gật đầu nói nhỏ rí :

- Em biết rồi , em sẽ không nói với ai cả . Sẽ chỉ là bí mật mãi mãi.

Khoa lắc đầu :

- Ko phải là mãi mãi , mà chỉ đến khi em học xong , lúc đó anh có nhà riêng đủ sức cưới em . Anh sẽ nói thật với Tú Vân , cô sẽ không làm gì em được nữa.

- Cưới ?

Đan Thụy mở lớn mắt nhìn Khoa . Anh nói cái gì vậy ?

- Sao ? Em lại nghĩ gì nữa ?

- Ko, Ko . Em đâu có nghĩ gì ? Chỉ là vì anh nói chuyện nghe dễ sợ quá , em không tưởng tượng được ?

- Sao lại dễ sợ ?

- Em mới nói chuyện thật sự với anh là hôm qua . Nói chuyện đám cưới giống người lớn quá , em không quen , sao mà dễ sợ quá.

Khoa mỉm cười :

- Thì thôi , anh sẽ không nói chuyện đó , để sau . Nhưng anh hỏi thật , em có yêu anh không ?

- Ko , em không yêu

- Tại sao ? Vậy em nghĩ gì về anh ?

- Em mến anh vì anh bênh vực em chứ không ghét bỏ em . Từ đó giờ chỉ có nhỏ Nguyệt Thi là thương em , nên em thương nó lắm . Anh cũng vậy , anh thương em nên em thương lại

- Còn nếu anh cũng như Tú Vân ?

- Thì em sẽ ghét anh.

Khoa khẽ lắc đầu mình . Anh chưa thấy cô gái nào thẳng thắn như Đan Thụy , cô bé không biết màu mè là gì , không biết phỉnh phờ ve vuốt để được yêu . Tâm hồn cô so với Tú Vân thì đúng là một tờ giấy trắng.

Nhưng nah chấp nhận được . Làm sao bắt Đan Thụy phải yêu anh khi anh không là gì cả . Nhất là anh thuộc về Tú Vân , Đan Thụy không từ chối anh là được rồi . Còn tình yêu ? Nó sẽ đến sau.

Anh nghiêng mặt qua nhìn Đan Thụy . Cô cũng mở lớn mắt nhìn lại anh . Khoa rất muốn hôn cô , muốn có một cử chỉ âu yếm để thoa? mản tình cảm của mình . Nhưng anh không dám . Vẻ mặt Đan Thụy trong sáng quá . Cô sẽ khó mà tiếp nhận cái cách yêu đương như vậy . Khoa khẽ thở dài ngồi ngay ngắn lại . Anh chợt hỏi như lơ đãng :

- À , hôm sinh nhật tên Đan làm gì mà em chạy như bay vậy ?

- Anh ... tự nhiên ảnh hôn em.

Nói xong mặt cô đỏ hừng lên , đỏ đến tận chân tóc . Vẻ thẹn thùng rất ngây thơ , có chút ngờ nghệch . Khoa đã đoán được việc làm của Trọng Đan . Vậy mà nghe Đan Thụy nói ra , anh vẫn thấy nóng mặt . Anh đứng bật dậy , dựa vào cây phượng đâm mạnh vào thân cây một cách bực tức.

Nhưng rồi thấy vẻ khổ sở của Đan Thụy , anh dịu lại . Đến ngồi gần cô , nói thản nhiên :

- Thật ra chuyện đó không ghê gớm lắm đâu . em đừng khổ sở như vậy . Đối với bọn con trai thì cái đó thường lắm.

Đan Thụy ngẩng đầu lên :

- Luôn cả anh trong đó ?

- Đâu có . Anh khác . ít ra anh cũng chưa bao giờ cưỡng ép ai . Với em thì càng thận trọng . Đừng có sợ anh nghe không nhỏ.

- Em không sợ anh . Ở cạnh anh , em thấy an toàn giống như nhỏ Thi vậy.

Lại Nguyệt Thi ! Khoa hơi nhắm mắt . Vậy là đối với Đan Thụy , anh không khác nhỏ bạn cô là mấy . Cô không hiểu rằng tình yêu của một người con trai dành cho người con gái mãnh liệt và phức tạp hơn nhiều. Nhưng anh chấp nhận điều đó . Tại anh yêu một cô bé con thì phải ráng chịu.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 4

Đan Thụy ôm cặp vào nhà . Thấy Trọng Đan ngồi ở salon , cô cúi gằm mặt đi thẳng lên lầu . Nhưng hăn đã nhanh chân chặn cô lại :

- Thế nào cô bé ? làm gì mà trốn anh dữ vậy ?

Thấy vẻ mặt của hăn , Đan Thụy sợ muốn đứng tim . Cô nhìn ra phòng khách rồi ngoái đầu ra sân tìm kiếm . Không thấy có ai cả , cô càng sợ run cả người . Trọng Đan cười khì :

- Bà nội và chị Tú Vân đi chơi rồi , em là chủ nhà thì phải tiếp khách chứ . Bỏ đi đâu vậy ?

Đan Thụy ngược lên nhìn hăn một cái , rồi quay chỗ khác :

- Anh là bạn chị Tú Vân sao không đợi chị ấy về . Tôi không tiếp được đâu.

- Ít nhất em cũng phải ngồi nán lại với anh . Như vậy mới là con gái lịch sự.

- Anh vô lý lắm . Vô nhà người ta một cách tự nhiên như vậy . Về tôi sẽ mách với chị Vân.

Trọng Đan cười lớn :

- Dữ vậy hả ? Nhưng xin lỗi nhé , anh tới đây có người mời vô phòng khách đằng hoàng . Không tin bé đi tìm bà bếp mà hỏi.

Thấy Đan Thụy đứng im , hăn nghiêng đầu xuống nhìn cô :

- Thế nào . Vui lòng ra ngoài kia ngồi nói chuyện chưa bé ?

Đan Thụy mím môi . Như hết sợ , cô nhìn thẳng vào mặt hăn :

- Tôi ghét anh lắm , không bao giờ tôi muốn nói chuyện với anh đâu.

Trọng Đan cười như khoái trá :

- Em sợ anh chứ không phải ghét . Anh thích cảm giác đó lắm.

Đan Thụy không thèm trả lời , cô lách qua hăn , chạy như bay lên cầu thang . Nhưng hăn cũng nhanh nhẹn như cô , hăn nắm tay cô kéo lại :

- Đừng trốn , lần này anh hứa sẽ không làm gì em hết . Chỉ nói chuyện suông thôi.

- Buông ra.

Đan Thụy giật lên , cô vùng vẫy tìm cách rút tay ra . Nhưng cổ tay cô bị

giữ chặt . Cô đau đến phát khóc , giữa lúc cả hai còn giằng co thì Tú Vân về đến . Cô đứng chống nạnh một tay , một tay cầm kính mắt ngậm giữa răng :

- Ê , làm gì vậy ông bạn ?

Trọng Đan giật mình quay lại , buông Đan Thụy ra . Cô hấp tấp chạy trốn lên phòng . Tú Vân ngoẹo đầu cười hăng hắc :

- Đang giữa ban ngày lại dám xông vô nhà người ta giờ Trò với con nít . “Dơ “ quá !

Trong Đan bước xuống nấc thang , đi ra phòng khách . Vừa a đi vừa sửa lại áo :

- Định kéo con bé lại nói chuyện , ai ngờ con nhỏ phản ứng ghê quá.

Tú Vân ngồi xuống salon , ngửa người ra nệm :

- Ông ghê thật . Làm gì kiếm nó hoài vậy ?

- Nói chuyện chơi . Ko được sao ?

- Bộ Ông thích nó lắm hả ? Nói thật đi.

Trọng Đan rút htuốc ra hút , uể Oải :

- Cũng có thể.

- Thật hay chơi vậy cha ? Cha thiếu gì bồ . Em nào coi cũng ngon lành . Và sẵn sàng ngã vào lòng công tử Trọng Đan . Sao trở chứng chạy theo con nít vậy ?

- Ê , cô ta 18 tuổi chứ không phải con nít đâu nghe.

- Nhưng so với ông , nó vẫn là nhóc nhí.

- Một cô nhóc dễ thương bảo Trọng Đan này không rung động sao được . Thằng này không mất con bé mới là có vấn đề đấy.

Thấy Tú Vân cười ngặc ghẹo , Trọng Đan thản nhiên nhìn cô :

- Cười cái gì , bà chị ?

- Ê , ai cho nhận bà con sớm vậy . Muốn gọi Tú Vân này bằng chị phải có điều kiện đầu sôi lửa bỏng chứ không dễ đâu nhé.

- Nói thử coi.

- Từ từ sẽ nói chuyện đó . Còn bây giờ cha làm ơn nói thật , cha định của con nhỏ thật hả ?

- Dĩ nhiên

- Quen bao lâu đây ?
- Quen nghiêm chỉnh . Nếu cần “thỉnh” ông bà già tới coi mắt liền.
- Vừa phải thôi ông nội , làm gì mà quỳnh quáng như con nít vậy . Ko có mắt đâu mà sợ.
- Nhưng bà chị có hứa giúp không ? Lần trước làm ẩu khiến con bé sợ mất vía . Nhờ bà chị thuyết phục dùm . Ông này bảo đảm sẽ tự hậu hĩnh.
- Để coi.

Tú Vân nói lơ lửng rồi đuổi TĐ về cho cô nghĩ.

Khi hẳn về rồi , Tú Vân lững thững đi lên phòng Đan Thụy . Ko cần gõ cửa , cô đẩy cửa vào tự nhiên làm Đan Thụy giật bản mình đứng phắt lên nhìn cô.

Tú Vân đến ngồi xuống ghế , nhìn Đan Thụy từ đầu đến chân :

- Công nhận mày càng ngày càng lớn càng đẹp , lại biết cách câu con trai . Hèn gì ...

Đan Thụy đứng im , mắt dán xuống mấy tấm gạch . Tú Vân cười khẩy :

- Tên Đan nhờ tao làm mai mày cho hẳn đó . Thế nào ? Gật đầu chứ ?

Đan Thụy nói mà vẫn không ngẩng lên :

- Em không gật đầu , em sợ anh ta lắm.
- Đừng có làm bộ . Mày thừa biết hẳn giàu lắm mà . Được hẳn chiếu cố tới là sướng lắm rồi . Đừng có vờ vịt . Nếu chịu hẳn mày sẽ không thiếu thứ gì đâu.

Đan Thụy nói như muốn khóc :

- Nhưng em không chịu hẳn . Chị đừng để hẳn quen với em . Em năn nỉ chị , em sợ lắm.

Tú Vân nhìn Thụy bằng nửa con mắt :

- Tao không biết mày sợ thật hay đóng kịch để treo giá . Mày cũng ghê gớm lắm chứ đừng làm bộ hiền . Mày không giống mẹ mày thì giống ai . Con mẹ mày cũng đâu có hiền gì.

Lập tức Đan Thụy phản ứng ngay :

- Chị muốn mắng em cái gì cũng được nhưng đừng nói chạm đến mẹ em.
- Câm miệng , tao cứ chửi đó , rồi sao ?
- Nhưng mẹ chị chết rồi dượng mới cưới mẹ em kia mà.

- im đi , tao không cần biết . Đúng là mẹ nào con nấy . Lắm miệng không ai bằng > Nếu không có ba tao thì tao đã tống cổ mày ra đường rồi . Đồ con ranh.

Chịu hết nổi , Đan Thụy vùng chạy ra ngoài . Cô trốn lên sân thượng khóc nước nỏ , bỏ mặc Tú Vân trong phòng một mình la hét.

Mấy ngày sau , đi học về là cô ở hẳn trong phòng . Tú Vân cũng không nhắc đến Trọng Đan . Cô nghĩ hẳn đã buông tha cô và bắt đầu hết sợ thì Trọng Đan lại xuất hiện.

Hắn đón cô ở cổng trường . Ngay sát cửa nên Đan Thụy khó mà trốn được . Hắn đứng trước mặt cô , cười nhẹ nhõm :

- Cuối cùng cũng bắt được em Trốn đi đâu mà kỳ vậy ? Báo hại anh phải dò hỏi gần chết mới biết em học trường này.

Đan Thụy sợ đến mất vía . Cô đi nhanh ra đường , nhưng hắn cứ chạy tà tà một bên :

- Đi ăn kem nghe Thụy . Anh mời nghiêm chỉnh đấy.

- Tôi không thích ăn kem

- Vậy thì uống cà phê

- Tôi ghét uống thứ đó lắm

- Thôi vậy cứ lên anh chở , em muốn đi đâu cũng được.

- Tôi không đi . Anh đừng có theo tôi nữa , nếu không tôi sẽ ...

- Sẽ như thế nào ?

Đan Thụy im bật . Nhận ra mình không có thứ vũ Khí nào chống đỡ . không có ai che chở để mà mang ra dọa. Trọng Đan . Chỉ có Minh Khoa , nhưng đem anh ra chỉ gây thêm rắc rối . Cô cắn cùi bước đi cố tránh xa Trọng Đan.

Vừa lúc đó , Minh Khoa chạy trờ tới . Thấy Trọng Đan , anh nóng lên . không cần giấu giếm nữa , anh thẳng xe trước mũi xe hắn :

- Này , làm gì mà đi theo cô ta hoài vậy ?

Đan Thụy ngó sững Khoa . Cô định bảo anh đi nhưng Khoa ra hiệu cho cô đừng sợ . Rồi hất mặt về phía Trọng Đan :

- Lần trước anh làm cổ hoảng sợ lên rồi . Bây giờ tiếp tục trò gì nữa đây ?

Trọng Đan cũng hất hàm :

- Còn anh , đi đâu vậy ? Tôi theo Đan Thụy làm gì cũng đâu ảnh hưởng tới anh . Tôi có tán tỉnh Tú Vân của anh đâu ?

Đan Thụy nhìn Khoa , cô nghĩ anh sẽ khó mà trả lời . Nhưng Khoa tỉnh bơ :

- Nếu anh tán tỉnh Tú Vân thì này giờ tôi đã cho anh một trận rồi , không phải nói chuyện phải quấy thế này đâu.

Trọng Đan vẫn cố tình khiêu khích :

- Chà ! coi bộ Ông bồ của Tú Vân muốn "hớt" thêm cô em rồi . Chị cũng đẹp mà em thì càng đẹp hơn . Tham vừa thôi ông bạn . Để Đan Thụy phần tôi đi.

- Tôi cảnh cáo anh , muốn lăng nhăng thì anh tìm tới mấy cô choai choai thuộc tuýp của anh kia . Để yên cho cô ta đi . Anh không thấy cổ còn nhỏ sao ? Mà lại hiền lành . không chỉ một mình tôi mà cam đoan với anh , bất cứ người nào còn chút lương tâm đều thất tội nghiệp cổ . Anh buông tha cổ đi.

Trọng Đan cười thật đều :

- Để tôi đem mấy lời này kể cho Tú Vân nghe , chắc cô ta cảm động ra phết . Ai mà ngờ thần tượng của cô có trái tim bao la thế , ha ... ha, ...

Minh Khoa cười khẩy :

- Nếu anh muốn , xin mời cứ nói . Sợ lúc đó Tú Vân mắng anh là đồ đàn bà thì xấu hổ lắm đó – Anh nhìn Đan Thụy – Mặc kệ hă đi , lên anh đưa về.

- không , em không muốn chị Vân biết , em sợ lắm.

Đan Thụy nói xong , hấp tấp băng qua đường rồi chạy biến vào một con hẻm . Cả Trọng Đan và Khoa đều quay xe đuổi theo cô , nhưng buổi chiều tan giờ làm đường phố đông nghẹt xe cộ . Khi băng được qua đường thì Đan Thụy đã đi mất . Cả hai nhìn nhau gờm gờm , cuối cùng Trọng Đan nhún vai :

- Chuẩn bị lời lẽ mà giải thích với người đẹp Tú Vân đi ông bạn . Chào nghe . Chiều nay xem một màn kịch đã quá ... ha... ha...

Rồi hă phóng xe đi mất . Minh Khoa cũng lăm lì nhấn ga cho xe dọt tới , bình thản chạy về nhà.

Hôm sau anh không chờ tới giờ tan trường mà giữa buổi học lại đi thẳng đến văn phòng tìm Đan Thụy . Một lát sau cô ôm cặp đi xuống . Cô đứng

ngẩn ngơ nhìn Khoa . Anh đi nhanh về phía cô :

- Anh xin phép cho em nghỉ chiều nay rồi , đi với anh.

- Nhưng anh không đi làm sao ?

- Anh xin nghỉ một buổi . Nếu trưa mà không gặp em anh điên mất.

Khoa đưa Đan Thụy vào Đầm Sen . Cả hai vào một quán nước vắng , vừa ngồi xuống Khoa đã nhìn Đan Thụy chăm chăm :

- Làm sao hần biết trường em học ?

- Em không biết nữa . Hôm qua thấy ảnh, em sợ muốn chết.

- Rồi hần có đến nhà không ?

- Em không biết , lúc này đi học về là em ở trong phòng . Sợ gặp ảnh lắm . Lần đó ảnh làm như vậy em không dám đi đâu ra ngoài . Sợ ảnh đến bất ngờ em tránh không kịp.

Khoa có vẻ chú ý , anh hỏi gặng :

- Lần đó là lần nào , vậy là hần có tìm em một lần nữa hả ?

Đan Thụy lấm lét nhìn anh rồi lí nhí :

- Có , lúc đó không có ai ở nhà.

- Rồi hần làm gì em ? Tại sao em không nói với anh ?

Vẻ nóng giận của anh làm Đan Thụy thấy sợ , cô chống chế :

- Em thấy chuyện đó có gì đâu mà kê?

- Hừm , vậy mà không có gì . Thì ra em cũng muốn giấu giếm nữa hả Thụy ?

- Anh Khoa , anh làm sao vậy ?

Khoa bực mình :

- Làm sao là làm sao ? Anh không ngờ em hời hợt đến vậy . Tú Vân có đến hàng tá người tán tỉnh đi nữa , anh cũng không quan tâm . Nhưng em thì khác , anh muốn em chỉ có duy nhất mình anh , anh cũng không thích em bị người khác theo đuổi . không lẽ em không hiểu sao?

Đan Thụy lắc nhẹ đầu . Khoa cau mặt :

- Nếu anh không có can thiệp , nó không để cho em yên đâu . Vậy mà không chịu nói với anh , làm sao anh không giận được . Em muốn giấu anh đến chừng nào ?

- Em không có dấu , tại em thấy chuyện đó không có gì để nói.

- Vậy chuyện hôm qua có đáng nói không ?

- Em cũng không biết nữa.

- Em làm ơn giùm anh được không , mai mốt có bất cứ chuyện gì cũng phải nói với anh . Được không ? đừng có trẻ con như vậy nữa.

Đan Thụy cãi lại :

- Em không có trẻ con . Nếu con nít , em đã bép xép đủ thứ chuyện cho chị Vân rồi chứ đâu có im lặng cho đến bây giờ

Khoa hơi khựng lại trước lý lẽ của cô , rồi lắc đầu :

- Có lẽ em người lớn không đúng chỗ rồi . Dĩ nhiên bí mật với Tú Vân là đúng, nhưng đem cái đó áp dụng với anh thì không nên

Vừa nói Khoa vừa kéo Đan Thụy ngã vào mình . Thấy cô không phản ứng , anh mạnh dạn cuối xuống môi cô hôn một cách dịu dàng , từ tốn . Đan Thụy níu chặt vai anh , tự nhiên cô thấy mình lớn hẳn lên . Cảm giác của một cô gái có người yêu thật sung sướng , an toàn.

Sự an toàn đó không giống như tình bạn với Nguyệt Thi . Nó làm cô rung động và lãng mạn . Tự nhiên cô nói nhỏ :

- Em yêu anh lắm , đừng cười em nha.

- Anh không cười , anh chỉ thấy yêu em hơn.

Đan Thụy không biết có một cơn bão lớn chờ cô ở nhà . Khi cô vào phòng , vừa đi t cạp xuống thì Tú Vân đẩy cửa đi vô . Nhìn vẻ mặt của Tú Vân , cô lạnh toát cả người : một khuôn mặt đầy đe dọa giận dữ , không hứa hẹn điều gì tốt đẹp . Cô bỗng hiểu ra tất cả và trăn người chờ đợi.

Quả nhiên Tú Vân trừng mắt nhìn cô :

- Giữa mày với anh Khoa có chuyện gì ? Nói mau , đừng tưởng tao không biết , nếu giấu giếm là tao xé xác ra đó.

Đan Thụy rùng mình nhưng cố nói cứng :

- Em không có gì cả . Thật tình là không có.

- Đừng có nói láo . Con người của mày tao còn lạ gì . Mày với anh lén lút gặp nhau bao lâu rồi ? Nói đi.

- Em không có gặp

- Nói láo . Chối !

Vừa nói Tú Vân vừa nhào tới tát vào mặt cô túi bụi . Đan Thụy ôm kín mặt

né tránh . Không đánh được cô, Tú Vân càng nổi điên la hét vang cả nhà . Vừa hét cô vừa túm tóc Đan Thụy giật ngược . Đan Thụy đau điên bật khóc . Ngay lúc đó có nhiều tiếng chân ngoài hành lang . Bà nội Tú Vân , dì Ba và chú Tư đi vào . Dì Ba định nhào vào phòng cứu Đan Thụy , nhưng bà nội đã trừng mắt :

- Người làm không được xen vô chuyện của chủ nhà , đi ra hết.

Cả hai miễn cưỡng bước ra ngoài , về mặt họ lo sợ, thương xót . Trong phòng Tú Vân vẫn điên cuồng cấu xé Đan Thụy , rồi cô dừng tay lại thở hổn hển :

- Mà nói không ? mà với anh Khoa hẹn hò nhau bao lâu rồi ? không nói tao cho mà một trận.

Đan Thụy khóc như mưa như gió . Nhớ những gì Khoa đã giận , cô lập lại một cách máy móc :

- Em không biết anh Khoa nghĩ cái gì , nhưng em không có cái gì với anh hết , em thật sự ...

- Tao không tin . Tên Đan bảo chính anh Khoa không cho hẳn đưa mà về . Hẳn còn bảo anh ấy đến trường đón mà . Đón bao lâu rồi ? Tại sao mà giấu tao ? Tại sao mà dám giựt bồ của tao ?

Bà nội ngồi chêm chệ trên ghế , giọng khắc nghiệt :

- Mà nhận hột cơm bố thí của gia đình này mà còn làm phản hả . Mà muốn giành giựt với cháu tao phải không ? Nếu mà không khai ra tao cho nó đánh chết luôn . Khôn hồn thì nói đi.

- Con không có nội ời . Mai một con không để anh Khoa gặp nữa , con hứa như vậy .. híc ....híc

- À , mà nói vậy có nghĩa là thừa nhận rồi phải không ? Hết chối né . Con khốn nạn.

Ở dưới nhà dì Ba , chú Tư bần chồn đứng ngồi không yên . Rồi nhớ ra, dì nhào lại điện thoại , quỳnh quáng tra danh bạ Gọi điện cho Trọng Đan . Rất may người nhất máy là anh . Dì nói như năn nỉ :

- Cậu Đan ời , cậu nói cái gì mà cô Tú Vân đánh Đan Thụy quá trời . Cậu làm ơn đến can giùm kéo cô Thụy bị đánh chết . Tui lạy cậu.

Tiếng Trọng Đan hấp tấp trong máy :

- Mấy người trong nhà đâu sao không lo can . Đợi một chút tôi tới liền.
Dì Ba buôgn máy thở phào nhẹ nhõm . Đợi lên cầu thang nghe ngóng .
Trên lầu tiếng Tú Vân vẫn la hét và tiếng kêu thét sợ hãi của Đan Thụy
vọng xuống làm dì bất loạn trong bụng.

Ngoài sân chợt có tiếng dựng xe . Dì Ba quay phắt lại nhìn tưởng Trọng
Khoa đến nhanh thế , nhưng không phải , đó là Minh Khoa . Dì đi nhanh ra
cửa :

- Cậu Khoa , cậu làm ơn can giùm . Cô Tú Vân đánh cô Thụy quá trời , tôi
...

không nghe dì Ba nói hết câu , Khoa phóng ba bốn bậc thang một lượt lên
lầu . Anh đá mạnh cửa và loa vào phòng . Thấy Tú Vân đang dí Đan Thụy
vào tường cấu xé túi bụi , anh nhào tới giữ tay cô lại :

- Buông ra , em làm cái gì vậy ? Sao lại đánh cổ dữ vậy ?

Tú Vân quay phắt lại , thấy Khoa , cô càng như nổi điên :

- Anh còn dám bênh nó hả ? Chắc là anh nóng ruột lắm phải không ? Trời
ơi , không ngờ người yêu của tôi lại khốn nạn đến như vậy . Ngay trong
nhà tôi mà dám bênh vực cho nó . Anh có coi tôi ra gì không ? Trời ơi là
trời , tôi phải đánh chết nó mới được

Cô xô mạnh Khoa ra và nhào đến túm tóc Đan Thụy . Khoa nhảy một bước
đến chắn ngang một bên , cố gỡ tay Tú Vân ra :

- Buông cổ ra , em làm cái gì vậy ? Muốn giết chết người ta em mới hả giận
hả ?

Tú Vân hét lên :

- không phải chỉ có giết nó , mà tôi còn muốn giết luôn cả anh nữa . Anh là
đồ phản bội . Hai người đã lén lút qua mặt tôi . Tôi căm thù hai người . Tôi
phải đập cho nó chết.

Thấy Đan Thụy gục đầu vì đau đớn , Khoa nóng ruột quát lên :

- Em có buông ra không ?

Giữa lúc anh đang cố gỡ nhưng ngón tay Tú Vân ra thì Trọng Đan tới . Anh
đến đứng gần hai người :

- Buông ra giùm đi bà chị , đừng có hành hạ người ta như thế . Coi chừng ở
tù rục xương bây giờ.

Anh nhìn Đan Thụy một cách tội nghiệp :

- Cổ đầu có đánh lại bà cái nào đâu , làm gì hung dữ quá vậy . Buông ra đi rồi nói cho ra lẽ , bà làm mất mặt tôi quá.

Tú Vân buông tay ra . những sợi tóc còn nằm giữa những ngón tay cô .

Trọng Đan nhìn rồi cau mặt :

- Bà làm kiểu đó ai mà chịu cho nổi . Cổ có phải là nô lệ đâu mà hành hạ như vậy.

Tú Vân hất mặt lên :

- Bây giờ có 3 mặt rồi đó . Ba mặt một lời cho khỏi chối . Anh nói đi , anh hẹn hò với nó từ lúc nào ?

Minh Khoa quay mặt đi :

- Nếu ai nói với cô tôi có hẹn thì cô hãy hỏi người đó sẽ biết chính xác hơn.

Tú Vân hùng hổ quay qua Trọng Đan.

- Anh ta chối đó . Anh thấy chưa ? Bây giờ đứng trước mặt hai người , anh làm chứng đi , thử coi họ chối nữa không.

Trọng Đan nhún vai :

- Tất cả cái gì tôi thấy tôi đã nói với bà hết rồi . Còn chuyện nói hò hẹn là bà tự suy đoán , tôi không chịu trách nhiệm nghe.

Khoa hiểu chuyện chưa đến nỗi nghiêm trọng lắm chỉ là sự nghi ngờ của Tú Vân thôi . Mới chỉ mới nghi ngờ mà cô đã nặng tay với Đan Thụy như vậy . Nếu anh không cư xử khéo léo , Đan Thụy còn chịu khổ đến đâu . Tú Vân hung dữ ngoài sức tưởng tượng của anh . Thật là ghê gớm ! Khoa nói đĩnh đạc :

- Em là chị của Đan Thụy , em thừa biết hấn trêu chọc với cổ , tại sao không cản hấn chứ . Nếu hấn là người tốt , anh không có ý kiến . Nhưng hấn đâu có coi Đan Thụy ra gì . Anh là người trong nhà , thấy hấn theo uy hiếp cổ giữa đường mà làm gờ được sao ? Một người đi đường còn có thể bênh vực được mà . Anh cản hấn thì có gì quá đáng đâu ?

Thấy vẻ ngần ngại hoài nghi của Tú Vân , anh tấn công tiếp :

- Nếu em đã nghi ngờ anh, thì cứ việc chia tay . Chuyện em với Đan Thụy giải quyết ra sao anh không quan hệ nữa . Từ đây về sau , anh sẽ không tới đây , tùy em nghĩ anh ra sao cũng được.

Cách nói cứng rắn của anh làm Tú Vân lo ngại . Từ đó giờ cô quen được anh chiều chuộng . Bây giờ bị lạnh nhạt cô đâm ra hụt hẫng , và không đủ can đảm làm dữ nữa . Cô liếc về phía Trọng Đan hỏi sống sượng :

- Anh dám chắc họ không có gì chứ ?

- Tôi nói rồi , tôi chỉ thấy bao nhiêu đó , còn lại là do cô tưởng tượng . Tin hay không là tùy.

Bà nội Tú Vân nãy giờ vẫn ngồi im , chợt lên tiếng :

- Thôi , coi như đây là chuyện hiểu lầm , chị em có xích mích một chút cũng là chị em . Bỏ qua đi.

Trọng Đan nướng mắt :

- ! Kiểu hiểu lầm tai hại quá ! Mới chỉ hiểu lầm mà Đan Thụy đã ra nông nổi này . Hiểu thật nữa chắc cỡ sống không nổi quá – Anh nâng mặt Đan Thụy lên cho mọi người xem . Rồi cười nhạt – Nếu cỡ là vợ cháu , thì cháu đã đưa Tú Vân ra toà về tội vô cớ hành hung người rồi . Nội có mặt ở đây sao nội không can ?

Bị bắt bẻ bất ngờ , bà lúng túng yên lặng . Rồi nói đỡ :

- Chị em tụi nó gây gỗ nhau chút xíu , Nội là người lớn xen vào mang tiếng bênh đứa này bỏ đứa kia , nội khó xử lắm.

Xem ra Trọng Đan không hề nể nang ai , hăn nhún vai :

- Nội không muốn hay là thật sự khó xử ? Chính mắt nội thấy Đan Thụy bị đòn mà không hề phản ứng kia mà.

Tú Vân đứng im , không biết phải nói gì để tấp bớt cái miệng của Trọng Đan . Cô biết xưa nay hăn quen coi thiên hạ chẳng ra gì , nhưng bà nội cô cũng bị hăn chất vấn thì đúng là quá đáng . Cô không phải xót xa cho nội mà là ghen tức vì thấy Đan Thụy mà cũng được một tên trời đánh che chở . Nó là gì mà ai cũng thương hết vậy chứ ?

Nãy giờ Minh Khoa vẫn đứng khoanh tay dựa bàn , im lặng nghe mọi người đối đáp . Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt bầm tím của Đan Thụy , bụng xót xa và đầu óc rùng rục cơn giận . Tú Vân hành hạ cô bé ác vậy đó. Vậy mà anh chỉ có thể đứng xa nhìn . Chút hối hận ray rứt đối với Tú Vân đã bị xóa sạch , chỉ còn lại là vở kịch kéo dài . Nhưng không lâu phải hạ màn thôi.

Thấy Đan Thụy ngồi ủ rũ một góc có vẻ mệt mỏi , Khoa lên tiếng :

- Tôi thấy chuyện hiểu lầm giải quyết bao nhiêu đó đủ rồi .Chấm dứt ở đây thôi . Khuya rồi.

Anh hất mặt về phía Trọng Đan :

- Mình về chứ ? Tôi thấy hai chúng ta có mặt ở đây lúc này là thừa rồi.

Anh quay mặt lại nhìn Đan Thụy , cô vẫn ngồi gục mặt xuống gối như không muốn biết đến chung quanh . không kèm được mình , anh đến trước mặt cô :

- Xin lỗi nghe Thụy , tại anh mà em bị vạ lây . Anh thật tình xin lỗi – Anh quay lại mọi người rồi nhìn bà nội – Xin phép nội , con về ...

Anh bỏ đi ra cửa , mọi người cũng đi ra . Trọng Đan ở nán lại :

- Anh không ngờ đã vô tình hại em như vậy . Đừng giận anh nghe.

Đan Thụy quay mặt chỗ khác , không trả lời . Trọng Đan thở dài đứng lên .

Lần đầu tiên hẳn có vẻ đau khổ như vậy . Một thái độ hoàn toàn đối lập với tính cách bốc trời của hẳn . không phải là Đan Thụy không thấy điều đó , nhưng cô đang đau đớn , chán ngán . Cô đâu có đủ sức nghĩ về cái gì khác.

Thật khuya , đèn trong nhà tắt đã lâu thì dì Ba lên phòng Đan Thụy :

- Cô Thụy có sao không ? Đưa mặt tui coi.

Dì vén tóc Đan Thụy xem xét các vết bầm , rồi chép miệng :

- Thật giống y hệt đàn bà đánh ghen . Con gái gì mà như bà chần . Để tui lấy muối đắp cho cô . Rát một chút , nhưng mau tan máu bầm lấm.

Đan Thụy mệt mỏi nhắm mắt lại :

- Con không sao đâu dì Ba , dì đi ngủ đi . Khuya rồi.

- Sao lại không sao . Thấy cô như vậy tôi xót ruột quá . Cô chờ tui nghe , đừng đóng cửa , để tui đi lấy muối.

Dì ra ngoài , rồi lát sau trở lại . Trên tay là chén muối . Vừa thận trọng đắp muối lên mắt Đan Thụy vừa chép miệng :

- Cô biết lúc nãy cậu Khoa làm sao không ? Cậu ấy kéo tôi ra một góc dặn tôi lên sẵn sóc cô . Tui thấy hình như ...

Đan Thụy ngắt lời :

- Con biết dì nghĩ gì rồi . Nhưng mai mốt con không dám nữa đâu dì Ba . Bị một lần như thế này con sợ lắm rồi.

- Vậy là cô với cậu Khoa có quen thật hả ? hèn gì thấy cậu ấy lo quá . Nhưng mà cô đừng có dứt khoát . Cứ quen đi . Rồi mai một cậu ấy cưới cô thì cô ra khỏi nhà . Còn sợ cái gì nữa . Lúc đó cô Tú Vân cũng đâu làm gì được cô.

Đan Thụ mở hé mắt nhìn dì Ba :

- Con quen vậy là không đúng ? Dì không lên án con sao ?

- Cái gì mà lên án , tui còn xúi cô vô ấy chứ . Cậu Khoa có tâm hồn lắm đó . Một người như vậy làm sao yêu cô Tú Vân nổi . Trong khi cô đẹp lại hiền . Cậu ấy chọn cô là đúng rồi . Tui còn thấy đáng đời con cọp cái kia nữa . Con gái gì mà đánh đá thấy sợ , ai dám đụng tới . Đan Thụ thở dài . Cách nói dì Ba như cắt đi sự áy náy trong lòng cô . Cô không biết Khoa có bất mãn Tú Vân không . Còn với cô , trận đòn phủ phàng của Tú Vân làm xóa đi mặc cảm lương tâm . Cô không còn thấy mình đáng ghét nữa .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 5

Đan Thụy buông cặp xuống thăm cỏ . Quay lại ôm cổ Minh Khoa cười hớn hở :

- Thích quá , lần đầu tiên em với anh ở một chỗ không có ai . Thật là tuyệt ! Chưa có khi nào em thấy thích thú như vậy . Sao trước đây anh không đưa em đến đây.

Khoa ôm ngang lưng Đan Thụy , cúi xuống hôn cô :

- Anh cũng mới phát hiện chỗ này . Em thích lắm hả ?

Đan Thụy gật gật đầu cười tươi tắn . Khoa ngăm nghía cô một lát rồi ôm cô sát vào người :

- không có gì làm anh thích bằng thấy em cười , thấy em vui vẻ . Đổi ngàn vàng anh cũng không tiếc . Em cứ vui vẻ sung sướng là anh vui lắm rồi.

Anh ngồi xuống thăm cỏ , kéo theo Đan Thụy . Cô thận trọng vén tà áo dài rồi ngã vào lòng anh . Anh nói gần như thì thầm :

- Càng ngày anh càng yêu em hơn . Yêu điên đảo cả người . Có lẽ mình phải chấm dứt tình trạng này thôi . Một tuần mới gặp được em một lần , làm sao anh chịu nổi.

- Em cũng vậy , lúc nào cũng nhớ anh , không học hành gì nổi , em lo lắm.

Khoa cúi xuống cắn nhẹ mũi cô :

- Rágn đi em . Đợi anh mua nhà rồi hai đứa sẽ đám cưới . Lúc đó em sẽ sống thoải mái, không sợ ai ăn hiếp đe dọa nữa . Anh để dành khá nhiều tiền rồi . không lâu đâu.

Đan Thụy hơi ngược mắt lên nhìn Khoa :

- Sao anh không đưa em về sống chung với gia đình ?

Khoa lắc đầu mạnh :

- Gia đình anh phức tạp lắm . Anh em xem nhau như kẻ thù , chỉ nhắm vào giành giật căn nhà . Anh chán lắm . Bắt đầu đi làm là anh sống riêng một mình cho họ yên tâm – Anh chột siết mạnh vai cô - Đưa em về sống ở đó thì đúng là địa ngục thứ hai . Anh muốn vợ anh phải thật sung sướng từ

tinh thần đến vật chất . Em sống khổ sở bao nhiêu đó đủ rồi.

- Anh có tinh thần tự lập quá nhỉ ? Còn em thì ngay cả bản thân mình cũng không làm chủ được , em ...

Khoa đặt tay lên miệng Đan Thụ nói rất âu yếm :

- Em còn nhỏ lắm và khờ nữa . So với lúc Tú Vân bằng tuổi em , em non nớt hơn nhiều . Cái đó làm em khác với cô xa lắm.

Đan Thụ nín vai Khoa thì thầm :

- Nhưng nếu chọn chị Vân thì anh sẽ có một sản nghiệp lớn . Có khi nào anh thấy hối hận không ?

Khoa cười cười :

- Như vậy là anh cưới sản nghiệp chứ đâu có cưới vợ.

Đan Thụ lập lại :

- Sau này em sợ anh hối hận lắm , nhiều đêm thức dậy em nghĩ đủ thứ chuyện . Em tưởng tượng đến lúc anh hối hận vì chọn em , lúc đó chắc em chết mất.

Khoa nhìn cô chăm chú :

- Chà , cái đầu của em chứa nhiều ý nghĩ lung tung quá . Em còn nghĩ gì nữa không ?

- Còn , nhiều thứ lắm , chẳng hạn như em sợ đến một lúc nào đó anh chán em , rồi quay về với chị Vân , nghĩ tới đó , em khổ sở quá.

Khoa mỉm cười :

- Nghĩ như vậy thì kinh khủng quá . Nhưng mai mốt không được tưởng tượng tầm bậy nghe không . Chỉ Tú Vân cũng đủ làm em khủng hoảng rồi . Đày đọa cái đầu mình làm gì.

Đan Thụ không trả lời chỉ nhìn Khoa . Anh cũng nhìn lại cô rồi lại cúi xuống , môi họ không rời nhau nữa . Rồi anh ngẩng mặt lên . Đan Thụ cũng ngồi dậy , cô nhìn lên trời :

- Coi chừng mưa đó anh

Khoa ngược lên nhìn . Bầu trời mây kéo đến, Khoa ngược lên nhìn . Bầu trời mây kéo đến đen kịt . Chỉ thoáng chút mà trời bỗng tối đi . Anh kéo Đan Thụ đứng lên :

- Mình vô căn chòi kia đi , mưa này lớn lắm.

Cả hai băng qua thảm cỏ , chạy về phía căn chòi ở góc vườn . không bao lâu mưa đã trút xuống . Gió làm cây lá rung xào xạt . Đan Thụ nhìn quanh , cô có cảm tưởng cô và anh đang biệt lập ở một thế giới riêng , xung quanh không một bóng người , chỉ có mưa và khoảng không gian bị tối đi . Cô chép miệng xuýt xoa :

- Lạnh quá , có khi nào mưa đến tối không anh ?

- Có thể lắm chứ.

Đan Thụ ngần ngại :

- Em sợ về trễ chị Vân nghi.

Khoa cười như trấn an , anh ôm cô vào lòng :

- Em có mang áo mưa theo không ?

- Có nè.

Đan Thụ mở cặp lấy áo mưa . Khoa trải xuống đất rồi kéo cô ngồi xuống :

- Ngồi trong lòng anh cho ấm.

Đan Thụ ngoan ngoãn ngồi trên chân anh . Tay anh vòng qua người cô , mặt tì trên vai cô . Cả hai im lặng nhìn mưa giăng giăng bên ngoài.

Đan Thụ nhìn mưa . Ý thức có Khoa bên cạnh cô vừa thích vừa sợ , cô khẽ quay lại nhìn Khoa , bắt gặp cái nhìn đăm đăm của anh cô hồi hộp quay chỗ khác . Ánh mắt Khoa lạ quá . Nó gây cho cô cảm giác chờ đợi một cái gì đó mơ hồ , nhưng thật dữ dội , đam mê . Thật là một cảm giác xa lạ.

Đan Thụ nói khẽ :

- Đừng nhìn em như vậy anh Khoa . Em sợ lắm.

Khoa mỉm cười nhìn chỗ khác :

- Anh mà cũng làm em sợ sao ?

Nói rồi anh cúi xuống môi cô . Đan Thụ cũng vòng tay qua cổ anh . Cảm giác Đan Thụ quá gần gũi làm anh rạo rức khó tả . Anh cảm thấy khó thở , nóng bừng cả người và không làm chủ được bản thân . Khoa đỡ Đan Thụ nằm xuống , lấy chiếc cặp kê dưới đầu cô . Giọng Đan Thụ hơi run :

- Anh Khoa.

Thật kỳ lạ , giọng nói sợ sệt của cô không làm anh tỉnh táo lại được chỉ còn là đam mê không gì dập tắt nổi . Khoa cuồng nhiệt nhưng dịu dàng cúi xuống , cúi xuống mãi ...

Rồi anh đỡ Đan Thụy ngồi lên , sửa áo lại cho cô . Đan Thụy cúi gằm mặt trong tóc . "Biến cố" vừa rồi làm cô thấy xấu hổ kỳ lạ , xấu hổ đến mức muốn khóc . Mặc cho Khoa tìm cách nâng mặt cô lên , cô vẫn cúi xuống nín thinh . Khoa hỏi nhỏ :

- Anh xin lỗi . Đừng giận anh.

Đan Thụy giấu mặt trong cổ Khoa :

- Em không giận anh . Tại vì em thương anh , nhưng tại sao anh làm vậy hả anh Khoa ?

Khoa áp môi lên trán cô :

- Tại anh không kiềm chế được , anh yêu em quá mức . Nhưng điều sâu xa nhất là anh luôn ý thức em là của anh . Điều đó sẽ không làm hại em , vì rồi đây em sẽ thuộc về anh.

Đan Thụy nói mà không dám nhìn mặt Khoa :

- Thật là kỳ lạ , tự nhiên em thấy yêu anh hơn , thấy anh gần gũi với em hơn.

Khoa siết chặt người cô :

- Anh cũng vậy , cảm thấy yêu em hơn , có trách nhiệm hơn.

Cả hai không nói gì nữa , chỉ im lặng cảm nhận ý nghĩ lạ lùng vừa mới xuất hiện trong mỗi người . Đó là sự khám phá ra nhau . Say mê sâu sắc như là có sợi tơ trời buột vào nhau . Cả anh lẫn cô đều thấy hạnh phúc vì cảm giác đó.

Thật lâu Đan Thụy hơi ngẩng lên :

- Máy giờ rồi anh ? mình về.

Khoa nhìn đồng hồ :

- Mới hơn hai giờ , em còn hai tiếng nữa mới tan học . Ở lại đây với anh.

Đan Thụy che miệng ngáp khẽ . Khoa nhìn cô :

- Em buồn ngủ lắm hả ?

Đan Thụy lại ngáp thêm một cái nữa , rồi gục đầu xuống tay :

- Máy hôm nay em thức học thi , bây giờ mới thấy mệt , em thèm được ngủ lắm.

- Em thi xong chưa ?

- Xong rồi , vì vậy mới dám đi chơi với anh đó.

Khoa mỉm cười sửa lại tóc cô :

- Làm bài được không ?
- Em thấy là được.
- Thụ này , em học khá không ?

Đan Thụ cười mỉm :

- Em không đến nổi tệ lắm . Hai năm trước em thuộc diện học sinh giỏi , nhưng bây giờ không biết có được không.

Khoa nhéo nhẹ mũi cô :

- Sao vậy , tại anh hả ?
- Chứ gì nữa , lúc trước em dành thời gian để học , còn sau này thì ... Em bận nhớ anh.

Khoa cười lớn :

- À ! bây giờ đổ thừa , nhưng anh dám chắc em không rớt đâu . Từ đó giờ anh luôn nghĩ em thông minh . Lúc Tú Vân bằng tuổi em , cổ ít chịu học lắm – Anh kéo Đan Thụ nắm giữa trên vai mình – Em ngủ chút đi , đến giờ về , anh gọi dậy.

Đan Thụ dạ nhỏ một tiếng . Cô dựa đầu vào cổ khoa khép hờ đôi mắt và chỉ một chút cô đã ngủ ngon lành.

Khi cô thức dậy thì thấy Khoa đang chăm chú xem quyển sổ . Đan Thụ ngồi dậy nhìn Khoa . Nét mặt của anh làm cô tỉnh ngủ hẳn . Một vẻ mặt xa lạ , hoàn toàn đối lập với lúc nãy . Anh nhìn cô bằng cái nhìn ghê sợ , căm ghét và lạnh lùng đến mức cô không dám tin đó là Khoa . Cô nhìn xuống quyển sổ trên tay anh , bây giờ mới nhớ ra đó là quyển nhật ký của mình.

Khoa quăng quyển sổ xuống đất , anh gằn như hất Đan Thụ ra khỏi người , và đứng bật dậy đi về phía góc cột . Anh dựa người tìm gói thuốc trong túi , rút một điếu . Ánh lửa nhỏ của chiếc quẹt gas chiếu sáng hơn một khuôn mặt lầm lì khắc nghiệt.

Đan Thụ vẫn ngồi bó gối dưới đất , ngơ ngác vì cử chỉ của Khoa và không biết phải làm sao , cô ngồi im chờ đợi.

Anh nhìn cô như nhìn một con hủi :

- Đứng lên đi và nói chuyện đúng với bản chất của cô đi . Đừng có làm ra vẻ ngây thơ ngoan hiền như vậy . Tôi không bị lừa nữa đâu.

Đan Thụy lẳng lẽ đứng dậy . Cái nhìn nghiêm lạnh của Khoa làm cô rối lên . Cô thấy hai tay thừa thải quá , không biết phải làm sao . cô cúi đầu nhìn những ngón tay mình đan vào nhau.

Cử chỉ lúng túng của cô không lọt khỏi mắt Khoa , anh cười nhếch môi :

- Rối lắm phải không ? Cô không ngờ tâm địa thật của mình bị phát hiện sớm như vậy , mà người đó lại là tôi chứ gì ?

Đan Thụy cúi gầm mặt , Khoa càng nói cô càng thấy rối rắm , cô muốn giải thích nhưng sợ anh không nghe và cho là cô ngụy biện . Cô sợ càng nói Khoa sẽ càng ghét cô hơn . Đan Thụy lắp bắp thanh minh :

- không phải như vậy đâu anh Khoa , em không hiểu tại sao anh mắng em . Em có viết gì không đúng đâu ?

Khoa quát lên :

- Nhật ký mà không viết đúng ý nghĩ của mình hả ? Cô tưởng tôi là thằng ngốc chắc . Được , cô vẫn cứ làm ra vẻ vô tội thì để tôi nói thẳng . Thật là đáng sợ , trong đầu cô lúc nào cũng thù ghét Tú Vân , và cô muốn “cua” tôi để trả thù , coi tôi như công cụ để cô làm khổ Tú Vân . Có không ?

Nhưng trên thực tế , em có cua anh đâu ? Tự anh bảo yêu em đấy chứ ? – Đan Thụy ảm ức nghĩ thầm nhưng không dám nói vì sợ Khoa sẽ càng nổi giận.

Mà cô không nói thì anh càng tức giận điên cả người . Anh quắc mắt nhìn cô :

- không ngờ tôi thế này cũng bị đưa con nít gặt găm . Tôi phục cô lắm , mới 18 tuổi mà biết khôn ngoan giảng bẫy con trai rồi . Cũng không lạ gì khi cô giấu chuyện Trong Đan theo đuổi cô . Cô muốn cùng một lúc bắt luôn hai con cá rồi xem bên nào nặng hơn chứ gì . Vì dù sao cô cũng phải dọn cho mình một con đường đi chứ . Dĩ nhiên cô phải lợi dụng vũ khí mình có được để tìm một đấng ông chồng che chở cho mình.

Mặt Đan Thụy trắng bệch . Bị nhục và tủi thân , cô rưng rưng nước mắt :

- Nếu em xấu xa đến vậy thì anh quen em làm gì.

Khoa cười lạnh :

- Cho nên tôi mới tự thấy mình lắm . Rất may là tôi phát hiện sớm . Dù sao còn cứu vãn kịp . còn hơn là để cô xỏ mũi như một thằng ngốc.

Đan Thụy không trả lời , chỉ bặm môi khóc . Những giọt nước mắt của cô làm Khoa khinh bỉ quay mặt đi chỗ khác :

- Trước mặt tôi , cô đừng có làm ra vẻ tội nghiệp như vậy . Xưa rồi , vũ khí đó không làm tôi bị mềm lòng đâu . Lau mặt đi , tôi ghét cái vụn khóc lóc như vậy lắm – anh đến đứng trước mặt cô chống nạnh , cười khẩy – Tốt hơn hết là cô nín khóc và suy tính xem làm cách nào câu cho được tên Đan đại gái kia . Vì dù sao cô cũng bị vuột tôi rồi . Tôi cũng không hèn mà đi kể cho hẳn nghe sự thật về cô . Hẳn có ngu thì ráng chịu . Nhưng mà nói trước . Nếu cô còn giữ thủ đoạn với con trai , coi chừng có ngày bị họ quật lại tôi tả đó . Họ không hiền như tôi đâu – Thấy Đan Thụy không trả lời . Khoa bóp mặt cô hất lên : - Này giờ nghĩ cái gì vậy ? không thuyết phục gì sao ? Hay là bị bất ngờ quá , trở tay không kịp ?

Bị đau , Đan Thụy lắc đầu cố tránh khỏi Khoa , nhưng anh càng bóp cằm cô mạnh hơn , làm Đan Thụy đau điếng . Cô nhắm mắt , nước mắt tuôn giọt :

- Anh buông ra đi , đau quá em chịu không nổi.

Khoa buông tay cười khẩy :

- So ra cái đau này đâu bằng cái đau cô gây cho người khác . Cô bóp nát tim người ta ra , còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Đan Thụy xoa xoa lên mặt . Mấy dấu tay còn in rõ trên làn da mịn màng của cô . Cô khóc mờ mịt và đưa mắt tìm chiếc cặp định bỏ về , nhưng Khoa đã kéo tay cô lại :

- Khoan về . Ở lại nói chuyện cho xong đã . Tôi không hèn đến mức bỏ cô về một mình đâu . Yên tâm bảo đảm cô sẽ được đưa về tận nhà - Anh nắm hai vai cô , kéo cô lại đứng đối diện :- Nghe tôi nói đây . Tôi sẽ không cưới cô đâu , đừng có hy vọng vào những lời hứa hẹn lúc trước nữa . Bị một cú như thế này tôi mới thấy tình ngộ . Với Tú Vân , tôi sẽ trở lại yêu thương cố còn hơn ngày trước nữa , cho nên cô liệu mà tìm cho mình một thằng ngốc nào khác đi – Anh nhìn lướt qua mặt cô . Rồi nhìn lướt xuống thân cô , cười lạnh :- Còn chuyện lúc này thì thành thật xin lỗi . Lỡ lấy mất đi sự trong trắng của cô tôi cũng thấy mình bậy lắm , nhưng không phải vì vậy mà tôi đủ can đảm cưới cô để chuộc lỗi . Xin lỗi nghe.

Đan Thụ lau mặt , ngược lên nhìn Khoa :

- Tôi căm thù anh lắm.

Nói xong cô gạt tay anh ra , chạy đến lấy chiếc cặp còn nằm trên áo mưa , bỏ mặc chiếc áo , cô ôm cặp chạy loạng choạng ra ngoài . Khoa vẫn đứng yên lạnh lùng nhìn theo dáng dấp thất thểu mất hút ở cuối rặng cây.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 6

Đan Thụy không nhớ mình về nhà bằng cách nào , cô buông cặp rồi nằm vật ra giường , mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà lặng lẽ khóc . không ngờ chiều nay mình trải qua hai cú sốc nghiệt ngã như vậy . Tự nguyện dâng hiến rồi liền đó bị sỉ nhục , hất bỏ . Khoa mà cũng cư xử với cô như vậy thì trên đời này cô còn biết tin ai.

Chiều qua đi rồi trời tối lúc nào không hay . Đan Thụy vẫn nằm yên trên giường trong bóng tối . Cô cứ khóc mãi vì những ý nghĩ bi đát . Cảm thấy toàn thân rã rời . Mặt đau buốt và đầu nhức nhối quay cuồng . Trong đời đã trải qua nhiều lần buồn tủi một mình , nhưng chưa lần nào cô qụy hẳn như lần này . Cảm thấy mình không còn gì trên đời này nữa . Cô chỉ muốn chết đi cho đừng khổ.

Có tiếng cửa bị đẩy nhẹ , rồi dì Ba bước vô :

- Cô Thụy , xuống ăn cơm . Sao cô không bật đèn mà để tối thui vậy.

Đan Thụy nằm quay vào trong , giọng nghèn nghẹn vì khóc :

- Con hơi nhức đầu , con không ăn đâu.

- Cô xuống đi , có người đang đợi ở dưới kia , bảo đảm gặp người đó cô sẽ thích mà.

- Ai vậy dì ?

- Cậu Khoa đó , lâu lắm rồi cậu ấy mới đến nhà mình ăn cơm , cô Tú Vân có vẻ vui vẻ lắm . Cô xuống đi.

Đan Thụy trở người nằm úp mặt xuống gối :

- Con không ăn đâu . Dì xuống dưới đi.

- Cô khóc hả cô Thụy , này giờ tui nghe giọng cô hơi khác đó.

- Tại nhức đầu con mới khóc đó . Con muốn ngủ cho hết nhức . Dì ra ngoài đi.

- Ờ , vậy cô ráng ngủ đi nghe.

Dì Ba đứng dậy đi ra ngoài . Đan Thụy bước xuống gài cửa phòng rồi trở lại giường nằm . Đến thật khuya cô lịm dần đi trong cơn mệt mỏi đờ đẫn.

Suốt buổi sáng hôm sau , cô nằm lì trên giường . Đến trưa mới gượng dậy xuống phòng ăn , cô đói đến mức lã người và tay chân run rẩy . Bà nội nhìn nhìn cô :

- Sao bữa nay coi yếu vậy . Có bệnh không ?

Đan Thụy chưa kịp trả lời thì đã thấy Khoa xuất hiện ở cửa , cô cup mắt nhìn xuống chén . Khoa phớt lờ như không thấy cô . Anh chào bà nội rồi ngồi xuống cạnh Tú Vân . Bà nội cười âu yếm nhìn Tú Vân :

- Có thằng Khoa tới là cái mặt nó tươi rói kìa.

Tú Vân cười tươi tắn :

- Sao tự nhiên anh tới lúc này vậy ? Chuyện hiểm thấy đó.

Khoa choàng tay qua ôm vai cô :

- Ở cơ quan ra tự nhiên anh muốn đến ăn cơm với em cho vui.

- Hứ , đợi đến bây giờ mới chịu đến . Sau này anh hay lơ là với em lắm nghe.

Giọng Khoa thành thật :

- Tại lúc trước anh bận quá , nhưng từ đây về sau anh không như vậy nữa đâu . Em sẽ được anh thương hơn cả lúc trước nữa.

- Nội nghe anh nói gì không ? anh nói trước mặt nội thì nhớ nghe.

Dì Ba đặt chén cơm đưa trước mặt Khoa , anh im lặng chờ dì đi ra chỗ khác rồi vỗ nhẹ vai Tú Vân :

- Từ đó giờ anh có nói dối em chưa nào . Tất nhiên là anh biết lỗi vì anh lơ là với em , anh phải chuộc tội chứ.

Tú Vân cười hạnh phúc . Đan Thụy càng cúi gằm mặt xuống chén , cô ráng ăn hết chén rồi buông xuống bàn , đứng dậy . Gắng gượng lịch sự:

- Anh Khoa ở chơi , em xin phép.

Khoa không trả lời . Bà nội nhìn theo cô nói với theo :

- Cô bệnh hoạn gì thì mượn cô Ba đi mua thuốc hco . không thôi nhà này lại mang tiếng ngược đãi cô đó.

Đan Thụy dạ nhỏ một tiếng rồi đi lên lầu . Lên đến cầu thang , nước mắt cô bắt đầu tuôn giọt trên mặt . Cô biết những lời Khoa nói với Tú Vân là thật tình . Nó như ngọn roi quất vào lòng cô , đau đớn và tủi nhục . Cô không biết làm cách nào để thoát được hoàn cảnh mình . không đủ can đảm nhìn

Khoa đoàn tụ với Tú Vân và họ như một gia đình hạnh phúc , càng không biết phải xa lánh bằng cách nào . Cô biết đâu để bắt đầu cuộc đời khác bây giờ.

Buổi trưa Đan Thụy không ngủ , cô ngồi trước bàn học , chống cằm nhìn lang thang ra cửa sổ . Chợt cánh cửa bị đẩy nhẹ một cái . Cô quay lại rồi mắt mở lớn kinh hoàng khi thấy Trọng Đan thân nhiên bước vào . Bản năng làm cô đứng bật dậy như muốn bỏ chạy . Cử chỉ của cô làm hấn phì cười :

- Làm gì mà sợ như vậy . Anh có phải là sư tử đâu . Anh có ăn thịt em đâu ? Để một cô gái đẹp sợ mình thì mất điểm thật.

Đan Thụy nhìn hấn đầy vẻ đề phòng :

- Tại sao anh dám tự tiện vào phòng tôi ?

Trọng Đan thân nhiên ngồi xuống giường :

- Cái đó lỗi là tại em . Nếu mỗi lần anh đến em chịu xuống phòng khách nói chuyện với anh thì anh leo tuốt lên đây làm gì ?

Đan Thụy cúi đầu buồn bã . Có lẽ hấn nói đúng , lỗi tại cô . Tại cô sinh ra trên đời này như một sinh vật lạ loài . Ngay trong nhà này cũng không ai che chở , không ai bảo vệ . Thân phận cô thế này làm sao Trọng Đan khiêng nể ? Hấn đâu coi cô ra gì nên chuyện gì lại không dám làm . Cuối cùng rồi căn phòng bé nhỏ này cũng không còn là bức tường che chắn cô , cô hoàn toàn không có lối thoát thật sự rồi.

Nghĩ tới đó , Đan Thụy rớt nước mắt :

- Tôi biết anh coi thường tôi không ra gì nên mới dám tự tiện vậy . Nhưng tôi xin anh , tôi cũng là một con người , biết phản kháng và có quyền từ chối . Tôi không phải là món đồ mà thích thì anh cứ việc cầm lấy . Anh buông tha tôi đi.

Trọng Đan ngồi lắng nghe , hấn có vẻ ngạc nhiên vì phản ứng của cô . Hấn chép miệng :

- Anh thích em thì tìm cách làm quen chứ không có ăn hiếp em . Sao em so sánh như vậy ?

- Nhưng tôi không thích cách làm quen của anh.

- Vậy anh phải làm cách nào ?

- Tôi không biết.

- không biết thì anh phải tiếp tục cách của anh vậy . Nước chảy thì đá phải mòn chứ.

- không mòn được đâu , anh đừng đeo đuổi tôi như vậy mất thời giờ của anh . Tôi nghe chị Vân nói anh có nhiều bồ lắm , và người nào cũng đẹp , thế thì tốn thời gian với tôi làm gì.

Trọng Đan phẩy tay :

- Ở đất này con gái đẹp chỉ cần quơ tay là hút được khối cô nhưng con gái hiền thực thì tìm muốn đở con mắt . Anh thích mấy cô nai một chút như em vậy đó.

Cách nói của hấn làm cho Đan Thụy thấy ghê sợ . Cô chưa từng thấy mẫu người nào trơ lì như vậy và rõ ràng hấn nhất quyết bám theo cô . Đan Thụy thấy tuyệt vọng quá , cô nhìn hấn một cách căm ghét :

- Trong đời tôi , tôi chưa ghét ai như ghét anh.

- Bộ anh đáng ghét lắm hả ? Kỳ thật , lần đầu tiên anh bị con gái nói nặng . Em thuộc loại ngoại lệ đó. Nhưng không hiểu sao anh vẫn thích em.

Đan Thụy ngồi phịch xuống trước bàn học . Cô quyết định im lặng , mặc cho Đan đấu hút tán tỉnh . Cô nghĩ rằng nói chán thì hấn sẽ tự động ra về . Vậy mà đến mấy tiếng đồng hồ hấn vẫn không chán . Cuối cùng cô phải đứng lên lấy cố buồn ngủ hấn mới chịu ra về.

Cuộc sống của cô bây giờ hoàn toàn tuyệt vọng và buồn chán . Ngày hai buổi đụng mặt với Khoa bên bàn ăn phải chịu đựng cảm giác đau khổ nhìn Khoa săn sóc Tú Vân . Thịnh thoảng lại đến Trọng Đan làm phiền . Cô hầu như không còn lối thoát nữa.

Trưa nay phải nhận chịu cảm giác bẽ bàng khác . Chiều qua dì Ba xin về quê đám giỗ . Vậy là cô phải nấu cơm . Buổi trưa cô đích thân phục vụ bàn ăn . Tú Vân thử miếng cải xào mặt hấn lên bực bội :

- Cái gì lạt nhách , ăn hết muốn nổi – Cô gắp cho Khoa một miếng - Anh ăn thử coi , ghê quá đi.

Bà nội nghiêm khắc nhìn Đan Thụy :

- Con gái lớn mà nấu ăn một bữa ăn cũng không xong . Nuôi mày thật là vô dụng . Bắt đầu ngày mai phải xuống bếp học nấu nướng nghe chưa ? Mùa hè thì không còn đồ thừa bận học được đâu.

Đan Thụy dạ nhỏ một tiếng rồi đứng dậy múc thêm canh . Tay bưng tô canh nghi ngút khói , mắt cô dè dặt nhìn Tú Vân gắp cọng rau nhìn nhìn như sắp chệch . Cô đụng phải cạnh bàn làm nước chao ra rơi trên tay cô nóng bỏng . Đan Thụy hết hồn buông tô canh xuống làm nước văng cả vào mọi người . Cô chưa kịp hiểu gì thì đã nghe Tú Vân hét lên một tiếng :

- Trời ơi.

Tú Vân hất miếng thịt còn rớt trên tay , cô đứng bật dậy rít lên :

- Mà làm ăn vậy đó hả con khốn . Nóng muốn chết được , phỏng rồi nè . Nhìn đi cho sáng mắt.

Bà nội xáng cho cô một bạt tai :

- Đồ con gái hư.

Khoa không nói gì , anh nhìn Đan Thụy một cái rồi rút khăn tay lau cho Tú Vân . Bữa ăn bị bỏ dở vì bà nội và Tú Vân xuýt xoa lo cho bàn tay bị phỏng của mình . Vừa ngâm tay trong gạo , hai người vừa mắng Đan Thụy xối xả.

Cô cũng bị phỏng , nhưng không dám ngâm tay . Cô lặng lẽ nhìn Khoa ngồi cạnh Tú Vân dỗ dành rồi im lặng thu dọn bàn ăn.

Xong việc cô rút lên phòng . Đứng bên cửa sổ nhìn mây bay , bây giờ cô mới khóc được cho mình . Nước mắt lăn trên mặt , cô lại rơi vào cảm giác tủi thân triền miên.

Đợi mọi người ngủ , Đan Thụy dắt xe ra đường . Cô đạp xe lang thang trên phố . Mùa hè đi đâu cũng nghe ve kêu . Đan Thụy nhớ trường lớp vô cùng . Cô muốn đến nhà Nguyệt Thi nhưng biết giờ này nó học bài lo thi đại học . Cô lại rẽ qua ngã khác.

Đan Thụy đạp xe vào trường . Buổi trưa sân trường vắng hoe . Cô dựng xe ở góc hành lang đi thò thân qua các dãy lớp . Tiếng ve râm râm như càng gợi thêm nỗi buồn man mác làm cô càng buồn thắm thía . Bạn bè giờ này ai cũng chuẩn bị thi đại học chỉ có mình cô là lang thang một mình với mơ ước không thành với cảm giác bị cuộc đời bỏ rơi.

Cô đứng bên hành lang tựa đầu vào cột , vẻ mặt buồn rười rượi nhìn mây trắng bay trên trời.

Rồi cô nghe tiếng giày nện trên cầu thang . Đan Thụy hơi ngoái đầu lại

nhìn . Cô đứng bất động khi thấy đó là Khoa . Anh chậm rãi đi về phía cô :

- Cô vẫn thường đi lang thang như vậy à ?

- Sao anh biết ?

Khoa không trả lời , như thấy không cần phải nói . Đan Thụy hiểu này giờ anh đã đi theo cô . Nhưng từ lúc nào thì cô không biết , và thực ra theo để làm gì ? Cô và anh còn cái gì mà phải đi tìm nhau nữa.

Khoa nhìn Đan Thụy hơi lâu :

- Chuyện xảy ra lúc này thật đáng tiếc . Tôi không hiểu có phải cô cố tình trả đũa Tú Vân không ?

Đan Thụy lặng người đứng im . Tự nhiên cô thấy muốn khóc . Đến mức như vậy lận sao ?

Khoa hỏi lại :

- Thế nào ?

Nước mắt lưng tròng , Đan Thụy nói mà mắt vẫn nhìn phía trước :

- Nếu anh cho chuyện đó là như vậy thì tôi có thanh minh cũng thừa – Cô lắc đầu – Tôi không thanh minh.

Khoa im lặng một lát rồi nói nhát gừng :

- Mấy hôm nay tôi vẫn nghĩ đến cuốn nhật ký của cô . Tôi vẫn không lý giải được tại sao lại như vậy.

Đan Thụy hít mũi :

- Đêm đó tôi đã đọc đi đọc lại nhiều lần , và tôi nghĩ trừ khi anh cố tình không hiểu . Còn nếu đã đọc hết thì anh không cư xử như vậy.

- Tôi chưa kịp đọc hết . Đó là điều làm tôi còn suy nghĩ phân vân . Nếu được , cô có thể cho tôi mượn lại.

- Không bao giờ.

- Tại sao ?

- Khi đã mệt sứt như vậy , tôi thấy bị nhục quá sức chịu đựng rồi . Và tôi không cần thanh minh , nhất là thanh minh kiểu đó.

Khoa quay lại hẳn nhìn Đan Thụy :

- Mới có mấy ngày mà cô thay đổi quá . Người lớn ra và có vẻ chững chạc hận thù . Cô làm tôi liên tưởng đến con chim nhỏ bị thương . Có thật sự là vậy không ? Có thật sự là cô bị tổn thương không ? Hay là chán ngán vì

mưu tính thất bại.

Đan Thụy đứng im không trả lời , rồi chột vùng bỏ chạy xuống cầu thang .

Khoa gọi lại :

- Đứng lại Thụy.

Nhưng Đan Thụy không nghe , vẫn tiếp tục chạy xuống mấy bậc thang .

Khoa đuổi nhanh theo cô , anh bắt kịp cô ở đầu hành lang :

- Cô đứng lại . Tại sao tự nhiên bỏ đi như vậy ?

- Vì tôi thấy không muốn nói chuyện nữa.

- Không phải . Còn nhiều điều để nói lắm . Cô phải giải thích cho xong .

Đây là chuyện bắt buộc chứ không phải vấn đề muốn hay không.

- Tôi không muốn giải thích . không muốn nghe . Anh muốn hiểu sao tùy anh . Mấy ngày nay tôi đã chịu đựng quá mức rồi . Các người đừng bức bách tôi nữa.

- Không đơn giản vậy đâu . Cái gì cô đã gây ra thì cô phải chịu trách nhiệm . Không dễ dàng trốn tránh như vậy đâu . Yêu cầu cô đưa cuốn nhật ký cho tôi.

- Không bao giờ.

- Nếu không hứa thì cô cũng không được về.

Khoa nói một cách lạnh lùng . Anh đứng trước mặt Đan Thụy đầy vẻ cương quyết . Nếu lúc trước thì Đan Thụy đã ngoan ngoãn phục tùng nhưng bây giờ bị đối xử phũ phàng cô muốn vùng lên phản kháng.

Thấy người bảo vệ thấp thoáng ngoài sân , cô mím môi :

- Nếu anh không cho tôi đi . Tôi sẽ la lên và bác bảo vệ sẽ giúp tôi thoát khỏi anh.

Nói xong cô lách qua mặt Khoa chạy xuống lấy xe . Anh đứng yên nhìn theo cô lắc đầu chán nản . Rồi cũng dắt xe ra cổng .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 7

Đan Thụy mở hé mắt . chấp chới trong trạng thái mơ màng . Cô nằm lăn một vòng cho tỉnh táo rồi ngồi dậy.

Căn phòng lạ làm cô sửng sốt nhìn quanh rồi nhảy xuống giường . Ngay lúc đó cô phát hiện trong phòng không phải chỉ mình cô mà còn hai gã thanh niên đang ngồi đánh bài dưới sàn nhà , sát bên cánh cửa . Đan Thụy kêu lên một tiếng sợ hãi . Hai tên nọ ngẩng lên , quay lại phía cô rồi cùng buông bài xuống :

- Người đẹp tỉnh rồi kìa.

Cả hai đứng dậy đi về phía cô . Đan Thụy sợ quỳnh quáng thụt lùi lại cho đến khi lưng chạm vào tường . Thấy hai gã lừ lừ nhìn mình . Cô run giọng :

- Nếu anh đến gần , tôi sẽ la lên.

Một tên hàm hồ :

- Ai thèm tới gần cô . Có tiền là có thiếu gì con gái , cần gì làm chuyện đó.

- Vậy hai anh bắt tôi về đây làm gì ? Tại sao tôi lại ở đây ?

- Dĩ nhiên là tội tôi đưa về . Nhưng không phải tự nhiên đâu . Chờ rồi sẽ biết.

Đan Thụy khẽ thốt lên :

- Có nghĩa là tôi bị bắt cóc.

- Dĩ nhiên

Giọng nói trơ lì của hắn khiến Đan Thụy lạnh người . Giọng cô hơi run :

- Các anh làm vậy để làm gì ? Tôi có làm gì cho ai ghét , càng không có tiền . Tại sao bắt tôi ?

- Cô hỏi nhiều quá . Đã bảo lát nữa sẽ biết mà.

Tên kia nói ồm ồm :

- Máy ngày ở đây cô không được đi đâu ngoài cái phòng này . Cũng không được la . Cô mà la là tôi bóp cổ nghe chưa.

Đan Thụy rùng mình không trả lời . Cô nép người ngồi xuống ghế . Một tên hỏi trống không :

- Có muốn ăn gì không ?

Đan Thụy lắc đầu . Hắc lại đi về phía cửa :

- Cũng được , ngồi đó chơi đi

Đan Thụy im lặng nhìn quanh phòng . Căn phòng này bày trí khá đẹp . Tường không cao lắm thậm chí nếu leo trèo giỏi có thể thông qua vách bên kia . Nhưng tính cô vốn nhút nhát , bước lên cao một chút cô đã sợ hết hồn rồi . Làm sao nghĩ đến chuyện leo tường . Chưa kể đến việc bị hai gã nợ quản lý.

Không hiểu họ bắt cóc cô làm gì . Qua cơn sợ , cô đâm ra tò mò chết được. Không biết thời gian bao lâu rồi cửa bỗng bật mở . Một thanh niên cao dong dỏng bước vào . Nhìn hăn có vẻ trí thức chứ không bậm trợn như hai tên kia . Hăn ra hiệu cho tên nợ ra ngoài rồi đến ngồi trước mặt Đan Thụy ngắm nghía cô từ đầu đến chân . Đan Thụy ngồi cứng người , mắt chấp chới nhìn xuống chờ đợi.

Hăn chột cười khi :

- Không ngờ tôi có cô em gái đẹp quá cỡ thế này , thật là hãnh diện . Bao nhiêu tuổi rồi cô bé ?

- Mười tám.

- Ủa còn nhỏ vậy sao ? Tôi nhớ ông ta có con gái lớn lắm mà.

Đan Thụy rụt rè :

- Anh nói ông nào ?

- Ba cô chứ ai , đúng hơn là ba của chúng ta.

Đan Thụy lặp lại như trong mơ :

- Ba của chúng ta ?

Hăn cười khà khà :

- Đúng vậy . Chắc cô không ngờ phải không ? Bỗng nhiên mình có một ông anh từ trên trời rơi xuống . Nhưng thật tình mình là anh em đó cô bé ạ . Tin đi.

Đan Thụy lắc đầu nguầy nguậy :

- Tôi không tin ! Mẹ tôi không nói với tôi điều này . Lúc tôi còn nhỏ mẹ tôi hay bảo tiếc là không có thêm cho tôi một đứa em hay anh chị . Anh đừng có gạt tôi.

- Anh gạt em chi vậy ?

Nghe hăn hỏi , Đan Thụy không biết trả lời thế nào nên cô đành lắc đầu :

- Tôi nghĩ anh có một lý do nào đó , tôi không biết được – Cô nghĩ ngợi một lát rồi nhìn anh ta – Nhưng tôi muốn biết anh bắt cóc tôi để làm gì ?

- Tổng tiền chứ làm gì.

Giọng nói tình bơ của hăn làm Đan Thụy cứ nghĩ mình nghe lầm , cô phì cười :

- Tổng tiền hả ? Tôi không tin . Tôi nghĩ anh không phải loại người như vậy.

Hăn cười khà khà :

- Khi người ta cần tiền thì việc gì cũng dám làm tuốt . Huống gì là cái trò dễ như bỡn này.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 8

Đan Thụy ngồi im nghe , cô hoài nghi :

- Có thật là anh định làm vậy không ?

- Ô hay . Nếu không như vậy thì tôi bắt cóc con gái ông ta làm gì.

Hắn cúi xuống gần mặt Đan Thụy nói thản nhiên :

- Tôi đã tổng cho ông ta một lá thư . Biết tôi viết cái gì không ? Thế này : tôi kính cần báo cho ông ta biết rằng trong vòng ba ngày nếu ông ta không giao cho tôi 50 cây vàng thì ông sẽ nhận được hậu quả khốc liệt . Đấy , ông ta mà rục rịch báo công an thì cô sẽ toi đời . Cô em gái ạ.

Đan Thụy bùm miệng nhìn hắn . Cổ họng tắt nghẹn vì sợ . Hắn nói như tâm sự:

- Biết tại sao tôi làm vậy không ? Chậc . Tất cả là tại ông ta thôi . Tôi đến xin ông giúp đỡ . Sau này dĩ nhiên sẽ trả tiền lại . Chỉ là mượn đỡ thôi . Nhưng ông dứt khoát không chịu . Bắt buộc tôi phải làm cái cú này . Phiền phức đủ thứ – Hắn nhún vai – Chịu thôi , cái này ngoài ý muốn mà.

- Trời ơi !

Đan Thụy thì thào , cả người mềm nhũn vì khiếp đảm . Cô thấy hắn nhìn cô và cười khoái chí :

- Kể ra tôi cũng công bằng . Hai chúng ta đều cùng một cha , nhưng cô thì được nâng niu như ngọc . Trong khi tôi phải sống cuộc sống khổ khố . Hại cô tức là giết ông . Tính thế mới là tính chứ . không chừng lúc đó ông phải hạ mình đến thỉnh thẳng này về làm con . Lúc đó tha hồ mà điều khiển ông già.

Đan Thụy im lặng , qua cơn sợ hãi cùng cực , cô dậm ra bình tĩnh lạ lùng . Cô ngước lên :

- Nhưng cho dù có giết tôi , anh cũng không được gì đâu . Vì tôi không phải là con ông ấy . Tôi không tin ông ấy chịu mất vàng để đền lấy tôi . Anh bắt lầm người rồi.

Hắn nhìn cô khá lâu không trả lời . Đan Thụy ngồi im chịu đựng cái nhìn

của hần . Cô không hiểu hần đang nghĩ gì . Đằng sau vẻ mặt trơ lì bí hiểm ấy là một tư tưởng ghê gớm nào đó . Mưu toan khác chẳng hạn . Hần cứ nhìn cô như vậy một lát rồi gật gù :

- Cô nói tôi cũng tin . Vậy thì tôi phải thay đổi chiến thuật khác thôi.

Hần búng tay một cái , gật đầu :

- Hôm nay là cô , nhưng mai mốt sẽ là cô tiểu thư kia . Xem ông lì đòn đến đâu.

Đan Thụy kêu lên :

- Anh sẽ chẳng làm gì được đâu . Ông ấy phải cảnh giác chứ.

- Tôi thách ông ta canh phòng cô tiểu thư đó . Rồi cô xem . Tôi sẽ lấy cô ta ra khỏi nhà như bóc cô bỏ túi vậy.

Ai chứ hần nói như vậy thì Đan Thụy tin lắm . Bằng chứng là cô đang ở đây . Ở trong tay hần với hai tên vệ sĩ giám sát . Nghĩ tới chuyện mình phải chết cô thấy tuyệt vọng vô cùng . Cô buồn rầu gục đầu vào thành ghế hết muốn nói chuyện với hần nữa.

Hần nhìn cô một cách thú vị :

- Thế nào , sợ rồi hả ?

Đan Thụy vẫn không ngược lên :

- Sợ , nhưng tôi sẽ không xin xỏ anh đâu . Nếu tôi có chết , thì đó là cái chết của con thiên nga.

- Dữ !

Hần kêu lên rồi cười lớn có vẻ thích thú . Hần hơi nghiêng người về phía cô :

- Bộ thích vỡ múa đó lắm hả ?

Đan Thụy khép mắt mệt mỏi :

- Tôi không tin một người như anh cũng biết thưởng thức nghệ Thuật . Hỏi làm chi.

- Này , về cái khoản múa may tôi cũng khoái lắm đấy . Hay là thử nhảy một bản xem.

Thấy Đan Thụy không trả lời , hần nheo nheo mắt :

- Thế nào ?

- Tôi không thích nhảy với anh

Cô chột ngược lên nhìn hấn căm ghét :

- Khi tôi chết rồi , tôi sẽ không để cho anh yên đâu . Tôi sẽ hiện hồn về khấy rối anh . Làm cho lương tâm anh không yên ổn và anh sẽ phát điên lên vì sợ ma.

- Cha , còn bày đặt hăm dọa nữa kia . Dễ thương quá ! Tính nhát con nít hả ?

- Tôi không hăm dọa mà sẽ làm thật.

Phản ứng trẻ con của Đan Thụy hình như chỉ làm hấn thêm khoái chí . Hấn chẳng có vẻ gì phật lòng thái độ thù nghịch của cô mà ngược lại còn ngăm nghĩa cô như say mê :

- Cô đẹp thật . Quá là đẹp . Chỉ nhìn hàng mi như cánh bướm của cô , tim tôi cũng đã chết đi phân nửa rồi.

Cửa phòng lại mở , và lại có một người khác đi vào . Hấn mang kính cận , cũng có vẻ trí thức và bề ngoài cũng không có vẻ gì đe dọa . Hấn chỉ nhìn thoáng Đan Thụy rồi quay qua lại tên kia :

- Sao rồi Giang , cô ta phản ứng dữ không ?

Gã thanh niên tên Giang cười khì :

- Nãy giờ tao đang thuyết phục người đẹp.

- Thuyết phục thế nào mà nhìn cô ta có vẻ sợ thất thần vậy ?

- Đừng lo , cô ta không chết bây giờ đâu.

- Nói gì nghe ghê vậy mà ?

Hấn kéo ghế ngồi trước mặt Đan Thụy :

- Tên gì vậy cô bé ?

Đan Thụy không trả lời . Giang nói thay :

- Tên Thụy , Đan Thụy.

Hấn cười như thông cảm :

- Ở đây mất tự do quá hả ? Ráng nghe . Nhờ cô ở tạm vài ngày , xong việc tụi tôi sẽ trả cô về.

- Thôi tộp cái miệng mày lại – Giang cắt ngang rồi đứng lên – Ra ngoài kia đi ông , đừng bắt khách chờ đợi.

Rồi cả hai đi ra ngoài . Đan Thụy ngẩng đầu lên nhìn theo , cô không biết họ sắp giở trò gì , và căng người chờ đợi.

Nhưng thật lâu mà họ vẫn không trở vào . Chỉ có hai tên vào ngồi ở gần cửa . lát sau lại có tiếng gõ cửa . Ai đó đưa vào một khay thức ăn là ly cam tươi . Một tên đặt trước mặt Đan Thụy :

- Ráng ăn chút gì đi , cả ngày cô không ăn chịu gì nổi.

Đan Thụy buồn rầu :

- Tôi không muốn ăn.

- Thì để đây đi.

Hắn trở ra cửa , cả hai lại tiếp tục đánh bài để mặc Đan Thụy tự do.

Buổi tối qua đi . Đan Thụy mệt mỏi rũ cả người , nhưng không dám ngủ . Cô sợ Giang trở lại . Cô ngồi trong góc giường , tựa đầu vào tường tự nhủ sẽ thức suốt đêm.

Đan Thụy cứ ngồi như vậy đến khuya thì Giang đẩy cửa bước vào . Cô giật bản mình đứng dậy . Nhảy phắt xuống giường như muốn chạy trốn . Hắn cười phá lên khi thấy cử chỉ của cô . Ra hiệu cho hai tên nọ ra ngoài xong hắn đến ngồi ở góc phòng nhìn nhìn cô :

- Khuya rồi sao cô không ngủ ?

- Nếu anh đụng vào tôi , tôi sẽ cắn lưỡi.

Giang nhướng mắt :

- Ghê vậy hả ? Chà , coi hiền vậy mà dữ nhỉ . Nhưng này , nếu bây giờ cô lỡ nhức răng hay bị cảm gì đó , chắc chắn cô sẽ năn nỉ để tôi đi mua thuốc cho cô đấy, cô bé.

Đan Thụy không trả lời . Cô ngồi xuống mép giường , gương mặt ngó hăn . Hắn cũng không ngớt ngó cô :

- Tôi nghĩ giờ này cô bé ngủ say lắm . Định ghé coi cô có trốn chưa ? Ai ngờ cô còn thức . Lạ nhà ngủ không được hả ? Hay là nhớ tôi ?

Đan Thụy im lặng suy nghĩ , nhìn bộ điệu của hắn , cô thấy hắn chẳng có vẻ gì là muốn hại cô . Thậm chí rất nghiêm chỉnh hòa nhã . Trời ơi ! Ai biết được một người có bề ngoài như vậy lại là một tên bắt cóc hại người . Hắn làm thần kinh cô như sắp đứt ra vì căng thẳng . Một sự suy sụp tinh thần đến mức sắp phát điên . Vậy mà hắn thì lại rất lịch sự , ít ra là cũng trong lúc này.

Hắn chợt lên tiếng :

- Mới có một ngày mà cô có vẻ xuống sắc đấy . Tiều tụy hẳn đi . Lạ thật , ở đây đâu có ai ngược đãi cô , thậm chí phục vụ rất nhiệt tình . Cô xem này : sợ cô buồn tôi đã để sẵn trong phòng rất nhiều sách . Cả tivi và cassette . Sao không xem tivi hoặc nghe nhạc cho đỡ buồn ?

Giọng Đan Thụy đầy oán giận :

- Trước khi hại người , anh còn làm ra vẻ đạo đức như vậy sao ? Tôi nói cho anh biết , dù anh có làm gì hơn thế nữa , khi chết đi rồi tôi vẫn cứ theo báo thù anh.

- Như cái kiểu cô nói hồi chiều vậy hả ?

- Như cái kiểu cô nói hồi chiều vậy hả ? Ha Ha , tức cười thật , nghe một cô con nít hăm dọa cũng vui . Nhưng này , lúc chiều tôi đùa một chút mà cô thù dai vậy sao ? Bộ cô nghĩ là như vậy hả ?

- Đùa ? – Đan Thụy kêu lên . Thật kỳ lạ , cô không thấy vui mà trái lại càng phần nộ . Cô run giọng :

- Anh có kiểu đùa tra tấn tinh thần người ta như vậy sao ? Làm cho thần kinh tôi suy sụp vì sợ, thế rồi anh nhờn như bảo là đùa . Đàng nào thì tôi cũng thù anh tới chết.

- Bộ con gái cô nào cũng có tật thù dai như vậy hả ? Chà , rắc rối nhỉ?

- Hẳn chợt đứng lại đi về phía Đan Thụy . Cô nhìn hẳn như để phòng , cái nhìn làm hẳn dừng lại , khẽ nhún vai :

- Đừng có sợ tôi như vậy . Thật ra tôi không đáng sợ lắm đâu . Nói bốt trời không có nghĩa là hanh động dã man . Bất đắc dĩ lắm tôi mới sử dụng chiêu này thôi . Cô cứ yên tâm ở đây thêm hai ngày nữa , tôi hứa không làm gì cô đâu . Dù sao cũng phải chờ xem ông già phản ứng thế nào đã

- Hẳn chợt bật cười :

- Thì ra cô không phải là em gái tôi , một sự hiểu lầm thú vị thật.

- Tôi thấy không có gì thú vị hết.

Hẳn tò mò :

- Cô không phải là con ông ta , vậy thì là gì ?

Đan Thụy nói miễn ường :

- Ông ấy là dượng , mẹ tôi mang tôi về sống với ông ta khi tôi 12 tuổi . Sau đó mẹ tôi mất , tôi không biết đi đâu nên đành phải ở lại đó.

- Sống ở nhà đó thoải mái không ?

- Không.

- Ông ta ngược đãi cô hả ?

- Không, ông ấy không ghét tôi , cũng không thương . Ông ta đi làm ăn , Ít về nhà lắm.

- Vậy sao cô thấy không thoải mái ?

Đan Thụ thành thật :

- Vì bà nội và chị Tú Vân hay mắng tôi lắm ,có lúc tôi nghĩ sao trước lúc chết mẹ tôi không mang tôi vào cô nhi viện . Sống ở đó có lẽ tôi đỡ khổ hơn . Dù tôi biết vào đấy buồn lắm.

Giang nhìn cô bằng cái nhìn rất lạ . Ánh mắt hẩn như tối đi . Hẩn im lặng rút thuốc ra hút . Thái độ trầm ngâm không dứt.

Đan Thụ ngồi im quan sát Giang . Cử chỉ hẩn bây giờ khác xa với vẻ cười cợt lúc chiều . Cô có cảm tưởng gã thanh niên hăm dọa cô lúc hciều là ai đó chứ không phải hẩn . Lạ lùng quá ! Không lẽ người ta có thể biến hóa nhanh chóng vậy sao ?

Chờ mãi không thấy Giang nói gì . Đan Thụ rụt rè :

- Anh làm sao vậy ?

Hẩn hơi nướng mắt nhìn cô , rồi dụi điếu thuốc :

- Khuya rồi , cô ngủ đi , tôi về đây . Phòng của tôi bên kia . Có gì thì gọi tôi.

Giang đi ra cửa , Đan Thụ rụt rè gọi lại :

- Anh Giang này.

Hẩn quay lại hỏi đầy vẻ quan tâm :

- Cái gì vậy ?

- Nếu được ... anh cho hai người kia ra ngoài được không . Tôi hứa sẽ không trốn đâu.

Giang có vẻ hiểu và thông cảm . Hẩn mỉm cười :

- Bắt một cô gái như cô ở trong phòng với hai tên như vậy thì quá đáng thật . Đừng lo , để tôi bảo họ ra . Yên tâm ngủ rồi chứ ?

- Cám ơn anh.

Hẩn đi ra rồi , Đan Thụ thở nhẹ , Cô cài cửa phòng rồi nằm xuống giường ,

có cảm giác mình trút đi một gánh nặng.

Bây giờ thì cô không còn sợ nữa , thậm chí thích ở đây . Mới một ngày mà cô có cảm giác mình đã ở một thế giới khác , xa rời hẳn cuộc sống ở nhà Tú Vân . Thoát được những lời đay nghiến của bà nội và Tú Vân . Cũng không phải chịu đựng cái nhìn lạnh lùng của Khoa . không phải chứng kiến cảnh Khoa âu yếm lo cho Tú Vân . Tránh được những cái đó đối với cô là một hạnh phúc thật sự.

Nhớ đến Khoa , tim cô lại thấy một nỗi đau kỳ lạ . Nước mắt lặng lẽ chảy trên mặt . Cô khóc một mình vì tủi thân và cô đơn . Đến lúc quá mệt mỏi , cô thiếp đi.

Hôm sau , Đan Thụy dậy thật muộn . Đến gần 10 giờ cô mới thức . Trong phòng không có ai . Trên bàn đặt sẵn thức ăn . Vậy là Giang đã bảo hai tên ra ngoài . Hẳn thật là tế nhị.

Đan Thụy vào phòng vệ sinh rửa mặt . Rồi vào bàn ăn một cách vui thích . Ăn xong , cô đến tủ lục một quyển tiểu thuyết , nằm lăn ra giường đọc.

Thật là một cuộc sống nhẹ nhàng , dễ chịu . Đến trưa Giang lại đến . Đan Thụy ngồi dậy tiếp hân với thái độ cởi mở . Hẳn có vẻ ngạc nhiên vì sự thay đổi của cô :

- Thế nào , cô có thấy thoải mái không ?

Đan Thụy buột miệng :

- Ở đây tôi thấy sung sướng hơn ở nhà nhiều lắm . Cảm ơn anh đã bắt tôi đến đây.

Giang gật gù :

- Thấy cô vui vẻ như vậy thật là dễ chịu . Nếu cô mà khóc lóc thì lương tâm tôi áy náy lắm . Có cần ngủ trưa một chút không ?

- Tôi không ngủ trưa.

- Vậy thì thức nói chuyện chơi.

Giang lục túi tìm gói thuốc , nhưng không tìm được hẳn phẩy tay như hơi khó chịu . Thấy Đan Thụy nhìn mình cười , hẳn khẽ nhún vai :

- Tôi ghiền thuốc lắm . Một ngày tẻ lắm cũng phải nửa gói , không biết sao trưa nay đang trí quá vậy.

- Anh ra ngoài kia xin , chắc họ có mà.

- Thôi khỏi Đan Thụỵ không nén được tò mò :
- Anh Giang này , có thật anh sẽ không hại tôi không ? Tối qua anh nói thật chứ ?
- Hại cô chi vậy ?
- Thì để hăm dọa ông ta như anh nói đấy.
- Cô điên quá . Cô tưởng tôi làm được chuyện đó sao ? Dĩ nhiên tôi sẽ bắt cóc Tú Vân , nhưng chỉ dọa ông ấy thôi. Nếu ông ta không đưa vàng thì thôi , tôi sẽ xoay cách khác.

Đan Thụỵ hỏi khê :

- Tại sao anh phải làm vậy ?

Giang nhượng mắt :

- Ông ấy là cha tôi . Tôi làm vậy cũng đúng thôi . Ông ta bỏ mẹ tôi khi mẹ tôi có thai . Sau đó lập tức cưới một bà vợ giàu có . Tôi chật vật lắm mới lớn lên được . Có đòi tiền ông ta thì cũng chỉ là bắt ông ta chịu trách nhiệm về con gái vậy thôi.

Lý luận có vẻ ngang , nhưng mà cũng đúng . Xét về lý trí đâu có gì sai . Đan Thụỵ mơ hồ thấy hần làm vậy không sai chút nào . Có điều nó hơi kỳ kỳ.

Hần nói tiếp :

- Vả lại tôi chỉ có ý mượn đỡ thôi . Sau này khá lên tô sẽ trả lại ông ta . Không chừng còn trả hơn như vậy nữa . Gì chứ kiếm tiền với tôi không khó lắm , có điều tôi muốn đi đường tắt.

Đan Thụỵ không hiểu hần muốn nói gì . Nhưng không dám hỏi . Hần ngồi chơi một lát rồi nhìn đồng hồ :

- Bây giờ tôi phải đi làm . Ở lại chơi nhé . À , hai người kia có làm phiền gì cô không ?
- Nếu họ Ở ngoài cửa thì tôi không có gì phiền ca?
- Tốt , vậy mấy lúc rảnh cô làm gì ?

Đan Thụỵ giơ quyển sách lên , không trả lời . Hần bật cười :

- Thôi đọc tiếp đi . Mai gặp lại nhé.
- Bái bai.

Hần cũng vẫy tay chào lại cô rồi đi ra ngoài . Đan Thụỵ ngồi im nhìn theo ,

cô chợt thấy thật kỳ lạ , trong tình trạng bị giam cầm thế này , đáng lẽ cô phải thù ghét ăn mới phải , đàng này cả hai lại có những cuộc tiếp xúc thật dễ chịu . Nghĩ đến ngày mai sẽ được trả về nhà , tự nhiên cô thấy buồn . Hình như cô thích ở đây hơn.

Ngay lúc đó một tiếng hét chói tai làm Đan Thụy giật mình . Hoài Giang cũng ngồi im lắng nghe . Tiếp theo là một tràng tiếng chửi thô tục . Đan Thụy nhận ra là tiếng của Tú Vân . Cô ngạc nhiên quay lại nhìn Giang , hân hời cười :

- Chà , cô em gái của tôi dữ thật.

Đan Thụy không nghe tiếng của Tú Vân nữa . Chắc chị ta đã bị bịt miệng . Đan Thụy ngồi thẫn thờ nhìn Giang , cô sợ anh sẽ làm gì đó thô bạo với Tú Vân , nhưng anh vẫn ngồi im.

- Tôi không biết mình có cô em gái ghê gớm như vậy . Cô ta chửi thề mỗi khi bị trái ý như vậy sao ?

Đan Thụy không trả lời . Hoài Giang đứng dậy đi ra ngoài . Có lẽ anh qua phòng bên kia.

Tối hôm ấy hẳn không đến chơi với Đan Thụy . Hôm sau chỉ đến thay băng cho cô rồi lại đi . Hôm sau nữa khi Đan Thụy chuẩn bị lên giường thì hẳn đến :

- Thế nào , cô thấy trong người ra sao rồi ?

- Tôi bình thường.

Cô rụt rè :

- Anh cho tôi về nhà phải không ?

Hắn lắc đầu :

- Thế còn chị Vân.

- Về rồi , ông già giao tiền lập tức . Ông ta có vẻ cưng con gái quá . Trong khi cô thì không thấy ông ta phản ứng gì.

- Tại vì tôi không phải là con ông ấy . Anh Giang này.

- Nói đi.

Đan Thụy ngập ngừng :

- Tôi không hiểu ... tôi không giải thích được tại sao anh tốt với tôi như vậy.

Hoài Giang có vẻ bất ngờ , hần im lặng một lát rồi nói như đùa đùa :

- Chắc tại tôi nổi hứng bất tử . Đừng có hỏi chuyện đó.

- Tôi không tin , anh giải thích đi.

Hoài Giang phẩy tay :

- Cô rắc rối quá , nhưng tôi cũng nói thật cho cô biết . Tại vì cô có vẻ yếu đuối cô đơn . Cô kích thích con người hiệp sĩ trong tôi nổi dậy cho nên tôi muốn bảo vệ cô - hần im lặng một lát rồi nói thêm :- Dĩ nhiên là trong phạm vi của tôi . Khi cô về nhà rồi có thể còn một người khác cũng nghĩ như tôi.

- Không có ai đâu.

Tự nhiên Đan Thụy nghĩ đến Khoa . Nghĩ đến những túi hờn anh gây cho cô . Bây giờ Khoa đã bỏ rơi cô , đã thực sự quay lưng với mối tình dành cho cô , để lại cho cô một sự hụt hẫng trong nỗi trống vắng không gì bù đắp lại được . Cô không biết rồi những ngày tới khi phải trở về nhà ông Khôi , cuộc sống của mình sẽ tuyệt vọng đến đâu.

Cô không tin mình đủ sức chịu đựng sự trừng phạt của Khoa nữa . Nhất là những ngày ở đây quá êm đềm . Nhớ lại thời gian trước cô thấy đó là sự chịu đựng kinh khủng.

Hai tuần sau Đan Thụy hoàn toàn bình phục . Buổi chiều đưa cô về nhà , Hoài Giang có thái độ trầm ngâm như phân Vân một điều gì đó . Hần đưa Đan Thụy vào một quán nước , cả hai đều có tâm trạng bịn rịn theo cách khác nhau . Hoài Giang nói như giận dò :

- Nếu mai mốt có chuyện gì không vui , nhớ tìm đến tôi nhé cô bé . Tôi sẽ giúp cô bằng khả năng của tôi.

- Vâng.

Hần khuấy nhẹ ly cà phê , rồi cứ cầm chiếc ly trên tay . Hần nhìn Đan Thụy như có lỗi :

- Rất tiếc tôi đã gây ra cho cô một cú sốc như vậy . Tôi biết khi trở về cô sẽ không còn được yên ổn nữa . Nhưng dù sao cũng phải trở về . Đó mới là thực sự là nhà của cô.

Đan Thụy cười nhẹ không trả lời . Hần lắc đầu :

- Sao tôi đa cảm không đúng lúc thế này nhỉ . Nhưng thật tình tôi không

ye6n tâm khi trả cô về nhà . Nếu gặp chuyện gì cô phải gọi điện cho tôi ngay . Hứa không ?

- Không có gì đâu anh Giang ạ . Tôi nghĩ bà nội với chị Vân không đối xử tệ hơn lúc trước đâu . Tôi đã quen rồi.

Hoài Giang cười như không tin . Hắn vỗ nhẹ tay Đan Thụy :

- Tôi tiếc tại sao cô không là em gái tôi . Chính cô chứ không phải là ai khác . Tôi vẫn thường muốn mình có một cô em gái để mà thương yêu chiều chuộng . Dù muốn dù không thì tôi cũng đã yêu thương cô như vậy . Hy vọng sau này mình còn gặp nhau nữa . Hứa với tôi đi cô bé.

- Vâng !

- Cứ coi như những ngày qua là một tai nạn . Nhưng nhờ nó mà cô có được một ông anh . Được không ?

Đan Thụy không trả lời , tự nhiên cô thấy muốn khóc , cô đâu có muốn rời xa Hoài Giang . Chính cô cũng khao khát mình có một ông anh như hắn . Phải trở về nhà thật sự là một sự quyến luyến . Nhưng cô không thể sống mãi với hắn . Cô bặm môi , nước mắt viền quanh mi :

- Mai một tôi sẽ gọi điện cho anh.

Hoài Giang gật nhẹ đầu , bóp nhẹ tay cô :

- Đừng khóc nữa cô bé . Mình còn gặp nhau nữa mà . Đúng không ? Bây giờ về nhà đi . Tối sợ không hay . Cười đi cho tôi yên tâm nào :

Đan Thụy quệt nước mắt , cố mỉm cười . Hoài Giang nói thật au yếm :

- Em gái tôi thật là ngoan và dễ thương nữa.

Hắn như không kiềm chế được tình cảm , vuốt nhẹ tóc cô như đứa bé rồi kéo cô đứng lên :

- Về nghe cô bé ?

Hắn đưa Đan Thụy về đến cổng nhà cô , rồi cứ đứng bên kia đường nhìn cô bấm chuông . Đến lúc Đan Thụy đi vào sân và cánh cổng đóng lại hắn mới về.

Đan Thụy ngập ngừng bước vào nhà , bụng hoang man lo âu , cô không biết tu/ Vân đối xử với cô thế nào và bà nội nữa . Nhưng có tệ hơn nữa không ? Cô không hiểu được họ nghĩ gì khi cô bị bắt cóc rồi trở về . Liệu họ có chấp nhận cô không.

Người Đan Thụy gặp đầu tiên là ông Khôi . Một điều Đan Thụy thấy lạ vì hâu như cô không thấy ông ở nhà . Thấy Đan Thụy , ông không giấu được vẻ kinh ngạc và buông tở báo xuống :

- Vậy là tụi nó thả con về à ?

- Dạ.

- Tại sao tới bây giờ mới thả ?

Đan Thụy lúng túng :

- Dạ , con không biết nữa.

Cô cứ đứng loay hoay một chỗ . Thái độ của ông càng làm cô hoang mang . không dám lên phòng , cô đành ngồi nép xuống salon.

Ông Khôi nhìn nhìn cô :

- Kỳ lạ thật . Tại sao nó thả con Tú Vân mà gần cả tháng mới thả con ra . Nó dặn về nói gì không ?

- Dạ không.

- Tụi này có âm mưu gì đây ?

Ông Khôi nói lẩm bẫm một mình . Đan Thụy ngồi im phân Vân . Cô nửa muốn giải thích việc cô bị phẫu thật , nửa thấy không nên . Cô sợ Ông Khôi sẽ ghét cô vì ông ghét Hoài Giang.

Ngay lúc đó , bà nội và Tú Vân trên lầu đi xuống . Tú Vân không nói gì . Nhưng bà thì có vẻ nghi ngờ :

- Cô được tụi nó thả ra đó hả ?

- Dạ.

Ba người đưa mắt nhìn nhau làm Đan Thụy cảm thấy bất an vô cùng . Cô chưa biết phải nói gì thì bà nội nghiêm giọng :

- Trong nhà này ai cũng phải nghĩ tụi nó giết cô rồi . Vì con Tú Vân được thả lâu quá mà không thấy cô về . Tôi nói với hàng xóm và họ hàng bên cô là cô chết rồi . Bây giờ cô trở về thì nhà này phải nói năng ra sao với người ta.

Đan Thụy rùng mình . Những lời ghê gớm của bà khiến cô lạnh toát người . Nhưng cô cũng đủ nhạy bén để hiểu mọi người không muốn có mặt cô trong nhà . Họ muốn đuổi cô đi . Thật là bàng hoàng.

Cô chưa biết nói gì thì ông Khôi lạnh lùng :

- Dượng thấy chuyện này có cái gì đó mờ ám quá . Ai biết được tụi nó toan tính cái gì . Biết đâu nó muốn mượn tay con làm nội ứng để tiến hành một vụ cướp.

- Không , không phải như vậy.

Đan Thụy bật kêu lên , hoảng sợ thật sự vì những điều ông Khôi nói . Cô lắp bắp :

- Họ không có bảo con như vậy . Con xin thề là không có . Con ...

Bà nội cắt ngang :

- Làm sao mà chúng tôi dám tin cô . Nhà này vừa mất mấy chục cây vàng rồi . Tôi không muốn mất thêm cái gì nữa đâu.

- Con không có như vậy nội ơi . Oan cho con lắm.

Ông Khôi xen vào :

- Nhưng thật tình dượng không dám tin con rồi . Không phải dượng cư xử tệ với con , nhưng dượng phải đề phòng.

Đan Thụy cúi mặt nhìn những ngón tay mình . Cô hiểu mình không còn chỗ trong ngôi nhà này nữa . Cô cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng . Nhưng lòng tự trọng không cho phép cô van xin mọi người . Cô đứng dậy nói khẽ :

- Con hiểu con không được ở đây nữa . Con sẽ ra khỏi nhà . Xin dượng cho con lấy ít đồ của con , ngoài ra con không xin gì cả .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 9

Không ai trả lời , Đan Thụy chậm chạp đi lên phòng . Cô lấy vài bộ quần áo và mấy quyển thơ . Cô lục khắp trong phòng vẫn không thấy quyển nhật ký đâu . Kinh hoàng sững sốt , cô ngồi phịch xuống giường . Cảm thấy máu trong người như đông lại vì lạnh giá . Có nghĩa là quyển sổ ấy lọt vào tay Tú Vân rồi . Có thể vì vậy mà mọi người muốn đuổi cô.

Nhưng sao Tú Vân phản ứng nhẹ nhàng quá vậy ? Đan Thụy nhớ trận đòn lần đó mà rùng mình . Tú Vân có mưu tính gì nữa đây ?

Cô vội đi xuống nhà , mọi người vẫn còn ngồi ở salon , trên bàn là một xấp tiền . Ông Khôi lên tiếng :

- Con ngồi xuống một chút đừng nói chút chuyện.

Đan Thụy đến gần mọi người nhưng vẫn đứng . Ông Khôi chỉ xấp tiền :

- Để con ra khỏi nhà như vậy là chuyện bất đắc dĩ , đừng cũng không muốn đâu . Con mang tiền này rồi tìm chỗ ở . Đừng thấy con nên về quê ở với bà con hay hơn.

Ông cầm tiền đưa Đan Thụy nhưng cô lắc đầu :

- Cám ơn đừng , nhưng con không lấy đâu.

Cô chào mọi người rồi đi nhanh ra cửa . Trời vừa sụp tối , Đan Thụy cúi mặt đi lang thang ra đường . Bây giờ cô đã thật sự mất một nơi nương tựa dù là chông chênh . Cách đối xử của gia đình ông Khôi làm cô thấy hận . Một nỗi hận cay đắng và bất lực . Cô tự hứa với lòng sẽ không bao giờ quay lại đó van xin dù có chết đói ngoài đường.

Đây một đứa con gái không có lấy một chút khả năng chống đỡ nghịch cảnh ra khỏi nhà . Họ có còn tình người không ?

Đan Thụy không khóc , cảm giác hận làm cô thấy mình đứng đưng với tất cả mọi thứ . Cô cứ đi lang thang trên đường phố mà không biết mình sẽ về đâu.

Cô nghĩ đến Hoài Giang . Bây giờ cô chỉ có hẩn là nơi nương tựa . Một chỗ dựa an toàn và yên ổn hơn tất cả mọi nơi , và có lẽ hẩn là người duy nhất sẽ

không hát cô ra ngoài đường.

Đan Thụ vào một điện thoại công cộng gọi cho Hoài Giang . Vừa nghe tiếng cô , giọng hẳn nôn nóng :

- Thế nào rồi cô bé ? Yên ổn chứ ?

"Yên ổn" . Tự nhiên Đan Thụ bật khóc :

- Họ đuổi tôi ra khỏi nhà . Thật sự là bây giờ tôi không biết đi đâu . Anh đến với tôi được không ? Tôi sợ và cô đơn lắm.

- Tất nhiên là được chứ . Đừng lo , tôi sẽ lo cho cô mọi thứ . Đừng sợ gì hết nhé . Tôi sẽ đến ngay . Bây giờ cô đang ở đâu ?

Đan Thụ nói đường cho hẳn , rồi đi dọc theo lề đường chờ đợi.

Nhưng cô đi tới đi lui thật lâu mà vẫn không thấy bóng hẳn . Buổi tối đi qua , rồi đến khuya , Đan Thụ thật sự hãi hùng . Khiếp sợ với viễn ảnh đêm nay cô không biết ở đâu , cô đi dọc con lộ thênh thang nước mắt rơi lả chả trên mặt.

Chợt nhớ đến Nguyệt Thi , Đan Thụ ngần ngại một chút , rồi đến nhà cô bạn thân duy nhất ấy . Đan Thụ nghĩ nếu bây giờ không có Nguyệt Thi ở nhà , chắc cô sẽ nhảy xuống cầu chữ Y để giải thoát hoàn cảnh tuyệt vọng này.

Cô không hiểu tại sao Hoài Giang làm vậy . Thì ra tất cả chỉ là một lời hứa dối trá vậy mà cô đã thật sự mẫn hẳn , tin tưởng hẳn . Cô không thấy giận hẳn chỉ có cảm giác hụt hẫng phủ phàng.

Đan Thụ đứng trước ngõ hẻm nhà Nguyệt Thi do dự đứng yên . Trong lúc cô còn phân vân thì có tiếng xe chạy vào , rồi Nguyệt Thi dừng lại , nhìn nhìn Đan Thụ . Nó kêu lên :

- Trời ơi Thụ , mày phải không ?

Đan Thụ quay phắt lại , cô mừng rớt nước mắt :

- Tao định đến tìm mày , không ngờ gặp ở đây.

- Vô đây , lên tao chở luôn , trời ơi , tao không tin là gặp mày ở đây . Tao mừng muốn chết được – Nguyệt Thi dừng xe trước cổng . Lôi Đan Thụ đi tuốt vào nhà , kêu toáng lên – Mẹ Oi , nhỏ Thụ nè mẹ . Nó về rồi nè.

Bà Nhu cười hiền lành :

- Con về lúc nào vậy Thụ . Rồi họ có làm gì con không ?

- Dạ không a.

Đan Thụy trả lời mà mắt vẫn nhìn Nguyệt Thi như hỏi . Nó cười xòa rồi kéo cô vào phòng :

- Vô đây , còn nhiều chuyện để nói lắm.

Đan Thụy ngồi xuống giường :

- Sao mà biết tao bị bắt vậy ?

- Dĩ nhiên là có người nói , rồi mà sẽ biết . Nhưng sao mà đến đây khuya quá vậy ?

Đan Thụy cúi mặt . Tự nhiên nước mắt cô tuôn ra như òa vỡ :

- Họ đuổi tao ra khỏi nhà . Từ chiều giờ tao lang thang ngoài đường , cuối cùng tao đành phải đến đây.

Nguyệt Thi cau mặt :

- Đáng lẽ mà phải đến đây ngay . Đi đâu mà lung tung vậy , nhưng kệ đi . Mà bị họ bắt như thế nào ? Họ có làm gì mà không ?

Đan Thụy cố nín khóc kể tỉ mỉ cho Nguyệt Thi nghe . Nó ngồi im , cau trán vì thương xót :

- Tao không hiểu mắc gì mà mà lặn độn đến vậy . Tao nghe còn chịu không nổi nói gì mà là người trong cuộc . không ngờ mà khổ như vậy – Nó chép miệng phán cho một câu – Mà đúng là hồng nhan đa truân rồi.

Đang buồn rũ người mà Đan Thụy cũng phì cười :

- Câu đó để dành cho mấy mỹ nhân . Tao chưa đến mức như vậy đâu.

- Thì mà không mỹ nhân thì là ai , tao chắc.

Đan Thụy trở lại vẻ ủ rũ , cô nằm vùi xuống giường nước mắt lại chảy :

- Được ở trong căn phòng ấm cúng thế này tao mới ý thức hết lúc chiều mình lẽ loi , bất hạnh đến mức nào – Cô cắn chặt răng – Tại sao tao không được một mái ấm bình thường như mọi người hả Thi ? Một gia đình bình thường có cha có mẹ . Mơ ước đó có gì lớn lao đâu . Tại sao mọi người có , còn tao thì không ?

Nguyệt Thi cũng rơm rớm nước mắt :

- Mà bất hạnh quá , nhưng thế nào mai một mà cũng sẽ được đền bù . Yên chí đi , cuộc đời mà , nó như một con sông vậy . Lúc chảy êm lúc qua gềnh thác . Rồi đây mà sẽ được sung sướng . Đời là vậy đó . Hôm nay

người ta có thể là tên ăn mày , nhưng biết đâu ngày mai sẽ thành triệu phú .
Sống trên đời này có cái gì là tuyệt đối đâu.

Đan Thụy nằm im lắng nghe .Cô nhận ra cách nói của Nguyệt Thi có cái gì đó khác khác, người lớn hẳn ra , triết lý như đã trải qua đời nhiều lắm . Mới mấy tháng mà nó có vẻ chững chạc lên . Lạ thật !

Cô ngóc đầu lên nhìn nó , rồi lại nằm xuống khép hờ mắt :

- Nghe mày nói tao tưởng nhà sư nào thuyết giảng . Lúc này mày lạ lắm đó.

Nguyệt Thi cười tươi :

- Vậy hả ? Nhưng mày thấy tao có già dặn thêm không ?

- Có

Thấy Đan Thụy che miệng ngáp , Nguyệt Thi đứng lên :

- Thôi mày ngủ đi . Thấy mày có vẻ mệt rồi đó.

Đan Thụy không trả lời , cô nằm im một lát rồi ngủ hẳn . không hay Nguyệt Thi còn loay hoay giăng mùng.

Sáng thức dậy không thấy Nguyệt Thi đâu , Đan Thụy đi ra ngoài tìm . Cô gặp nó ở trong bếp :

- Sao mày thức sớm vậy ?

Nguyệt Thi cười khì :

- Tám giờ rồi cô nương.

Đan Thụy ngỡ ngẩn :

- Vậy hả ? Sao tao ngủ nhiều vậy không biết.

- Rửa mặt đi rồi ăn sáng . Đáng lẽ tao đi hồi sáng rồi . Nhưng có mày tao ở nhà phục vụ . Lúc này tao ra chợ phụ mẹ tao rồi . Chờ có kết quả đại học sẽ tính nữa.

Đan Thụy dựa vào tường thở dài :

- Mày cứ đi đi , để tao ở nhà một mình cũng được.

Nguyệt Thi nói như bí mật :

Đĩ nhiên là tao phải đi rồi . Chịu khó ở nhà , chiều tao về tính chuyện của mày.

Cả hai ngồi vào bàn ăn . Ăn xong Nguyệt Thi thay đồ ra chợ . Đan Thụy dọn dẹp xong , cô đi thơ thẩn trong nhà tìm một thứ gì để làm.

Nhưng mọi thứ đều ngăn nắp , tinh tươm . không biết làm gì , cô ngồi một

mình trước bàn học Nguyệt Thi tìm quyển tập mới ghi nhật ký.

Khá lâu , nghe có tiếng dựng xe ngoài sân . Rồi tiếng chân người đi vào nhà . Cô đứng dậy ra ngoài xem là ai . Chưa đến cửa đã nghe một tiếng gọi hấp tấp :

- Thụy ơi.

Đan Thụy giật mình lạng người đi . Cô không tin vào tai mình . Đó là giọng của Khoa . không thể nhầm lẫn được , nhưng làm sao Khoa biết cô ở đây . Va `anh tìm cô để àm gì ?

Đan Thụy hoang mang đứng im . Khoa gọi cô thêm lần nữa , không thấy Đan Thụy , anh đi thẳng vào nhà trong . Bắt gặp cô đứng nép sau cửa , Khoa sững người lại nhìn cô :

- Sao em không trả lời anh ?

Đan Thụy ngược lên nhìn anh , im lặng . Cử chỉ của cô làm anh khựng lại 1 giây . Rồi không kềm được anh kéo mạnh Đan Thụy vào lòng :

- Gặp anh , em không mừng sao ? một tháng qua anh sống dở chết dở vì tìm em . Bây giờ gặp thế này em lạnh nhạt với anh quá . Em không thấy nhớ anh sao hả Thụy ?

Đan Thụy vẫn đứng im . Mặc cho Khoa thử mạnh siết chặt lấy cô . Rõ ràng là anh rất xúc động . Xúc động ghê gớm . Nhưng vì sao thì cô không biết . Cô không tin những biểu hiện đó là tình yêu dành cho cô . một tháng trước đây anh còn xem cô như kẻ thù , khinh miệt và lạnh nhạt . Lẽ nào bây giờ làm ra vẻ tha thiết như vậy . Cô không tin và cũng không dám tin . Thấy vẻ nghi kỵ của cô , anh có vẻ buồn :

- Đừng nhìn anh như người xa lạ Thụy ơi . Làm vậy anh khổ tâm lắm . một tháng qua anh cũng bị dẫn vật vì hối hận rồi . Anh không hiểu sao có thể hằng tay với em như vậy . Điên rồi . Nếu không gặp được em để giải thích thì lương tâm anh sẽ bị cắn rứt suốt đời.

Khoa cố quay mặt Đan Thụy lại để nhìn cô cho rõ nhưng Đan Thụy nhất định không chịu nhìn anh . Cô lạnh lùng :

- Một người xấu xa như tôi thì anh không cần bận tâm nhiều vậy đâu . Tôi sợ bị mang tiếng xô múi con trai lắm.

- Anh xin lỗi đã nói bậy . Đừng giận anh.

- Tôi không dám giận , mà nếu có như vậy thì cũng không được quyền . Tôi là đứa con gái không cha mẹ , không gia đình , cái gì cũng không . Tôi tự hiểu mình không có quyền giận hờn hoặc trách móc những người coi thường mình . Tốt hơn hết là phải biết im lặng chịu đựng.

- Đừng cay đắng với anh như vậy Thụy . Anh biết anh đã xúc phạm em quá đáng , đã làm em đau đớn . Nhưng ngay trong lúc như vậy anh còn đau đớn hơn em nữa.

- Có thật vậy không ? Một người thành đạt như anh cũng cảm thấy đau vì một người không là gì như tôi sao.

Khoa buông Đan Thụy ra , nhìn cô không chớp mắt :

- Em hận anh đến vậy sao ?

- Cho dù tôi không ra gì , cho dù tôi không có cha mẹ và chỉ là loại cây cỏ , thì tôi cũng là một con người . Biết đau khổ khi mất mặt , biết buồn tủi khi bị xúc phạm và dù sao tôi cũng còn chút tự trọng cuối cùng để từ chối sự ban bố tình cảm . Nếu anh cảm thấy áy náy vì đã nói nặng tôi thì không cần đâu . Chị Tú Vân và bà nội cũng đã từng chà đạp tôi hơn anh nhiều.

- Nhưng họ khác với anh . Họ không thương yêu em như anh . Vì vậy nếu em đối gạt thì họ cũng không đau khổ như anh.

Đan Thụy nín lặng một lát , rồi dừng dừng :

- Tôi mà cũng làm cho anh đau khổ được sao ?

Khoa thở dài :

- Còn hơn vậy nữa . Nếu mất em thì cuộc đời anh coi như không có ý nghĩa gì nữa.

- Tôi không tin . Một lần bị bỏ rơi là quá đủ rồi.

- Anh không bỏ rơi em . Chưa bao giờ anh có tư tưởng đó.

Đan Thụy nhìn Khoa như nhìn người lạ :

- Không bỏ rơi mà trước mặt tôi anh lo cho chị Tú Vân như người yêu . Và ... và sau khi chiếm được tôi rồi , anh thẳng thừng bảo không muốn cưới tôi . Như vậy mà không bỏ rơi đó sao . Hình như anh xem tôi ngốc hơn cả con nít , trong khi tôi thì đã lớn rồi.

Nghe Đan Thụy nhắc lại buổi chiều mưa hôm đó , Khoa như gọi lại cảm giác rung động mà anh không bao giờ quên được . Anh nhìn Đan Thụy

bằng cái nhìn đăm đũi :

- Em cũng nhớ lần đó . Vậy thì anh tin em cũng không quên được cảm giác mà hai đứa trải qua . Không cách gì mình hết yêu nhau được đâu Thụy ạ . Sau này nghĩ lại anh càng thấy yêu em nhiều hơn.

- Còn tôi thì càng hận anh . Tôi chỉ còn ý nghĩ mình bị lợi dụng . – Cô nói một cách buồn rầu :- Tôi nghĩ mình có thân phận như vậy nên người khác coi mình như cỏ rác cũNg không có gì lạ.

Khoa tư lự Suy nghĩ . Anh không ngờ Đan Thụy hận mình như vậy , nhưng cô có ý nghĩ lệch lạc quá . Anh lắc mạnh đầu :

- Em có biết em quá mặc cảm không . Em dễ bị tổn thương quá . Anh không hề đặt nặng thân phận của em . Ngược lại , nó chỉ càng khiến anh yêu em , muốn che chở cho em . Tú Vân càng ngược đãi em thì anh càng muốn bảo vệ em . Làm sao anh có ý nghĩ lợi dụng em được . Anh đâu có tệ đến như vậy . Cũng không vô tâm đến mức làm hại em một cách tàn nhẫn.

Đan Thụy thần thờ nhìn ra cửa :

- Nhưng anh đã hành động như vậy . Đã dạy cho tôi một bài học đáng giá . Tôi hiểu là mình đừng có ngây thơ ảo tưởng đã được yêu . không phải . Hoàn toàn không phải.

- Hoàn toàn phải nấy em đừng quá mặc cảm và nếu em là người lớn , chắc chắn em sẽ hiểu phản ứng của anh hôm đó là vì quá yêu và quá tin tưởng em . Em nhớ lại xem mình đã viết cái gì ? Em bảo ghét Tú Vân cả của anh để trả thù . Làm sao anh chấp nhận bị em đem tình yêu của anh ra làm phương tiện để em đối chọi cô ấy.

Đan Thụy chống cằm , mắt vẫn nhìn đi đâu :

- Tôi không giấu là có nghĩ như vậy , nhưng đó là chuyện trước kia . Anh thấy đó , bị đàn áp đến đâu tôi cũng chỉ biết chịu đựng , và tôi phản ứng khờ khạo như vậy đó . Tôi dùng ý nghĩ để xoa dịu sự giận dữ của mình . Nhưng trên thực tế tôi có làm gì đâu.

- Anh biết . Anh hiểu nhiều hơn những gì em nói . Nhưng chỉ lúc sau này mới hiểu . Cũng giống như đứa bé bị đòn oan , nó không thể đánh lại người lớn nên chỉ có thể nghĩ sau này lớn lên nó sẽ đánh lại để tự an ủi . Em cũng

phải chịu đựng áp lực tình cảm như vậy.

Khoa im lặng một lát như cố dẫn tình cảm yếu đuối , anh bước đến gần Đan Thụy , kéo cô vào lòng thì thầm :

- Tội nghiệp em . Đáng lẽ anh phải thông cảm thì ngược lại anh đã ... Anh không thể tha thứ cho mình . Tại sao anh làm lẫn đến như vậy chứ.

Đan Thụy ngồi im trong lòng Khoa . Cô thấy mình yếu đuối quá , chỉ muốn vĩnh viễn được cảm giác an toàn như thế này . Cô không muốn và cũng không đủ sức đẩy anh ra khỏi đời cô.

Khoa cúi xuống dịu dàng :

- Anh nhớ đến buổi tối đến nhà không có em , anh nhờ dì Ba lấy quyển nhật ký về nhà đọc – Khoa khẽ lắc đầu – Thật khó mà nói được ý nghĩ của anh lúc đó . Hối hận đến mức rơi cả nước mắt . Dù làm điều gì đi nữa cũng khó mà đền bù được những buồn khổ mà em phải chịu . Anh định sáng đến gặp em để nói , nhưng dì Ba bảo đêm trước em không về và liên tiếp mấy ngày sau đó anh không làm gì được hết , chỉ sục sạo đi tìm . Thật muốn phát điên lên.

Đan Thụy ngược lên nhìn anh :

- Có thật là anh đã trải qua cảm giác đó không ? Nếu biết anh cũng từng buồn thì chắc những ngày đó em không đến nỗi khổ sở thất vọng.

Thấy Đan Thụy hết giận , Khoa cười hài lòng :

- Mình làm đám cưới nghe Thụy ? Em phải về sống với anh , ở đây không tiện đâu.

Đan Thụy hỏi khẽ :

- Còn chị Vân ?

- Anh sẽ xin lỗi cô . Thật ra lâu rồi anh không tới đó . À , em biết chuyện dì Ba nghĩ làm không ?

Đan Thụy sửng sốt :

- Sao vậy anh ?

- Anh không biết . Hình như có chuyện gì đó nên bác Khôi cho nghỉ ngang.

Đan Thụy buồn hiu :

- Lúc về nhà em không gặp dì ấy . Đến lúc đi cũNg không . không biết chừng nào mới gặp . Em buồn quá . Thật ra là có chuyện gì vậy ?

Khoa lắc đầu , anh nhắc Đan Thụy đặt cô ngồi trên chân :

- Gia đình Tú Vân tàn nhẫn thật . Nỡ nào họ đẩy em ra đường như vậy . Dù họ có viện lý do nào đi nữa anh cũng không chấp nhận.

- Là thật , chuyện gì anh cũng biết cả.

Khoa cười cười :

- Nguyệt Thi mới đến nhà cho anh hay . Cô bạn của em hình như thương ghét nhanh lắm . Anh làm em buồn tức là chọc giận cô ta . Lần đó cô ta mắng anh một trận ghê quá.

- Nó đến nhà anh mắng hả ?

- Dĩ nhiên.

- Anh có ... mắng lại nó không ?

- Không dám . Không dám.

Và không để Đan Thụy kịp nói , Khoa cúi xuống mặt cô :

- Cho anh hôn em một chút . Gặp em thế này mà bắt ngồi nhìn anh chịu không nổi . Nhớ anh không Thụy ?

Đan Thụy không trả lời . Cô hơi ngửa mặt ra sau , vòng tay ôm cổ Khoa . Khép mắt chờ đợi . Cô nghe anh nói như run lên :

- Anh yêu em không có gì so sánh được em biết không ?

Tự nhiên cô muốn khóc . không phải vì buồn mà vì quá hạnh phúc . Thứ hạnh phúc tưởng quá mong manh , bây giờ bỗng trở nên vững vàng trải lối cho đời cô . Làm cô thấy mình được an toàn.

Thấy đôi mắt hơi ướt của cô , Khoa như giật mình . Anh đỡ cô ngồi lên :

- Sao vậy Thụy ? Anh có làm gì em không ?

Đan Thụy lắc đầu , cô cười mà nước mắt lưng tròng :

- Em thấy cuộc đời của mình sao mong manh quá . Trước đây em có được anh . Sau đó thì bị hất hủi ... Tất cả đều mất hết , đến nỗi chơi với không biết mình là cái gì giữa cuộc đời này . Chỉ mới lúc này thôi , em còn thấy mình đang đứng bên bờ vực . Thế rồi bây giờ , thoát một cái anh kéo em trở lại tình yêu của anh . Em không hiểu đây có phải là hạnh phúc tuyệt đối không ? Và em giữ được nó trong bao lâu ?

Khoa nhìn cô nghe chăm chú . Những ý nghĩ của cô làm anh thấy nao nao lòng . Anh áp mặt vào mặt cô nói như dỗ dành :

- Em đừng sợ như vậy . Không có áp lực nào làm khổ em nữa đâu . Anh hứa tuyệt đối với em mà.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 10

Trọng Đan quăng tờ thiệp cưới trước mặt Tú Vân rồi ngã người ra ghế hút thuốc , quan sát phản ứng của cô.

Tú Vân cầm tờ thiệp tò mò mở ra đọc . Cô tái mặt đánh rơi nó xuống gạch.

- Thế này là thế nào ?

Trọng Đan đứng đình bước qua nhặt tờ thiệp lên :

- Còn thế nào nữa , thì họ sắp cưới nhau chứ còn thế nào . Cái này không phải gọi cho tôi . Tôi mượn của thằng Quỳnh đem tới cho cô xem để dễ tin hơn.

Tú Vân chột đấm mạnh tay xuống bàn . Mắt cô quắt lên :

- Tại sao tụi nó dám làm như vậy ? Tại sao con khốn đó dám qua mặt tôi ? Tôi xé xác nó.

- Bà lấy tư cách gì đòi xé cô ta . Bà đuổi cô ta ra khỏi nhà rồi , đâu còn quyền hành gì nữa mà làm quyền.

Tú Vân như không nghe Đan nói . Chỉ chìm đắm trong ý nghĩ của cô . Cô uất lên căm hờn :

- Thì ra tên Khoa đã phản bội tôi lâu rồi . Vậy mà nghe hãnh nói tôi cứ ngu ngơ tin hãnh . Khốn nạn ! Cả một lũ khốn nạn !

Cô lồng lên như con thú bị thương . Cô đứng bật dậy đi tới đi lui trong phòng . Hất tung những món đồ đặt gần tầm tay . Cô gân cổ hét lên :

- Tôi như thế này mà chịu thua con nhỏ cù bơ cù bất đó sao ? Thật là nhục , nhục nhã quá ! Tôi không chịu thua đâu . Hai người đó phải bước qua xác của tôi mới dám cưới được . không được yên ổn đâu.

Trọng Đan gợi ý :

- Bà ở đây la hét thì nhằm gì . Sao không đi tìm hãnh mà ngăn cản ?

Tú Vân chột đứng lại , trừng trừng nhìn Trọng Đan :

- Ông đi với tôi.

- Đi đâu ?

- Đến cản họ . Ông cũng mê con nhỏ đó lắm mà.

Trọng Đan phá lên cười :

- Tôi nói thì nhằm gì ? Chủ yếu là bà đấy chứ . Đan Thụy đâu có yêu tôi . Nhưng Khoa thì khác . Hẳn đã từng quen với bà . Và nếu không có cô ta thì hẳn đã cưới bà rồi . Như vậy bà hỏi tội hẳn thì đúng rồi , chối vào đâu được.

- Ông nói đúng . Tôi sẽ đi hỏi tội hẳn.

Và mặc Trọng Đan còn ngồi đó , cô lao nhanh lên phòng thay đồ . Trọng Đan nhún vai cười gằn một mình như hài lòng , rồi đứng dậy lững thững đi ra sân.

Lát sau Tú Vân đi xuống . Cô phóng xe như bay đến tìm Minh Khoa . Gặp lúc anh đang chuẩn bị đi đâu đó . Tú Vân quăng chiếc sắc tay xuống bàn nhìn anh trừng trừng :

- Anh định đến con Thụy phải không ? Bây giờ nó ở đâu.

- Em tìm cổ có chuyện gì không ?

Khuôn mặt Tú Vân đỏ hừng . Rùng rục trong cơn điên giận , cô nghiến răng :

- Tôi sẽ rạch mặt nó , xé nó ra làm trăm mảnh về tội dám qua mặt tôi . Anh dấu nó ở đâu ?

Khoa im lặng . Anh đoán được chuyện gì rồi . Anh bình tĩnh nhìn Tú Vân :

- Em ngồi lại nói chuyện với anh một chút được không ?

- Tôi không muốn nói chuyện với anh . Tôi phải đi tìm nó.

Khoa nhẹ nhàng :

- Em tìm cổ làm gì . Nếu muốn mắng g nhiếc hay hành hạ , em cứ trút vào anh . Đừng làm phiền cổ nữa . Cổ đã chịu khổ vì em nhiều rồi.

- Anh nói thế là sao ? Tôi không có quyền hỏi tội nó hả ?

- Đan Thụy có tội gì vậy ?

Tú Vân hùng hổ :

- Nó dám qua mặt tôi . Dám lén lút quyến rũ anh sau lưng tôi . Nó là đồ đê tiện . Và anh nữa , anh , anh cũng là đồ sở Khanh . Quen với tôi cả 10 năm rồi , vậy mà cuối cùng anh trở mặt bỏ rơi tôi . Anh là đồ khốn nạn . Tôi sẽ không để yên cho hai người đâu.

Khoa trầm tĩnh nhìn Tú Vân :

- Anh biết anh có lỗi với em , lỗi rất nhiều . Nhưng tình cảm là cái gì không thể gượng ép . Tha cho anh.

- Không , tôi không bao giờ tha thứ . Tôi sẽ theo phá hai người suốt kiếp . Hai người sẽ không yên ổn với tôi đâu . Anh nói đi . Nó lén lút quyến rũ anh từ lúc nào ?

- Đan Thụy không đủ bản lĩnh làm việc đó đâu . Tự anh đã chinh phục cô , vì anh yêu cô . Tất cả là lỗi của anh.

- Nhưng ngày xưa anh cũng đã yêu tôi . Tại sao anh trở mặt như vậy ?

- Anh xin lỗi . Có lẽ lúc đó anh chưa hiểu mình , hay vì chính em đã không còn là như trước . Anh không hiểu được nhưng dù sao anh cũng thật tình xin lỗi em.

- Tôi không cần nghe xin lỗi mà là muốn đập cho nó một trận.

Khoa nghiêm nghị :

- Anh cấm em làm việc đó . Đan Thụy bây giờ không còn là người trong nhà em . Mọi liên hệ kể như cắt đứt rồi . Cổ sắp là vợ anh . Nếu ai gây cản với cổ anh sẽ không để yên cho người đó.

- Kể cả tôi phải không ? – Tú Vân hét lên . Thấy Khoa không trả lời , cô càng điên cuồng – Trời ơi , anh bệnh nó như vậy sao ? Anh là đồ khốn nạn . Như mất hết lý trí , Tú Vân nhào vào người Khoa , đấm thùm thụp vào ngực anh . Anh nhìn Tú Vân gào thét như người mất trí , cái nhìn mỗi lúc mỗi trở nên lạnh lùng ghê gớm . Rồi anh giữ tay cô lại :

- Em đã đi quá giới hạn của mình rồi . Dừng lại đi Vân ạ . Sự kiên nhẫn của anh dù sao cũng có giới hạn của nó.

- Tôi không dừng . Tôi có quyền hỏi tội anh . Bắt anh phải trả giá về sự phản bội đê tiện của anh.

- Nhưng mình vẫn chưa là vợ chồng . Em bình tĩnh suy nghĩ một chút đi . Xét về mặt pháp lý thì mình không có gì ràng buộc nhau . Vì vậy mỗi đứa đều có quyền tự do riêng cho mình.

Tú Vân quát lên :

- Tôi không cần biết pháp lý nào cả . Chỉ biết anh đã bỏ rơi tôi . Anh giải thích đi . Nó có gì hơn tôi mà anh si nhục tôi như vậy.

Khoa nhìn Tú Vân hơi lâu , rồi nghiêm nghị :

- Được , nếu cần thì anh sẽ nói.

Anh bước ra hơi xa Tú Vân , giữ một khoảng cách vừa phải với cô :

- Trước đây anh im lặng vì không nỡ nói ra sự thật . Và vì anh biết anh có lỗi . Nhưng bây giờ nghĩ lại , anh thấy cần phải giải thích để em hiểu . Xem như mình chia tay mà không có gì oán hận nhau.

- Nói đi

- Em có nghĩ rằng tính tình hẹp hòi , độc ác của em đã giết chết tình cảm trong anh không ? Em đã đối xử với Đan Thụy thế nào ? Quá quắc khắc nghiệt và nhỏ mọn đến mức làm anh ghê sợ . Đến lúc nào đó anh giật mình tự hỏi mình đã yêu một người thế nào . Thẳng thắn với lòng , anh không thể nào cưới một người vợ thiếu nhân đạo như vậy . Tâm địa em đen tối quá , sau này con anh sẽ được dạy dỗ ra sao ? Anh không muốn con anh có người mẹ thiếu lòng vị tha.

- Thì ra là vậy . Thì ra là tại tôi ăn hiếp nó mà anh bỏ tôi.

- Đó là sự thật . Cũng như anh không thể dối lòng rằng sự hiền lành yếu đuối của Đan Thụy đã chinh phục anh . Khởi gợi trong anh chút tinh thần hiệp sĩ . Nói ra thì hơi khô hài một chút , nhưng quả thật anh không có cách giải thích nào khác.

Tú Vân nghiêng rằng :

- Đáng lẽ mấy lúc anh bệnh vực nó , tôi phải hiểu . Đẳng này tôi ngu ngốc quá , nên mới chứa chấp nó trong nhà . Lòng tốt của tôi đã hại tôi rồi.

Khoa hơi nhướng mày , như nghe một câu nói thật mỉa mai , buồn cười , nhưng anh vẫn không trả lời , chỉ nhếch một nụ cười châm biếm kín đáo . Lần đầu tiên Tú Vân thấy anh có thái độ đó . Cô hiểu tình thế đã hết cứu vãn nổi rồi . Cô yêu Khoa và sợ anh như sợ vị chúa tể của mình . Vì trong số những con trai quanh cô , anh là người duy nhất chiều chuộng nhưng không hề sợ cô . Cô yêu anh ở tính cách điềm đạm , có tư cách và một chất thép tiềm ẩn bên trong mà cô không hiểu được . Cho nên bây giờ khi Khoa bộc lộ thái độ cứng rắn , cô thấy mình nhỏ nhoi khiếp sợ . Cô thề với lòng sẽ không buông tha , sẽ làm cho Đan Thụy khốn đốn suốt đời.

Ý nghĩ đó làm Tú Vân dịu lại đôi chút . Cô đứng dậy , với tay lấy chiếc túi xách , khoát lên vai rồi nhìn Khoa châm biếm , cười nham hiểm :

- Anh sẽ hối hận về chuyện này . Rồi đây lương tâm anh sẽ ray rứt vì đã không cưới tôi . Hãy chờ đó.

Nói xong cô bỏ về ngay , không muốn nghe Khoa trả lời , đúng hơn là không đủ can đảm nghe anh kết tội hoặc bênh vực Đan Thụy , cái nào cũng làm cô điên giận . Mà không làm gì được họ thì cô biết làm sao ?

Rất may cô còn có Trọng Đan . Có một đồng minh sẵn sàng ủng hộ cô , sẵn sàng giúp cô phá nát những thứ mà cô muốn phá . Trong đời mình , điều tối kỵ nhất là bị người khác cướp mất cái gì thuộc về mình . Cô đâu có dễ khoanh tay bỏ cuộc.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 11

Cuộc sống hôn nhân đối với Đan Thụy thật sự là một thiên đàng . Một hạnh phúc thần tiên mà trước đây cô chưa bao giờ dám mơ ước . Đến nỗi đám cưới đã khá lâu mà cô vẫn còn bàng hoàng về cuộc sống bình yên của mình.

Đối với Khoa , ngoài tình yêu ra , cô còn sự tôn thờ anh như tôn kính vị thần bảo hộ của mình . Anh không chỉ cho cô tình yêu vô bờ bến . Mà trên hết , điều quý nhất đối với cô là cảm giác bình yên . Là ý nghĩ mình trọn vẹn tư cách của một con người . Điều mà khi ở nhà ông khôi cô không tìm thấy được.

Cuộc sống mới như cho cô nguồn sinh khí . Nó làm cho cô thay đổi dần dần . Khuôn mặt cô như hồng hào hơn . Đôi mắt không còn vương vất nét buồn cố hữu và toàn bộ con người tràn đầy vẻ linh hoạt.

Những thay đổi đó không lọt khỏi mắt Khoa . Có lúc anh ngạc nhiên khám phá ra rằng trước đây anh chưa nhận thức hết cái đẹp của Đan Thụy . Sự giải thoát về tinh thần hình như đem lại cho cô một sức mạnh nội tâm . Làm cho cô tự tin , đáng yêu kỳ lạ . Ý thức được sự thay đổi ở cô là do anh đem lại làm anh thấy hãnh diện và có cảm giác mình là chúa tể.

Cả hai sống trong hạnh phúc tràn ngập mà người này cố gắng mang đến cho người kia . Đến mức ai cũng chẳng cần quan tâm cái gì khác ngoài mái ấm của mình . Khoa càng ngày càng say mê vẻ đẹp và nét dễ thương củ Đan Thụy . Và anh nhận ra tình yêu đối với cô không giống với Tú Vân ngày xưa . Nó đem lại cho anh cảm giác thanh cao , dịu dàng và êm đềm như chính bản chất của cô . Điều đó làm anh thận trọng tình cảm của cô một cách tuyệt đối.

Những lời đe dọa của Tú Vân trước ngày cưới chẳng mấy may làm cả hai bận tâm . Và lại ai cũng tin rằng rồi Tú Vân sẽ có một mái gia đình . Cô đeo đuổi quấy rầy làm gì ?

Vậy mà vào lúc Đan Thụy không ngờ nhất thì Trọng Đan xuất hiện . Sáng

nay cô vừa ở tiệm bách hoá ra đã thấy hấn đứng ở ngoài . Đan Thụy tưởng hấn chờ ai đó nên khẽ gật đầu chào rồi bỏ đi . không ngờ hấn đi theo cô :

- Khỏe chứ Thụy ?

Cô ngược lên nhìn hấn , hơi cười :

- Khỏe , cám ơn anh.

- Lúc này thấy cô có vẻ thay đổi đó . Đẹp thêm ra và vui vẻ hoạt bát lên . Chắc sống với Khoa cô hạnh phúc lắm.

Đan Thụy cười gượng :

- Có lẽ vậy.

- Cô càng hạnh phúc thì có người càng đau khổ , cô có thấy lương tâm áy náy không ?

Nụ cười tắt hấn trên môi Đan Thụy . Cô im lặng một lát rồi nhìn vào mặt hấn :

- Anh muốn nói gì ? Tôi cảm thấy đây không phải là cuộc gặp tình cờ ! Xin lỗi tôi bận lắm.

Nói xong cô đi nhanh về nhà . Nhưng cô càng tránh mặt thì hấn càng tình bơ lấn tới . Hấn chạy xe từ từ cạnh cô :

- Còn sớm lắm ! Chồng cô chưa về giờ này đâu , mình vào quán cà phê nói chuyện chút nghe . Tôi có nhiều chuyện cần nói lắm.

Đan Thụy dừng lại , trả lời đĩnh đạc :

- Tôi thấy không có gì cần nói hết . Có thể anh còn những gì đó , nhưng tôi không quan tâm vì tất cả đều không liên quan đến tôi . Chào anh.

Không đợi trả lời , cô quay người đi sát vào lề , dưới mái hiên những căn tiệm . Trọng Đan dừng xe nhìn theo cô , cặp mắt nheo lại . Hấn nhếch miệng cười gằn rồi phóng xe đi.

Đan Thụy nhìn theo bóng hấn , tim hẫ hẫ còn đập nhanh vì hồi hộp . Cô cố nói cứng với hấn nhưng trong bụng lại bất anh vô cùng . Cô không nghĩ hấn còn muốn bám theo cô , chỉ cảm thấy sự đe dọa mơ hồ của Tú Vân . Nó là cô vướng vào ý nghĩ lỗi lầm . Một cảm giác mà cô rất sợ nghĩ đến.

Đan Thụy mở cửa vào nhà , đặt mớ đồ xuống bàn rồi ngồi chống cằm nghĩ lang man.

Bất giác cô nhắm mắt lại . Hình dung rõ ràng về mặt châm biếm của Trọng

Đan khi hẳn nói "cô càng hạnh phúc thì có người càng đau khổ . Cô có thấy lương tâm áy nài không ?"

Cô mở choàng mắt , lắc đầu cố không nghĩ đến . Cô rối rắm quá nên không phân tích được cái gì làm mình xao xuyến không yên , có lẽ trên hết là cảm giác có lỗi . Dù xét kỹ ra cô đâu có muốn giành giật.

Đan Thụy chậm chạp đi xuống bếp . Cả buổi sáng cô thần thờ làm công việc một cách máy móc . Đến lúc Khoa về , cô cố giữ vẻ mặt bình thản đón anh.

Khoa không để ý cử chỉ của Đan Thụy . Gần như theo thói quen , anh ngửa người xuống giường một cách dễ chịu , kéo theo Đan Thụy ngã xuống ngược . Anh luồn tay trong tóc cô :

- Sáng giờ em làm gì ?

Độn dẹp và chờ anh.

Đan Thụy úp mặt trong ngực Khoa , mỉm cười một mình . Y như mỗi lần đi đâu về là anh hỏi câu đó . Cô biết anh rất thích nghe cô trả lời là chờ anh . Và cô cũng vậy , nói đến hàng trăm lần mà vẫn không thấy nhiều . Cuộc sống của cô bây giờ chẳng phải là Khoa sao ? Bất cứ việc gì cô cũng nghĩ đến anh , làm cái gì cũng vậy . Anh là thế giới đối với cô và cô chấp nhận điều đó một cách tự nhiên như người ta đón nhận ánh sáng từ mặt trời vậy.

Cô ngược lên nhìn Khoa , vẻ mặt say mê sâu sắc :

- Em không biết mấy người phụ nữ khác có thấy chồng là tất cả không . còn em là như vậy đó . Trong đầu em , không có ai quan trọng hơn anh cả.

Khoa cười như rất cảm động . Anh nheo nhẹ mũi cô.

- Em phát hiện ra ý nghĩ đó từ lúc nào vậy ?

- Em cũng không biết nữa . Hình như nó hình thành từ từ , mỗi ngày một chút . Còn anh thì sao ? Bây giờ anh có thấy bớt yêu em hơn trước không ?

Khoa nói giản dị :

- Ngược lại ! Anh thấy hình như càng lúc anh càng yêu em hơn , có trách nhiệm hơn.

Đan Thụy lặng thinh một lát , rồi tư lự :

- Anh nói thật đi nhé . Nếu không có em , anh có cưới chị Vân không ?

- Anh không biết . Có lẽ không , vì càng ngày anh càng thấy không hợp với

cổ.

- Nhưng nếu chị ấy cứ một mực giữ mối quan hệ với anh , có khi nào anh nghĩ lại không ?

Khoa cười vô tư :

- Anh cưới vợ rồi , cố giữ quan hệ với anh để làm gì ? Nếu có như vậy thì cũng chỉ là bạn bè.

- Em cảm thấy ... em có cảm giác không an toàn . Chị Vân sẽ không bao giờ buông tha em . Vì em có lỗi với chị.

Khoa ôm chặt cô nói như trấn an :

- Nếu có lỗi thì người đó là anh chứ không phải em . Anh muốn em quên cô ta đi . Anh cố tạo cho em cuộc sống yên ổn . Tội gì em phải để cô ta ám ảnh mình . Chỉ cần em hiểu điều này : Anh yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời . Như vậy tinh thần em sẽ thoải mái hơn.

Đan Thụy vẫn buồn rầu nhìn Khoa . Rồi kể hết những gì Trọng Đan đã nói lúc sáng . Khoa nghe chă chú rồi nhú mày :

- Mặc kệ anh ta muốn nói gì . Nhưng anh không thích cái cách anh ta đón đường em như vậy – Khoa ngồi lên , đi tới đi lui một cách bực mình :-
Chuyện như vậy sao nãy giờ em không nói với anh ?

- Tại em thấy nó không có gì . Vì thật ra chị Vân có nói gì đâu.

Khoa dừng lại trước mặt Đan Thụy :

- Anh thấy hình như em không biết cách đánh giá vấ đề Thụy ạ ? Em cứ chăm chăm nghĩ tới Tú Vân . Trong khi việc làm của hănsống sượng như vậy mà em không thấy . Anh bực mình lắm.

Đan Thụy rụt rè :

- Anh bực cái gì kia ?

- Lại còn không bực sao , là sao anh thoải mái khi có người cứ theo quấy rầy vợ mình . Thực ra hănmới là người muốn theo quấy rồi chứ không phải Tú Vân.

- Không phải vậy ... không phải vậy . Chị Vân nhờ anh ta đến dẫn mặt em.

- Đừng có khờ như vậy Thụy . Em nghĩ hăntốt với Tú Vân lắm sao ? Hay thuộc loại quân tử thấy người bị bỏ rơi thì ra tay giúp đỡ . Hănkhông có một chút tử tế nào trong đó cả . Nếu không phải là muốn tiếp tục đeo đuổi

em . Đừng quên trước đây hẳn đã từng làm như vậy.

Anh dừng lại một lát , mặt cau lại :

- Rõ ràng hẳn coi thường anh không ra gì cả . Anh không bỏ qua chuyện an`y đâu.

Đan Thụy hoảng sợ :

- Anh định làm gì vậy ? Chàng lẽ anh gây chuyện với anh ta.

- Chưa tới mức đó ! Nhưng anh cần phải cho hẳn biết vị trí của anh trong đời em . Đừng có coi thường anh quá như vậy.

Đan Thụy lắc đầu :

- Em thấy chuyện không có gì cả . Chỉ tại anh tưởng tượng . Thật ra am đâu phải là một mỹ Nhân hay cái gì ghê gớm mà anh ta phải theo đuổi . Anh ta chẳng hoài hơi nghĩ tới một người đã có chồng đâu . Việc gì anh phải làm vậy ?

Khoa nhìn Đan Thụy một lát . rồi anh nheo mắt :

- Vậy chuyện anh ta cố ý đón đường em , anh phải giải thích ra sao ? Em hiểu đàn ông hơ anh sao ?

Đan Thụy ngắc ngư ngồi i . Ý nghĩ của Khoa kỳ lạ quá . Cô định nói với anh về Tú Vân không ngờ Khoa lại bận tâm đến chuyện khác . Anh thật là khó hiểu . Cô rụt rè :

- Nhưng anh đừng làm gì để anh ta đến mắng em nhé . Em sợ lắm . Ở nhà một có một mình anh ta đến đây em không biết làm sao.

Khoa cười gằn :

- Hẳn dám làm như vậy không ?

Thấy Đan Thụy ngồi rầu rĩ , anh ngồi xuống choàng tay qua lưng cô :

- Đừng có căng thẳng như vậy . Thật ra chuyện không có gì đâu . Anh không ngốc đến mức gây gổ với hẳn đâu . Như vậy chẳng khác gì tự biến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Anh cúi xuống hôn mặt cô , dịu dàng :

- Em cũng vậy nữa , bỏ tất mỗi chút mỗi sợ đi nhé . Anh không cho phép bất cứ ai đe dọa em đâu , kể cả Tú Vân . Anh nói như vậy em yên tâm chưa ?

Đan Thụy không biết nói gì hơn là gật đầu . Tự nhiên cô thấy hối hận . Biết

vậy đừng nói chuyện này với Khoa.

Buổi chiều đi làm về , Khoa đến nhà Trọng Đan . Hình như hẳn không hề ngạc nhiên khi thấy anh đến tìm . Hẳn nói chuyện vui vẻ như là bạn bè trước đây.

- Lâu lắm mới gặp mày . Từ lúc có vợ là biến khỏi cuộc vui của bạn bè . Coi bộ hôn nhân cũng hấp dẫn đó chứ.

Khoa tình bơ trước câu nói đầy khiêu khích của hẳn , anh cười thản nhiên :

- Dĩ nhiên là khá hấp dẫn . Chiều nay mày rảnh không ? Uống cà phê chứ ?

- OK.

Ngồi trước hai ly cà phê , cả hai bình thản hút thuốc và nói chuyện trời mây đầu đầu . Tuyệt đối không nhắc đến Đan Thụy . Trọng Đan biết Khoa tìm hẳn làm gì , nhưng hẳn không lên tiếng trước , thậm chí hẳn ra vẻ chả biết chuyện tình tay 3 của Khoa , mà hẳn cũng là người trong cuộc . Hẳn có cái thú của một con mèo chồn vờn đối thủ . Hẳn nhờn nhờ thường thức cảm giác khoan khoái vì biết trong đầu Khoa là ý nghĩ muốn đập hẳn cho đã tức . Và dĩ nhiên Khoa sẽ không thể là việc đó.

Thái độ của Trọng Đan càng làm cho Khoa giận phừng lên . Nhưng anh đâu có còn là con nít đến mức bộc lộ nó . Và cũng làm ra vẻ không hiểu thâm ý của hẳn , anh cười như thăm hỏi vô tư :

- Lúc này mày còn gặp Tú Vân không ?

- Dĩ nhiên là còn.

- Cổ khoẻ không ?

Trọng Đan rùn vai :

- Sau một bi kịch như vậy , đổ cha con gái nào khoẻ cho nổi . Mày chơi cô nàng một cú đau quá mạng.

- Có gặp cổ cho tao gọi lời thăm nghe . À , cả Đan Thụy nữa . – Rồi anh nói tình bơ . – Hồi sáng gặp mày , Đan Thụy định gọi lời thăm Tú Vân , nhưng mày đi gấp quá là cổ nói không kịp.

- Phải không đó ?

Cách hỏi thăm biế của hẳn là Khoa chỉ muốn cho hẳn vài cái đấm . Đều đều ! Đều tới mức không giấu giếm chuyện ve vãn vợ người khác . Một sự khiêu khích ngông cuồng không chấp nhận . Nhưng bản lĩnh của Khoa đâu

chỉ có vậy , anh nhường mắt như ngọc nhiên :

- Vậy là còn có cái gì khác nữa à ? Cái đó thì tao không biết thật . Đan Thụ còn khờ lắm . Mà nói sao cổ hiểu vậy . Cổ bảo mà nóng ruột vì thấy Tú Vân buồn nên đến trách cổ . Làm tao phải an ủi cả buổi.

Trọng Đan nhếch mép :

- An ủi cái gì vậy ?

Khoa cười phớt lờ :

- Đan Thụ cứ cho là cổ có lỗi với Tú Vân . Cổ hiền lắm , cứ bị dẫn dắt chuyện đó mãi.

Mắt Trọng Đan loé lên , đắc thắng nhưng hăn là ra vẻ tội nghiệp :

- Chà , câu nói của tao cũng nặng ký dữ há . Tao đâu có biết cổ nhạy cảm dữ vậy.

Khoa nhìn hăn một cái , cười điềm nhiên :

- Không sao ! Tao đã phân tích cho cổ thấy này rất thương Tú Vân . Và lại điều kiện kinh tế của mà vững vàng hơn tao , dĩ nhiên Tú Vân sẽ có hạnh phúc.

Trọng Đan chơi với ngời yên . Hăn không ngờ Khoa chơi một đòn tâm lý đau đینگ như vậy . Hăn mà yêu Tú Vân được à ?

Khoa vẫn nói như ân cần :

- Mà trách Đan Thụ tao không buồn đâu . Trái lại vàng cảm ơn mà . Dĩ nhiên tao có cách nói để vợ tao yên tâm . Chuyện mà đến với Tú Vân lúc này rất nghĩa hiệp . Cổ sẽ cảm động và sẽ ngã về mà . Mai một vai phụ rể nhất định phai? dành cho tao đó . OK !

“OK, con khi . Thằng láu cá ! Mà cổ tình gán ghép tao với Tú Vân để lương tâm mà thanh thản để Đan Thụ không xao động vì tao . Nhưng đâu có dễ . Thằng này không dễ dàng chịu thua đâu .” Trọng Đan thì thầm như vậy . Hăn những muốn nói thẳng hăn sẽ không buông tha . Nhưng với hăn, hành động bao giờ cũng có giá trị hơn lời nói , hăn bèn cười nhạt :

- Chuyện không đơn giản như mà tưởng đâu . Khoan chúc mừng.

Khoa vẫn điềm nhiên :

- Hôm nào mà đưa Tú Vâ đến thăm vợ chồng tao nghe ? Dù thế nào thì tụi mình vẫn là bạn mà . Tình bạn muôn năm , đúng không ?

- Cứ cho là như vậy.

Trọng Đan nói lửng kình rồi quay lại gọi tính tiền . Cả hai chấm dứt cuộc nói chuyện bằng không khí có vẻ dễ chịu . Dễ chịu như khi mới vào quán . Nhưng chỉ có Khoa là có cảm giác hài lòng . Còn Đan , càng lúc hã càng thấy không thể đội chung trời với thằng bạn khốn kiếp . Vẽ đắc thắng của Khoa càng làm cho hăn nung nấu ý định trả thù . Đối với hăn , hôn nhân đâu phải là tất cả . Cuộc hôn nhân của Khoa và Đan Thụy chẳng qua là giao ước sự chung sống hợp pháp . Kết hôn được thì ly dị tất nhiên cũng đâu phải là không thực hiện được.

Chia tay với Khoa , Trọng Đan tức tốc đến nhà Tú Vân . Cô đang ngồi bên cửa sổ , vẻ mặt xơ xác và tóc gàu như quên chải . Trọng Đan nhắc ghế đến ngồi gần Tú Vân , ngó nghiêng :

- Nhìn bà sao thấy thế giới này sắp điêu tàn đến nơi . Phải quậy lên chứ . Bà ngồi than thở suốt ngày rồi được cái gì ?

- Có chuyện gì mới không ?

- Tôi với tên Khoa vừa đi uống cà phê.

- Lúc này hai người thân được rồi sao ?

- Thân cái con khỉ . Thằng này láu thật , nhưng tôi không chịu thua nó đâu.

- Chuyện gì vậy ?

- Hồi sáng tôi tìm cách nói chuyện với Đan Thụy . Tôi biết nó nóng lắm . Nó rủ tôi đi uống cà phê và làm như không hiểu tôi muốn cái gì . Còn gằn gáp tôi với bà nữa chứ . Thằng chó chết !

Tú Vân im lặng không đáp . Đến bây giờ cô hã còn chìm đắm trong nỗi đau thất tình . Qua những ngày phản ứng dữ dội , cô rơi vào tâm trạng trầm uất nặng nề . Quen với Khoa gần 10 năm , cô đã quen với ý nghĩ anh là một nửa của đời cô.

Bây giờ anh bỏ rơi cô không một chút ray rứt .Thậm chí cưới vợ quá đột ngột . Làm sao cô không ngã quy . Tính hung dữ đánh đá thoát chốc như đã rời xa cô . Cô thù hận đến mức muốn bóp nát Đan Thụy cho rồi . Nhưng cô không dám làm điều đó . Nhưng như vậy không có nghĩa là cô buông tha.

Cho nên khi nghe Trọng đan nhắc đến Minh Khoa , mỗi hận tron glòng cô lại bùng lên . Nhưng không phải hận Khoa mà là căm ghét Đan Thụy.

Cô quắt mắt lên :

- Ông vừa bảo tìm cách nói chuyện với con Thụy à . Nói chi vậy ? Con đó thì phải chờ nó chứ nói chuyện phải quấy gì nữa.

Mắt Trọng Đan lóe lên rắn đanh :

- Bà ghét cô ta , còn tôi thì ghét thằng Khoa à . Hừ , từ đó giờ chưa có ai chơi xỏ tôi như vậy . Nó tìm đủ cách cản tôi làm quen con bé . Rồi lén lút tán tỉnh con nhỏ . Nếu không muốn đoạt trên tay tôi thì nó cưới gấp làm gì . Thằng này không “dạy” không được mà.

- Ông tính là gì ảnh vậy ?

Trọng Đan búng tay :

- Cho nó một bài học ! Trọng Đan không dễ bắt nạt . Món đồ mình thích mà giữ không được thì người khác cũng không được giữ.

Tú Vân cười khẩy :

- đđàn ông các người chắc điên cả lũ rồi . Một con bé cù bơ cù bất ngốc nghếch như vậy , có gì mà các người lao vào giành giật như mấy thằng khùng vậy . Thật là tức cười.

- Ê , đừng có coi thường con bé cù bơ cù bất đó nhé . Bà chẳng hiểu gì về tâm lý con trai cả . Bà biết bà thất bại ở điểm nào không ? Bà yêu mà hiểu gì về tên Khoa . Hả có tính tự ái cao như núi . Hả không muốn cưới bà vì không chịu được một bà vợ hung dữ , lúc nào cũng coi hả như nô lệ . Bà cứ nghĩ mình là một thiên kim tiểu thư , trong khi hả thì không khoái hầu hạ . Hả chỉ khoái một cô vợ xem hả như hoàng đế và một mực tô thờ hả . Bà thì lúc nào cũng đồng đánh dựa vào quyền lực của tiền bạc . Mất bồ rồi mà cũng chưa nghĩ ra.

Trọng Đan nổi hứng diễn thuyết một tràng . Vậy mà Tú Vân lại chịu nghe . Lần đầu tiên cô chịu nghe một người dạy đời . Vì hả là người duy nhất chỉ cho cô biết tại sao cô thua trận , và vì hả là đồng minh duy nhất của cô lúc này.

Giọng hả vẫn như lên lớp :

- Cho nên nếu bà muốn dành lại nó thì hãy bỏ cái điệu ổng ọ tiểu thư đi . Gì chứ khoảng đồng đánh thì bà là chúa . Tôi còn chướng mắt nói chi tên Khoa.

- Tôi làm gì mà đổng đánh chứ ?

Trọng đan nhún vai :

- Nửa đêm gát tay lên trán mà suy nghĩ xem bà khác với Đan Thụ ở chỗ nào.

Tú Vân lắc đầu chán nản :

- Họ đã cưới nhau rồi . Tôi có thay đổi cũng như không.

- Cưới nhau được thì bỏ nhau được . Tôi không khoanh tay nhìn hai người đó sống hạnh phúc đâu . Bà muốn giành lại người yêu thì phải nghe lời tôi.

Tú Vân ngược đầu nhìn hẳn . Lần đầu tiên cô thấy nể trọng hẳn . Cô nói một cách phục tùng :

- Ông nói đi.

- Bà đừng có trốn tên Khoa nữa . Cứ tì cách gặp hẳn , uống ly cà phê , nói chuyện phiếm một cách vô tư , nhất là đừng có chỉ trích Đan Thụ . Chuyện đó bà làm không được thì tự tử nhảy xuống biển cho rồi.

Tú Vân như lấy lại vẻ tự tin . Cô nhún vai trề môi :

- Hiểu rồi cha ! Thậm chí tôi còn làm hơn như vậy cho cha coi.

- Tốt , tôi cũng hy vọng cái đầu của bà cũng có chút tư duy , chứ không phải chỉ dùng để đội nón.

Hẳn đứng dậy :

- đẹp cha cái điệu ủ rũ đi . Để thời giờ đó bà nghĩ cách quyến rũ tên Khoa thì hay hơn . Thăng đã như vậy rồi tôi không còn có đường nào tiếp cận Đan Thụ được . Đê/ cho bà.

- Ông mà cũng biết mắc cỡ nữa à ?

- Thăng này không biết mắc cỡ đâu, nhưng ít ra cũng không chịu thua nó . Tôi mà ngoan cố thì Đan Thụ coi tôi ra gì.

Tú Vân lầm bầm :

- Lại Đan Thụ , nó không đáng giá một xu . Vậy mà có nhiều người thích mặt nó . Thật là tức cười quá.

Trọng Đan không nói lời nào , chỉ giơ tay chào rồi biến ra cửa.

Tú Vân đứng yên nhìn theo hẳn . Mặc dù quen biết nhưng cô chưa bao giờ thấy tính ngang tàng của hẳn . Không phải đối với ai cũng vậy . Cũng có

lúc hãn khoan dung , biết điều thì đừng có cho hãn thù ghét , mà ghét ai thì người đó thật khó sống .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 12

Tú Vân vào một trạm điện thoại công cộng bấm nhanh số máy của Khoa . Bên kia đầu dây là giọng cô gái lạ :

- Alô !

Tú Vân nhỏ nhẹ :

- Chị làm ơn cho gặp anh Khoa.

- Khoa trợ lý hay kế toán ?

- Dạ , trợ lý Khoa cao đấy.

- Chị chờ một chút.

Tú Vân cầm máy đứng chờ , cô thấy hồi hộp kỳ lạ . Không biết Khoa sẽ có thái độ ra sao khi biết là cô ? Rồi cô nghe đầu dây bên kia có tiếng anh .

Giọng cô run run :

- Anh Khoa , em đây . Tú Vân đây !

- Tú Vân hả ? Có chuyện gì không ?

- Không có gì . Lâu không gặp nên chỉ tiện đường ghé thăm . Em đang ở trạm điện thoại gần công ty , anh xuống ngay nhé . Em muốn mời anh đi uống cà phê chơi.

- Cũng được ! Chờ một chút tôi xuống ngay.

Tú Vân đặt ống nghe xuống máy . Tay chân vẫn lạnh ngắt vì hồi hộp . Thật kỳ lạ ! Cô không hiểu sao mình lại xúc động đến vậy . Ý nghĩ lát nữa sẽ gặp Khoa làm tim cô rạo rức khó tả . Cô rời phòng kính đi bộ lên lề đường cổ trấn tình mình.

Một lát sau Khoa xuất hiện . Từ xa Tú Vân đã thấy anh đi tới . Cô đứng yên , say mê nhìn Khoa . Nhìn từng đường nét trên mặt anh . Cô nhận ra mình yêu Khoa một cách điên cuồng tuyệt vọng.

Anh đứng trước mặt Tú Vân , hơi mỉm cười :

- Khoẻ chứ Vân ?

- Em Khoẻ !

- Mình lại quán café đằng kia đi.

Khoa không đi xe . Tú Vân biết anh chỉ tiếp cô một lát thôi . Nhưng đối với cô bây giờ , bao nhiêu đó cũng đủ rồi . Cô lặng lẽ đi bên Khoa vào quán . Anh kéo ghế cho cô , rồi quay qua người chạy bàn :

- Cho tôi một sữa đậu và một café .

Tú Vân chớp chớp mắt , cô cảm động đến nghẹn giọng :

- Anh vẫn còn nhớ đến sở thích của em ?

Khoa không trả lời vội , anh bật lửa châm điều thuốc , rồi nói thông thả :

- Cái đó thường lặp lại đến nỗi tôi xem như thói quen rồi.

Tú Vân nói dụi dàng :

- Lúc này anh khoẻ không ?

- Bình thường ! Còn Vân ? Đạo n`y ra sao ?

- Em vẫn vậy . Không có gì thay đổi.

- Cô xin làm ở đâu không ?

Cô cười buồn :

- Em vẫn ở nhà . Vả lại em có chuyên môn gì đâu mà đi làm.

Cô cố nói vui vẻ :

- Em hay đi ngang đây lắm .Nhiều lúc muốn ghé thăm anh nhưng không dám . Không biết anh có tiếp không.

Khoa nói tần giọng :

- Thỉnh thoảng gặp nhau uống lu café , nói chuyện phiếm có gì mà không được . Dù không là gì thì cũng còn giữ lại tình bạn . Đúng không Vân ?

Đa6y cũng là câu mà Trọng Đan đã nói với cô . Lúc ấy Tú Vân cứ nghĩ nó khó mà thực hiện không ngờ bây giờ chính Khoa nói ra . Dễ dàng đến mức cô không dám tin . Cô lập lại một cách máy móc :

- Vâng , em cũng nghĩ như vậy . Dù không đến với nhau được thì mình vẫn giữ lại chút tình bạn.

- Vậy thì hay quá ! Thỉnh thoảng cô hãy đến chơi với Đan Thụy . Chị em nối lại tình cảm chắc Đan Thụy vui lắm.

Tim Tú Vân như ngừng đập . Chua xót và phẫn nộ . Cái cách Khoa nói về Đan Thụy làm cô thấy đau . Sao nó âu yếm quá , nâng niu quá . Cô chịu không nổi :

Tú Vân cố mỉm cười :

- Có lẽ lúc nào đó em sẽ ghé chơi . Bây giờ thì chưa . Lúc này Đan Thụy khoẻ không anh ?

- Cổ vui vẻ hạnh phúc lắm.

- Chuyện lúc trước cổ có bỏ qua cho em được không ?

Khoa khoát tay :

- Tính Đan Thụy rộng lượng lắm . Cổ không nhớ gì đâu.

- Có lẽ vậy !

Tú Vân nói khẽ . Thật là nhắc tới Đan Thụy cô vẫn còn tức bầm gan . Nhưng cô vẫn mềm mỏng gần như quy lụy Khoa , tình cảm đó không hề có chút giả vờ hay đóng kịch . Trong cô bây giờ không còn sự kiêu hãnh nữa , chỉ còn khao khát chinh phục . Cô chỉ hành động theo bản năng tình cảm riêng mình mà thôi.

Giọng cô nhẹ nhàng , đầy tình cảm :

- Có lẽ lúc trước tính em khó chịu quá , nên kết thúc thật đáng tiếc . Sau này em mới nhận ra . Dù sao em cũng phải tự mình thay đổi . Không là gì thì mình vẫn là bạn . Nghĩ vậy nên hôm nay em đến thăm anh đó.

Khoa gật đầu như bằng lòng :

- Như vậy tôi không mong gì hơn . Thật ra lâu nay tôi vẫn áy náy . Làm Vân buồn quá thật tôi không muốn chút nào.

- Có gì đâu anh . Dù sao em cũng có cơ hội làm lại từ đầu mà.

Cô nhìn đồng hồ :

- Trưa rồi , em về nha . Hôm nào rảnh em ghé anh . Cho em gửi lời thăm Đan Thụy.

Khoa đứng dậy mỉm cười :

- Tôi sẽ nhắn lại như vậy.

- Em về nha.

- Bái bai.

Đợi Tú Vân đi rồi , Khoa thông thả trở về công ty . Thái độ của cô hôm nay là anh rất ngạc nhiên . Thậm chí không tin nổi . Anh cứ nghĩ Tú Vân sẽ thù ghét anh đến chết . Vậy mà cô đã tha thứ . Đã thay đổi hoàn toàn , đến nỗi anh không nhận ra một Tú Vân đánh đá kênh kiệu trước đây . Nếu làm gì đó để chuộc lại lỗi của anh đối với cô thì anh sẽ không từ chối.

Buổi trưa về bên Đan Thụy , Khoa định kể lại cuộc gặp gỡ với Tú Vân . Nhưng cuối cùng lại thôi . Anh không muốn Đan Thụy nghĩ vẫn vợ . Lần đó Trọng Thụy gặp cô anh đã bực mình nổi nóng . Bây giờ Tú Vân tìm anh , lấy gì bảo đảm Đan Thụy sẽ không buồn . Anh rất sợ cô có ý nghĩ u ám . Chỉ cần nét buồn thoáng trên mặt cô là anh đã xốn xang lắm rồi (thương vợ ghê hả)

Khoa không muốn Đan Thụy của anh chịu đựng bất cứ chuyện không vui nào . Anh đã cố gắng hết sức làm cho cô sung sướng , thì không lý do gì anh để Tú Vân ám ảnh cuộc sống của cô.

- Anh nghĩ gì vậy ?

Đan Thụy nhìn nét mặt trầm ngâm của Khoa . Cô ra6 t nhạy bén với những thay đổi của anh . Chỉ có điều không biết anh đang nghĩ gì . Khoa hiểu điều đó lắm . Khó mà qua nổi mắt cô , nhưng để nói thật làm cô mất vui thì anh không nỡ . Khoa quay qua ôm chèoàng người cô :

- Anh nghĩ về chuyện tụi mình . Dĩ nhiên có Trọng Đan trong đó.

- Nhưng anh đã nói vậy rồi , em nghĩ anh Đan không tìm em đâu . Con người dù kém tự trọng đến đâu cũng còn lại chút sĩ diện chứ . Nhất là các anh là người trí thức.

Khoa chồm lên nhìn tận mắt cô :

- Còn em . Em là người thất học à ?

Đan Thụy cười nhẹ :

- Thực tế là như vậy rồi.

Cả hai quên bằng chuyện Trọng Đan , mà ý nghĩ lại xoay quanh chuyện Đan Thụy . Khoa khẽ cau mày suy nghĩ :

- Em có hối hận là để anh trối buột sớm quá không ?

- Không , hoàn toàn không . Nhưng em có ước mơ riêng của em . Em tiếc là không thực hiện được thôi.

- Thụy này . Anh nhận thấy em còn những suy nghĩ sâu kín nào đó . Cái đó anh không hiểu được . Bây giờ em nói đi.

Đan Thụy khẽ thở dài :

- Em nghĩ anh không thích nghe những chuyện đó đâu . Thậm chí sẽ buồn cho nên em nghĩ đến một ngày nào đó em sẽ quên ý thích của mình.

- Không được . Em phải nói . Thậm chí anh buồn cũng mặc . Anh muốn hai đứa mình thực sự hiểu nhau , không nên giấu giếm nhau cái gì hết . Nói đi cương.

Đan Thụy hơi khép mắt , phân vân . Cuối cùng cô nép vào ngực anh thì thầm :

- Em nhớ lúc nhỏ còn đi học . Mất ngày cuối năm nhìn bạn bè làm hồ sơ thi đại học mà em cứ khóc thầm một mình . Em tin rằng em đủ khả năng vào đại học bằng chính sức học của mình . Nhưng ngay cả tiền mua hồ sơ cũng không có . Có lần chị Vân bảo tốt nghiệp xong em phải ở nhà nấu cơm . Cho dì Ba nghĩ . Thế là em đành bỏ ước mộng đó.

- Sao lúc đó em không nói với anh ?

- Em nghĩ nói ra anh cũng không thể giúp được . Với lại xảy ra chuyện buổi chiều mưa hôm đó , em đâu còn tâm trí để thích cái gì nữa.

Khoa im lặng nghe như có lỗi . Rồi anh nói nhỏ :

- Em kể tiếp đi.

- Cũng không có gì . Nhưng mấy lúc ở nhà một mình , em hay tưởng tượng đến cuộc sống vui vẻ của bạn bè . Còn em thì là con chim giam mình trong chiếc lồng.

- Cho nên em cảm thấy tù túng . Vì không gian anh tạo cho em chật hẹp quá.

- Không phải . Em nghĩ mình đã được một chiếc lồng êm ái . Vậy thì tại sao không bằng lòng với nó . Gạt bỏ những mơ ước viễn vông . Như vậy em sẽ hạnh phúc hơn.

Khoa nằm ngả xuống gối , vẻ mặt đăm chiêu :

- Có lẽ anh đã sai lầm , anh đã trói buộc em sớm quá.

Đan Thụy nằm nép vào anh :

- Nhưng hoàn cảnh của em lúc đó đâu có giải quyết khác được.

Cô ngước lên nhìn Khoa , mắt như long lanh hơn :

- Khoa này , em nghĩ tại sao mình không có con đi . Có một đứa bé để lo cho nó , em nghĩ cũng thích lắm.

- Nhưng em còn trẻ lắm . 18 tuổi chưa phải là tuổi lý tưởng để có con đâu . Anh muốn em sống thoải mái một thời gian nữa . Với lại chờ lúc kinh tế

vững vàng nữa , lúc ấy có bao nhiêu con cũng được.

- Kinh tế như thế này em thấy được rồi.

- Nhưng chỉ đủ để hai đứa sống thoải mái . Có con rồi mọi việc sẽ không đơn giản như em nghĩ đâu . Tại em chưa hình dung đó thôi.

Đan Thụy chớp mắt thờ dài :

- Anh làm em thấy cuộc sống phức tạp quá.

Khoa tư lự :

- Chuyện kinh tế thì chỉ là một trong nhiều lý do . Thật tình tư tưởng của em là anh không yên tâm . Anh hỏi thật , có khi nào em có ý nghĩ bay ra khỏi chiếc lồng của em không ?

- Không , Không khi nào em nhĩ như vậy . Với lại em đã thuộc về anh rồi.

- Nhưng anh đâu có giữ được tư tưởng của em . Em làm anh thấy không yên tâm Thụy ạ.

Đan Thụy chột ngẩng mặt lên , vẻ láu lỉnh :

- Đấy , dụ cho em nói ra rồi lại trách móc em . Mai một không bị anh dỗ ngọt nữa đâu . Không nói chuyện này nữa nghe . Nói chuyện khác.

- Chuyện gì ?

Đan Thụy choàng tay qua cổ Khoa , nói rì rả vào tai anh :

- Em yêu anh kinh khủng luôn.

- Thật không ?

Khoa vừa nói vừa đẩy Đan Thụy nằm xuống . Anh chống tay nằm nghiêng nhìn cô . Từ phía trên nhìn xuống , hàng mi cong của Đan Thụy trông như cánh bướm chấp chới . Muôn thuở cái đẹp đó vẫn làm anh rung động như cảm giác đầu tiên . Bất giác anh cúi xuống :

- Mỗi lần nhìn em là tim anh cứ đập mạnh . Sao kỳ vậy hả ?

Đan Thụy nhắm mắt không trả lời . Khoa ngẩng đầu lên , vẻ mặt ngây ngất của Đan Thụy gợi trong lòng anh cảm giác chiến thắng . Hài lòng và tràn ngập sung sướng , anh cúi xuống hôn cô rồi thì thầm :

- Đến giờ rồi , ở nhà đừng buồn nghe . Chiều nay anh về sớm đưa em đi chơi.

Đan Thụy ôm chiếc gối , mắt vẫn nhắm tít :

- Em buồn ngủ quá.

Khi Khoa tha đồ xong thì cô đã ngủ ngon lành . Khoa mỉm cười nhìn khuôn mặt thơ ngây của cô trên gối , vẻ mặt thật trong sáng dễ thương . Anh cuối xuống tát nhẹ cô rồi ra ngoài khép cửa lại.

Anh đến công ty khoảng 15 phút thì Tú Vân gọi điện cho anh . Giọng cô de `dặt :

- Em gọi thế này có là phiền anh không ?
- Không có gì . Nhưng có chuyện gì không ?
- À ... không có gì đâu . Nhưng cô ấy có nói gì không ?
- Thật ra tôi không kể gì với Đan Thụy . Tôi quên mất rồi.

Tú Vân im lặng một lát rồi hỏi với giọng rất lạ :

- Như vậy là Đan Thụy không biết em đến thăm anh à ?
- Không . Nhưng có gì vậy Vân ?
- À , không có gì . Em sơ là phiền Đan Thụy , bây giờ biết cô không buồn là em yên tâm rồi . Thôi em cúp nghe . À quên , cò chuyện này nữa.

Cô dừng lại một chút , ngập ngừng :

- Ngày mai đám giỗ mẹ em , nếu được anh ghé qua chơi.

Khoa “à” lên một tiếng ngạc nhiên :

- Anh quên mất . Thật là bậy quá . Tất nhiên anh phải đến rồi . Nếu em không nhắc thì anh có lỗi rồi . Mai anh đến.
- Anh đến vào buổi chiều nhé . Chiều em mời bạn bè họp mặt . Toàn là bạn củ của mình . Em sợ Đan hụy không hoà hợp được.

Cô nói lửng lơ :

- Thôi tùy anh quyết định nhé !
- Được rồi . Mai thế nào anh cũng đến.
- Bai nghe anh Khoa.

Cô gát máy rồi , Khoa còn đứng yên suy nghĩ . Anh hiểu Tú Vân không muốn có mặt Đan Thụy . Tất nhiên đó là tâm lý bình thường thôi , điều đó anh thông cảm nhưng không quan tâm lắm . Anh chỉ nghĩ xem Đan Thụy có thích hợp khi đến đó không . Cô đã sống ở đó rất lâu . Đám giỗ bà Khôi mà tránh mặt thì thật kỳ . Nhưng nếu đến , cách đối xử lạnh nhạt của mọi người sẽ làm cô bị tổn thương . Không bao giờ anh muốn như vậy.

Anh quyết định không nói gì với Đan Thụy . Suy cho cùng , đó đâu phải là

chuyện lẽ nghĩa mà bắt buộc phải tuân theo . Thậm chí cô không nên có mặt thì hay hơn . Còn anh ? Dù không còn quan hệ với Tú Vân , nhưng anh còn mối quan hệ không thể cắt đứt với bạn bè . Và trên hết cô và anh đã quen nhau đến 10 năm , còn có sợi dây ràng buộc giữa gia đình , anh không thể cắt đứt vô tình như vậy.

Trưa hôm sau , trước khi đi làm , Khoa báo với Đan Thụy buổi chiều anh có hẹn với bạn bè . Anh đến công ty là việc đến 5 giờ rồi đến thẳng nhà Tú Vân.

Khách đến chưa nhiều , chỉ lác đác vài người ngồi chơi bài ở salon . Tú Vân đón Khoa với vẻ vui mừng quá mức . Cử chỉ đó làm Khoa thấy cảm động . Anh không nhập bọn với bạn bè , mà ngồi riêng với Tú Vân ở một góc . Cô ngồi cạnh anh mắt chớp chớp như vô cùng xúc động.

- Lâu lắm mới trở lại đây , anh thấy có gì khác không ?

Khoa mỉm cười , nói nửa đùa nửa thật :

- Tôi thấy mọi thứ vẫn bình thường , chỉ có chủ nhân của nó là thay đổi chút ít.

- Em thay đổi ấy à ? Xấu đi phải không ?

- Không phải , ý tôi muốn nói Vân có vẻ dễ chịu hơn . Thật là một bà chủ nhà hiền hoà mến khách.

Tú Vân cười nhẹ :

- Anh mỉa em đó hả ?

Khoa lắc đầu :

- Không , tôi nói rất thật.

Mắt Tú Vân lại chớp nhanh :

- Nếu ngày trước em thế này thì em đã không mất anh phải không ?

Khoa im lặng hơi lâu , rồi buông một tiếng thở dài :

- Xin lỗi.

Tú Vân hơi ngẩng mặt lên , mỉm cười như cố dẫn xúc động :

- Ôi ! sao em nói chuyện điên khùng quá . Đáng lẽ em không nên nhắc đến chuyện đó nữa làm anh mất vui.

Khoa không trả lời , câu nói của cô làm anh không thể không suy nghĩ . Tú Vân sợ làm anh mất vui . Thật là lạ . Từ đó đến giờ cô có cần biết đến tâm

trạng anh ra sao đâu . Con gái thật khó hiểu . Cái gì vượt khỏi tầm tay mới chịu quay lại trân trọng , nhưng như vậy cũng đâu được . Nếu ngày trước cô hiền hòa thế này thì có lẽ Đan Thụy đã không khổ đau tả tơi . Thật đáng tiếc !

Mãi suy nghĩ , Khoa không thấy Tú Vân nhìn anh mãi miết . cô nói như rụt rè :

- Hình như em làm anh khó chịu phải không ?

- Không đâu , tôi chỉ thấy lạ một chút . Có bạn đến kìa . Vân ra tiếp đi.

Tú Vân đứng dậy . Ngoài cửa là một tốp người đi vào , cười nói ồn ào . Tú Vân đón mấy gói quà một cách vui vẻ.

- Vô nhà đi quý vị . Nãy giờ chỉ chờ quý vị thôi đó.

Thấy Khoa , vài người đi về phía anh , nháy mắt :

- Tưởng mày lặn khỏi đây luôn rồi chứ . Không ngờ cũng còn nặng tình bạn bè . Một lát phải phạt vài ly mới được.

Trọng Đan cười to :

- Thằng Khoa phải để tao chơi với nó . Tụi bà đứng ngoài ủng hộ thôi.

Khoa hất đầu lên :

- OK , chiều nay là phải chơi tới bến . Thằng nào giữ kẻ là cho về hưu đó nhé.

- Hoan hô . Chà , có vợ rồi mà còn chịu chơi dừ ta . Nhất mày đó Khoa.

Mọi người ngồi vào bàn , cười nói ăn uống . Không khí vẫn náo nhiệt như trước kia . Vẫn như không có ai thay đổi . Vẫn nói năng bạt mạng bốp trời . Chỉ thiếu có nháy nhót vì đây là đám giỗ . Nhưng vui thì vẫn vui.

Chưa bao giờ Tú Vân chiều chuộng Khoa đến như vậy . Ân cần tha thiết đến như vậy . Rõ ràng là đối với cô chiều nay , Khoa mới là trọng tâm . còn bạn bè chỉ là sự góp mặt không đáng kể . Điều đó làm anh không thể không cảm động.

Đến tối mọi người mới ra về . Tú Vân chỉ đi miết theo Khoa ra cổng :

- Tôi nay anh có thấy vui không ?

Khoa đã hơi say , anh cười như hưng phấn :

- Tất nhiên là vui chứ . Lâu rồi mới gặp lại bạn bè , không vui sao được ?

- Vậy mai một sinh nhật em anh tới nữa nghe.

- Tất nhiên rồi . Thôi Vân vô đi , tôi về nghe.

Anh dắt xe ra đường . Tú Vân vẫn đứng yên nhìn theo cho đến khi bóng anh mất hút . Cô còn đang ngẩn ngơ thì tiếng Trọng Đan vang lên phía sau :

- Công nhận bà đóng kịch quá xuất sắc . Chiều chuộng hết ý , đổ tên con trai nào mà không cảm động.

Tú Vân không trả lời , lặng thinh quay vào nhà . Cô nói tên Đan cũng không hiểu . Thái độ vừa rồi của cô thuyết nhiên không có gì là kịch , mà đó là tình cảm thật . Cô say mê Khoa và quy lụy Khoa . Cái gì mất đi rồi mới thấy quý . Ngày trước cô không hề sợ mất Khoa nên bắt anh chiều chuộng . Bây giờ muốn giành lại anh , tự nhiên cô phải khác đi chứ.

Trọng Đan thọc tay trong túi quần , lững thững đi cạnh Tú Vân :

- Sao lúc này bà không tìm cách giữ hẵn lại . Khờ quá ! Có cơ hội ngàn vàng mà để vuột cha nó rồi.

Tú Vân quay lại , nhướn mắt :

- Được không ? Dễ gì ảnh chịu.

- Không lẽ bà không có cách thuyết phục . Lúc này tôi cố ý ép cho hẵn uống say để bà dễ ra tay . Ai ngờ bà kém thông minh đến vậy.

Tú Vân thờ người ra , tiếc ngẩn tiếc ngơ :

- Sao lúc này ông không nói . Tức thật , dễ gì rủ ảnh tới nữa . Thật tức ông quá.

Đan phẩy tay :

- Thôi dẹp đi . Không lúc này thì còn lúc khác . Tôi cá với bà nếu có bạn bè đông đủ là hẵn tới liền.

- Sợ con Thụy không cho đi.

- Nếu Đan Thụy không cho đi thì hồi chiều hẵn không tới đây đâu . Hẵn coi vợ như là trời mà . Thì ra Đan Thụy cũng biết điều đấy chứ.

Câu nói của Trọng Đan là Tú Vân nghe đau nhói . Cô không chịu nổi cách yêu chiều vợ của Khoa , tự nhiên cô gắt lên :

- Sao anh biết ảnh coi vợ là trời ?

- Ê , đừng ghen bà chị . Ghen cũng không được gì đâu.

Chợt nhớ ra , mắt cô sáng lên :

- Ông nói ảnh mê vợ hả ? Không dám đâu . Hôm nọ tôi đến công ty rủ ảnh

đi uống cà phê . chuyện đó ảnh đâu có kể lại với con nhỏ . Đấy , mê khi Gì !

Trọng Đan có vẻ chú ý :

- Đan Thụy không biết mấy chuyện đó à ?

- Tất nhiên.

- Tên này không thành thật tí nào . Trong khi Đan Thụy không giấu hẳn chuyện gì hết , còn hẳn thì chuyện lớn như vậy cũng giấu biến . Láu cá thật ! Ê , bà Vân.

- Cái gì ?

- Hẳn không kể với vợ nghĩa là hẳn có tình ý gì đó . Tấn công tiếp đi.

- Dĩ nhiên

Trọng Đan lẩm bẩm :

- Tội nghiệp Đan Thụy , khờ quá !

Chuyện Khoa không thành thật với Đan Thụy là hẳn thấy khó chịu . Cô trung thành với một người lừa dối mình . Trong khi hẳn thật lòng đến vậy mà vẫn là người thua cuộc . Đau thật !

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 13

Khoa bước vào phòng giám đốc , không thấy ông Vương đâu , chỉ có hai vị khách lạ mặt đang ngồi trong phòng , vẻ mặt lạnh như tiền . Thấy anh , ông khách mập mạp lên tiếng.

- Đi làm giờ này là hơi trễ đó chú em . Công ty này làm ăn như vậy thảo nào ...

Khoa mỉm cười lịch sự :

- Xin lỗi hai vị chờ giám đốc có chuyện gì ? Tôi có thể giải quyết thay ông ấy.

Ông khách có tướng tá tròn như hột mít nhìn Khoa từ đầu đến chân , rồi cười khẩy :

- Chú em làm cái gì ở đây vậy ?

- Tôi làm trợ lý cho ông Vương.

- Trợ lý hả ? Thế ông ta thiếu nợ ngân hàng cả tỉ đồng , chú em biết không ?

Khoa đứng yên , cái tin làm anh cảm thấy bàng hoàng , linh tính làm anh hiểu sự có mặt của hai vị khách là điều bất thường . Tuy vậy , phong cách xã giao quen thuộc vẫn không mất đi , anh điềm đạm :

- Xin lỗi , hai vị có thể cho biết quý danh ?

Người đàn ông gầy còm lên tiếng :

- Cứ nói với giám đốc của chú em là có anh Hai Lý tới thăm . Nói như vậy là hẳn biết rồi . Tự hẳn sẽ vác xác tới tìm chúng tôi thôi.

Ông ta quay qua ông mập :

- Về thôi , nhảm như vậy là đủ rồi . Tôi ghét chờ đợi lắm.

Cả hai đi ra cửa , không thèm chào Khoa một tiếng . Anh đứng tựa bàn nhìn theo họ , suy nghĩ căng thẳng . Có gốc đến mấy anh cũng đoán được họ là chủ nợ của ông Vương . Nhưng chủ nợ của ông Vương phải thân hành đến tìm khi nghe tên thì quả là không bình thường rồi.

Khoa ngồi phịch xuống bàn , ôm đầu suy nghĩ . Hai ngày nay giám đốc

không để công ty . Mọi chuyện đều do anh đứng ra giải quyết . Anh không thấy có gì bất thường vì thỉnh thoảng ông Vương cũng đi nước ngoài như vậy , nhưng bây giờ thì ...

Khoa chột lạnh người . Nếu ông Vương vỡ nợ bỏ trốn , thì số phận anh sẽ ra sao ? Tất cả vốn liếng Khoa đã đổ vào cổ phần của công ty . Công ty sụp đổ thì sự nghiệp anh cũng bị chôn vùi theo . Anh tìm đâu ra chỗ làm mới có vị trí vững vàng và thu nhập cao như ở đây . Nghĩ đến chuyện phải tìm chỗ làm mới với vị trí khiêm tốn và đồng lương chỉ vừa đủ sống . Anh thấy xuống tinh thần khủng khiếp.

Anh ngẩn đầu lên , bấm số máy nhà ông Vương chờ thật lâu vẫn không có ai nhất máy . Anh gọi số di động thì máy đã bị khoá . Anh chán nản ngồi ngửa ra ghế , bất động.

Chiều xuống lúc nào anh vẫn không hay . Khi anh nhận ra thì trời đã tối . Anh đứng dậy đi xuống nhà dưới , các nhân viên đã về hết , chỉ có anh là người sau cùng . Anh lặng lẽ khoá cửa rồi ra sân lấy xe về nhà.

Đan Thụy ngồi ở cửa sổ , mắt miết nhìn ra cổng . Thấy Khoa về , cô chạy ra cười hớn hở :

- Sao anh về trễ vậy ? Bây giờ em sợ quá . Em nghĩ đủ thứ chuyện luôn.

Anh cười nhẹ :

- Em nghĩ cái gì vậy ? Tưởng tượng anh bị xe tông hay nằm bệnh viện phải không ?

Cô níu tay anh , nhăn mặt :

- Nói bậy quá hà !

Cả hai vào nhà . Đan Thụy âu yếm cởi áo cho Khoa , ríu rít đủ chuyện . Anh nghe mà tâm trí để đâu đâu . Nỗi lo làm anh chưa đủ bình tĩnh trấn áp những suy nghĩ rối rắm . Chột nher ra , anh vội mặt áo vào :

- Em ở nhà nghe . Anh đo công chuyện một chút.

Mặt Đan Thụy có vẻ thất vọng , cô gật đầu một cách ỉu xiu . Vẻ mặt cô làm Khoa thấy tội nghiệp . Nhưng anh không còn tâm trí để dỗ dành . Anh hôn nhẹ cô , rồi hấp tấp ra sân lấy xe . phóng nhanh đến nhà ông Vương.

Cửa trong và cổng đều khoá . Người hàng xóm báo gia đình ông đóng cửa mấy hôm nay , nhưng không biết đi đâu.

Khoa chán nản quay về nhà . Anh quăng chìa khóa xuống bàn lẳng lẳng nằm dài ra salon , nhắm mắt suy nghĩ.

Đan Thụy ngồi dưới gạch , rụt rè để tay trên ngực Khoa :

- Anh làm sao vậy , nói với em đi . Bây giờ anh làm em sợ quá.

Khoa mở mắt . Anh kéo cô ngồi lên cạnh mình :

- Anh đang gặp rắc rối . Ông giám đốc vỡ nợ bỏ trốn rồi . Nhân viên trong công ty chưa ai biết , anh cũng chưa biết giải quyết ra sao với họ nữa.

Mắt Đan Thụy tròn xoe sợ hãi . Cô hiểu chuyện một cách nhanh chóng .

Điều đó làm cô thấy bất an và cứ im lặng nhìn Khoa.

Anh cố mỉm cười với cô :

- Em sợ lắm phải không ? Em nghĩ gì vậy ?

Đan Thụy nói khẽ :

- Như vậy là tiền của mình cũng bị mất rồi.

- Em lo lắm hả ?

- Mai một mình sẽ không có tiền sống phải không anh ?

Khoa tránh không nhìn cô :

- Không đến nỗi như vậy đâu . Anh sẽ tìm chỗ khác làm . Có điều nó không được như ở đây.

- Có được không anh ?

- Được chứ , thành phố này thiếu gì chỗ làm.

Đan Thụy cười lên , nụ cười thật vô tư :

- Như vậy thò có gì đâu mà anh lo . Không làm được chỗ này thì mình tìm chỗ khác . Còn mất tiền này thì mình sẽ làm ra tiền khác.

Thấy mặt Khoa vẫn cứ đăm đăm . cô néo mũi anh , nũng nịu :

- Cười lên đi mà, mặt anh mà không cười là xấu lắm . Không cười em không chịu đâu.

Cô áp mặt lên mặt Khoa , vừa hôn vừa cắn . Cử chỉ trẻ con của cô làm Khoa thấy dịu lại . Anh nắm tay cô đưa lên môi :

- Em có biết mình mất số tiền lớn lắm không . Anh đã định đến lúc nào đó đủ vốn , anh sẽ mở một công ty độc lập do mình làm chủ . Bây giờ thì cơ hội đó mất rồi . Anh vẫn phải đi làm cho người khác , Thậm chí thu nhập còn tệ hơn . Em có biết chồng em sẽ thất cơ lỡ vận không ?

- Biết , nhưng em thấy mình cũng đâu bị chết đói . Chỉ cần đủ tiền sống là được rồi . Với lại em sợ anh làm giám đốc lắm . Người ta bảo giám đốc có đia. vị thì sẽ đâm ra ăn chơi , bồ bịch tùm lum , em sợ anh như vậy lắm.

- Đừng có nhìn gần như vậy Thụy.

Đan Thụy hình mũi lên :

- Không , em nhìn xa đấy chứ ! Em xem báo thấy nhiều chuyện như vậy rồi . Nếu phải chọn lựa thì em thích để anh nghèo hơn . Như vậy anh vĩnh viễn là của em.

Khoa nướng mắt , lắc đầu nhìn cô . Đan Thụy đặt ngón tay lên miện không cho anh nói rồi lại huyền thuyên :

- Với em , chỉ cần một căn nhà nhỏ , một người chồng lúc nào cũng yêu em và kinh tế vừa phải . Đấy , bao nhiêu đó là đủ . Với lại em thấy chạy theo tiền biết bao nhiêu cho đủ.

Khoa gỏ Nhẹ lên mũi cô :

- Em có biết vợ của một giám đốc và vợ của một kỹ sư giá trị khác nhau xa lắm không ?

- Với em thì vợ của ai cũng là bình đẳng . Còn người khác nghĩ mình ra sao em không cần . Em nói thật đấy.

- Em còn nghĩ gì nữa không ? ở đâu em có những tư tưởng đó vậy ?

- Em đọc báo đấy.

- Chà , nếu không có chuyện này chắc chẳng bao giờ anh hiểu được quan niệm của em . Em nghĩ như người lớn vậy . Lạ thật !

- Lạ cái gì kia ?

- Bởi vì anh quen nghĩ em là con nít chứ sao ?

- Thế em là người lớn anh có thích không ?

- Em thế nào anh cũng thích cả.

Đan Thụy ngả đầu xuống ngực Khoa . cười láu lỉnh :

- Mai một anh đừng nghĩ em là con nít nữa nghe . Em tự ái lắm . Con nít hay bị người ta khi dễ.

Khoa bật cười :

- Sao vậy ?

- Em không nói cụ thể . Nhưng lúc ở nhà chị Vân , em có cảm giác như

vậy.

- Nay , đừng bao giờ em nghĩ đến chuyện củ nửa được không ? Anh muốn em hoàn toàn vui vẻ khi sống với anh . Cũng như anh luôn cố gắng làm cho hai đứa hạnh phúc . Em cứ buồn làm sao anh yên tâm.

Đan Thụy ngược lên . Khoa thấy gương mặt cô thật trong sáng , thanh thản . Cô cười vô tư :

- Em quên chuyện đó rồi . Bây giờ em chỉ còn có nghĩ về anh thôi.

- Nghĩ về một ông chồng sắp thất nghiệp , có làm em thấy nặng nề không ?

- Không , ngược lại em thấy yên ổn.

Khoa bật cười :

- Em thật là khác người , em làm anh tức cười quá.

Đan Thụy cùng cười theo anh . Nụ cười là Khoa quên đi nỗi lo cứ trĩu nặng lòng anh từ chiều đến giờ . Đan Thụy có thái độ thật lạ . Cô phản ứng ngoài sự tưởng tượng của anh . Cô không biết lựa lời an ủi động viên như cách người ta vẫn làm đối với những người thất bại . Nhưng ý nghĩ bình dị chững chạc của cô lại làm anh nhẹ nhàng . Cô làm cho anh thấy mọi chuyện chẳng có gì nặng nề lắm . ngược lại , thất bại của anh vô tình đem lại sự hạnh phúc yên ổn của tinh thần . Có người vợ như Đan Thụy chắc chỉ được một vài người như anh mà thôi .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 14

Một tuần sau thì Khoa thôi không đến công ty nữa . Nhân viên cũng tự động giải tán . Khoa chán nản quá nên không quan tâm đến sự tan rã của nó ra sao nữa . Anh chỉ nhờ bạn bè giới thiệu chỗ làm mới hợp với chuyên môn của mình.

Một háng sau anh vào làm cho một công ty Nam Triều Tiên . Ngay từ ngày đầu anh đã thấy trước mình sẽ không thể dừng chân ở đây lâu . Vì vị Giám Đốc Triều Tiên này xem ra thật khó chịu . Vừa phỏng vấn xong ông ta đã yêu cầu Khoa đến làm ngay vào buổi chiều . Ba n đầu Khoa không hiểu vì sao . Nhưng một người bạn nói cho anh biết vì đây là ngày đầu tháng , ông ta không muốn mất một buổi tiền lương nào . Nghe xong Khoa kinh ngạc đến mức miễn bình luận , anh không nén được một nụ cười khinh bỉ , nhưng vẫn không phản đối.

Điều làm anh bức nhất là ngôn ngữ bất đồng giữa anh và ông giám đốc . Các nhân viên trong công ty làm việc lâu năm nên hiểu được , nhưng Khoa thì không . Anh nói tiếng Anh rất chuẩn . Còn ông ta thì nói tiếng bồi đến mức nghe không hiểu ra làm sao cả . Những lúc như vậy , ông ta khoa tay bức bối ra mặt , làm Khoa cũng tư ái đến nổi nóng.

Trưa nay ông giám đốc cứ đưa anh đi Vũng Tàu giao máy cho một công ty ở đó . Khoa xua tay “ no, no” một tràng , anh bảo rằng đó không phải là công việc của một kỹ sư có chuyên môn như anh . Thế là ông ta kinh ngạc nổi giận âm ỉ , thậm chí mắng anh là đồ con bò . Khoa giận điên người định mắng cho ông ta một trận . Nhưng Hưng đã khéo léo ra hiệu cho anh im lặng.

- Tính ông ta là vậy , ở đây ai cũng nhẫn nhịn để có việc làm , mày hiểu không ? đừng có đem nề nếp của công ty cũ áp dụng ở đây . Ở đó mày có quyền hành . Nhưng ở đây mình là nhân viên như nhau . Nếu mày cự lại ông ta thì tao cũng sẽ bị ảnh hưởng . Không lẽ mày muốn tao với mày thất nghiệp cho có bạn hả . Tao còn vợ con nữa Khoa ạ.

Nói xong , Hưng quay qua ông giám đốc nói một tràng tiếng Anh bồi . Anh phải thuyết phục thật lâu mới làm ông ta nguôi giận.

Cuối cùng Khoa cũng phải đồng ý đi giao máy . Anh thấy tự ái ghê gớm . Nếu không sợ làm ảnh hưởng đến Hưng , có lẽ anh sẽ chống đối tới cùng . Dù sao Hưng cũng là người giới thiệu anh vào công ty . Anh đâu có nỡ để hấn bị vạ lây.

Lúc này tinh thần Khoa xuống thấp hơn bao giờ hết , anh không thể sống an phận như Đan Thụy muốn . Anh đã ở vị trí cao cho nên khi rơi xuống anh không chịu đựng được cảm giác thất chí , hận đời . Nhất là không khí căng thẳng trong công ty làm thần kinh anh quá mệt mỏi.

Trưa anh còn ở lại công ty làm cho xong chương trình thì Tú Vân chột dạ cửa bước vào . Khoa ngẩng lên nhìn , kinh ngạc đến sững sốt khi thấy cô . Anh vội tắt máy đứng dậy lôi cô ra cửa :

- Làm sao Vân biết tôi ở đây ? Mình ra quán cà phê đi.

Tú Vân ngoan ngoãn đi theo anh :

- Anh đừng lo , em biết giờ đây không có ai nên mới dám đến . Em không làm ảnh hưởng đến anh đâu.

Ca/ hai vào quán cà phê sát bên công ty . Khoa im lặng rút thuốc châm lửa .

Tú Vân nói nhỏ nhẹ :

- Sao công ty anh vỡ nợ mà anh không nói với em ?

- Nói ra cũng không có Ích gì.

- Hôm đó em đến tìm anh mới biết . Lúc đó em không biết kiếm anh ở đâu , đến nhà anh thì không tiện . May là hôm qua gặp anh Hưng em mới biết.

Khoa vẫn im lặng hút thuốc . Tú Vân nói như cảm thông :

- Làm ở đây anh chán lắm phải không ? Em nghe anh Hưng nói . Vả lại anh quen sai khiến nhân viên , bây giờ bị sai khiến làm sao anh chịu được.

Khoa lầm lì :

- Tôi còn phải lo cho vợ . Nhịn nhục cũng không sao.

- Em biết . Nhưng bắt một người kiêu hãnh như anh bị trói buộc tay chân thì nặng nề quá.

Khoa khoát tay :

- Đừng nói chuyện đó nữa . Vân tìm có chuyện gì không ?

Tú Vân lôi trong xác tay một tấm thiệp đặt trước mặt Khoa . Anh cầm lên xem.

- Sinh nhật Vân hả ? Xin lỗi , tôi quên mất.

- Nhưng anh sẽ tới chứ ?

Khoa bỏ tấm thiệp vào túi áo , buông thông :

- Tôi chưa biết.

Giọng Tú Vân như van nài :

- Em biết anh sợ Đan Thụy buồn phải không ? Nhưng em xin anh , dành cho em một buổi tối đâu có gì là quá đáng . Anh cho Đan Thụy cả một đời , cho em một buổi tối với bạn bè mà anh tiếc sao ?

- Không đâu Vân ạ , mình nên xem như bạn bình thường , thỉnh thoảng gặp nhau nói chuyện cho vui thôi . Vợ tôi biết tôi đến đó chắc chắn cố sẽ không vui đâu.

- Nhưng anh đâu phải đến vì một mình em . Em mời anh với tư cách một người bạn như bao nhiêu bạn bè khác . Không lẽ anh không đến chơi với nhóm bạn củ một chút sao ?

Khoa ngồi im một lát , rồi nói lấp lửng :

- Thôi được . Tôi sẽ nghĩ lại.

- Hứa với em một tiếng đi anh . Nếu không có anh , em biết trả lời sao với tụi nó.

Khoa quấy nhẹ ly cà phê , nheo mắt :

- Tôi quan trọng đến vậy sao ?

- Anh quan trọng với bạn bè và với em . Hai cái đó ngang nhau.

Anh rít một hơi thuốc , tư lự :

- Có lẽ trong mắt cô tôi vẫn còn là người thành đạt . Nhưng bây giờ thì khác rồi . đừng ảo tưởng về tôi như vậy.

Tú Vân nói giản dị :

- Bao giờ anh cũng là thần tượng của em.

Khoa hơi cúi mặt giấu kín cảm giác tự tin thỏa mãn . Tú Vân đã khơi gợi cho anh niềm an ủi ảo tưởng về sự thành đạt của mình , điều đó làm anh thấy biết ơn cô.

Cô nhắc lại :

- Anh nhất định phải đến với em . Không có anh thì buổi tối đó em sẽ thấy không có ý nghĩa gì nữa.

Cô nhìn đồng hồ rồi đứng lên :

- Em về nghe . Anh vô làm tiếp đi.

Tú Vân đứng dậy ra dắt xe . Cô nhấn ga , chiếc xe lướt đi một cách nhẹ nhàng . Khoa vẫn ngồi yên trong quán nhìn theo cô . Tự nhiên anh cũng có cảm giác một chút êm đềm trong lòng . Như ấn tượng cô để lại , một cảm giác êm dịu thoải mái mà lúc sau này anh không tìm thấy.

Nhưng nghĩ đến Đan Thụy , Khoa gạt bỏ ý nghĩ đến dự sinh nhật cô . Anh không nỡ giấu giếm Đan Thụy vì biết trong sâu thẳm Tâm hồn cô , nhà của Tú Vân là địa ngục đen tối mà cô cố quên đi . Đan Thụy đã sợ nó thì lẽ nào anh tiếp tục tới đó tìm thú vui riêng mình.

Khoa quyết định không nghĩ tới buổi sinh nhật nữa . Vậy nhưng Tú Vân thì không để anh quên . Trưa thứ bảy , khi Khoa chuẩn bị về thì cô gọi điện thoại đến :

- Alô , anh Khoa phải không ?

- Tôi đây . Có chuyện gì không Vân ?

- Em gọi để nhắc anh chiều nay nhớ đến . Đừng để bạn bè chờ anh đó.

Khoa thở dài :

- Vân cứ vui với bạn đi , đừng chờ tôi . Chiều nay có thể tôi bận.

- Em không tin đâu . Dù anh không đến em vẫn bắt mọi người chờ , anh đừng nói gì nữa , em không nghe đâu.

Nói rồi cô gác máy . Khoa đứng yên , rồi khẽ nhún vai khó xử . Tú Vân làm anh phân vân không dứt khoát được . Rồi chiều nay sẽ hay vậy.

Cả buổi trưa anh ở nhà với Đan Thụy , xem phim và nói chuyện phiếm . Ngồi trước màn hình mà anh nghĩ lan man đi đâu . Cảm giác chán nản xâm chiếm anh . Nếu tối nay không đến cuộc vui đó , anh sẽ trải qua buổi tối chán phèo , rồi đi ngủ . Rồi tiếp tục đến một ngày chủ nhật bình lặng và đi làm việc . Cuộc sống lê thê thế này anh chán lắm rồi.

Trước đây với vị trí trợ lý giám đốc , Khoa có dịp giao thiệp rộng rãi với những buổi tiệc , những cuộc họp mặt bận rộn . Anh yêu thích cuộc sống đó . Bây giờ thì tất cả không còn nữa . Cảm giác sống mòn mỏi thiếu vắng

sự sôi động là anh thấy mình mất hết sinh khí , và anh không chịu nổi điều đó.

Hình dung gặp lại bạn bè , với cười đùa nhảy nhót kéo dài . Khoa thấy giam mình trong nhà vô vị quá . Anh muốn đến Tú Vân không phải vì cô mà vì được có bạn , sống qua những giờ phút vui vẻ . Cái đó có gì là không đúng. Khoa đứng lên , đến ngồi bên Đan Thụy choàng tay qua vai cô :

- Tôi nay anh có hẹn với mấy người bạn , có thể về hơi khuya . Em ngủ trước đừng chờ anh nghe.

- Anh đi nữa hả ?

Đan Thụy ngược lên , có vẻ thất vọng , nhưng không nói gì . Cô buồn buồn :

- Anh tranh thủ về sớm với em nghe.

Khoa cúi xuống vỗ nhẹ mặt cô :

- Đừng buồn nghe cưng . Em xem phim khuya rồi ngủ là vừa . Đừng chờ anh nhé.

Anh vào phòng thay áo , rồi dắt xe ra sân . Anh ghé một tiệm trên đường mua quà và đến nhà Tú Vân.

Trong nhà vẳng ra tiếng nhạc và tiếng cười ồn ào . Hình như anh là người đến sau cùng . Vừa dựng xe xong , Khoa đã thấy Tú Vân chạy ào ra . Hôm nay cô mặc chiếc đầm màu nhạt , mềm mại và quyến rũ kỳ lạ . Dù không cố ý nhìn , anh vẫn nhận ra tối nay cô thật đẹp , thật duyên dáng uyển chuyển . Cô gây cho người đối diện cảm giác nửa gần nửa xa , tạo một ấn tượng tuyệt vời khiến người ta khó quên.

Tú Vân vịn cổ xe , nói như muốn khóc :

- Nay giờ em chờ anh , nếu anh không đến là em thất vọng lắm.

Khoa mỉm cười , đặt gói quà vào tay cô :

- Chúc sinh nhật vui vẻ.

- Chúc anh cũng vui vẻ.

Cô cười rạng rỡ nắm tay kéo Khoa vào nhà . Trọng Đan dang ngồi ở góc phòng , đứng dậy hô lớn :

- Đê nghị quý vị vỗ tay mừng con người chủ nhân mong đợi đã đến.

Tất cả gói đầu ra cửa , rồi cười ầm lên :

- Hoan hô ông bạn chịu chơi của chúng ta.

- Hoan hô !

- Thế mới là Minh Khoa chứ . Có vợ thì có vợ , chơi thì cứ chơi.

- Ai như tên Hưng vậy , nó muốn tu thì cứ để nó tu . Mặc nó.

Mọi người đứng quanh bàn . Rượu được rót tràn cả mỗi ly , rồi tất cả nâng ly lên.

- Chúc mừng sinh nhật.

- Mừng châu về hợp phố.

Tú Vân đứng cạnh Khoa , quay lại nhìn anh cười tươi tắn . Khoa cũng cười với cô , anh có cảm giác tất cả đều như xưa . Vẫn là cuộc sống vui vẻ vô tư như anh chưa hề trải qua thất bại . Cảm giác đó làm anh phấn chấn lên . Anh chạm ly với Tú Vân , rồi uống cạn ly của mình.

Tú Vân ngồi cạnh anh ở đầu bàn , cười nói dịu dàng và âu yếm gấp thức ăn cho anh . Cô gây cho anh cảm giác chúa tể như tối nay anh mới là nhân vật chính . Điều đó mơn trớn sự kiêu hãnh ngạo mạn trong tâm thức anh , và anh thấy tối nay cô thật đáng yêu

Buổi tiệc tàn là bắt đầu một tiệc mục mới . Nhạc nổi lên giòn giã như cuốn chân . Tất cả đứng lên , túa ra giữa phòng khách . Rất tự nhiên , Tú Vân đặt tay lên vai Khoa . Như thế giữa cô với anh chưa hề có một khoảng cách . Cô gục đầu lên vai anh , lim dim mắt bước theo điệu nhạc . Khoa cũng ôm chàng lưng cô . Hơi rượu là anh cảm thấy lâng lâng đầu óc chéch choáng như ngây như say . Anh ôm gọn tấm thân mềm mại của cô . Ấn tượng cô vừa xa vừa gần làm anh háo hức muốn khám phá tìm kiếm . Như cô là một Tú Vân quen thuộc , thoát trở nên xa lạ , rồi cũng trở lại gần gũi . Tự nhiên anh thấy thèm được hôn cô kỳ lạ.

Hai người cứ dìu nhau hết bản này đến bản khác . Tình cảm mỗi lúc một dâng đầy da diết và lãng mạn . Cả hai không nhìn thấy Trọng Đan ra hiệu cho bạn bè lặng lẽ ra về . Bỏ mặc họ Ở góc phòng tối mờ mờ với tiếng nhạc dìu dặt . Rồi Tú Vân khẽ liếc ra ngoài , thấy không còn có ai , cô nhón chân lên hôn Khoa . Cô nói thật tình tứ :

- Em yêu anh . Vẫn còn yêu anh , không bao giờ quên anh được.

Câu nói thủ thỉ như đốt cháy trái tim anh . Khoa cúi xuống ôm ghì lấy cô ,

hôn đăm đúi . Anh ngược lên nhìn xung quanh . Phòng khách vắng ngắt như đồng tình với những ham muốn mù quáng . Bất giác anh bỗng xúc Tú Vân lên . Cô nhìn vào cánh cửa ở cuối phòng khách . Anh dùng chân đá cửa , bước vào trong ...

Sáng hôm sau thức dậy , Khoa thấy mệt và nhức đầu kinh khủng . Anh chống tay ngồi lên , sững sốt khi thấy Tú Vân nằm bên cạnh . Cô vẫn ngủ ngon lành.

Khoa đứng xuống đất , vội vã mặc đồ . Cả giác nặng nề trĩu nặng trong lòng anh khi nhớ đến mọi chuyện đêm qua . Anh định đi ra khỏi phòng thì Tú Vân chợt mở mắt . Cô gọi khẽ :

- Anh Khoa.

Khoa dừng lại , dựa tường nhìn cô . Tú Vân ngồi lên :

- Anh về sao . Ở lại với em chút đi.

Anh ngồi phịch xuống ghế , hai tay ôm đầu chán ngán . Đó là cảm giác tự chán mình . Anh không hiểu sao mình có thể hành động như vậy . Đan Thụy có lỗi gì chứ !

Tú Vân đến cạnh Khoa , vịn tay lên vai anh :

- Anh nghĩ gì vậy ? Anh sợ Đan Thụy biết phải không ?

Khoa lắc đầu không muốn trả lời . Tú Vân vuốt ve khuôn mặt anh :

- Em sẽ không để nó biết đâu . Anh đừng lo . Tính nó ngây thơ dễ tin lắm . Anh có thể giải thích với nó tối qua anh ở nhà người bạn . Bảo đảm nó sẽ tin anh mà.

Khoa giữ tay cô lại , ngẩng mặt lên :

- Đêm qua cả hai chúng ta đã làm chuyện không nên . Tôi thật là thằng tồi không ra gì . Lỗi là ở tôi . Mai một chúng ta đừng nên gặp nhau nữa Vân ạ.

- Không có lỗi . Lỗi là tại em đã không kèm chế vì em yêu anh.

- Đừng nói chuyện đó . Đừng bao giờ nhắc đến nữa . Quên đi Vân ạ . Tôi thành thật xin lỗi về chuyện đêm qua . Mong là từ đây về sau mình đừng sai lầm nữa.

Tú Vân lắc mạnh đầu . Cô ôm choàng qua cổ Khoa :

- Không , đừng tránh em như vậy . Em xin anh , mai một đừng tránh em , em ...

Khoa gỡ tay Tú Vân ra , rồi đứng dậy :

- Quên tôi đi Vân ạ ! Tôi về.

Mặt Tú Vân đứng lặng nhìn theo , anh bước nhanh ra ngoài . Những bước đi như trốn chạy.

Đan Thụy đón anh bằng vẻ mặt bơ phờ . Vẻ mặt như một lời kết tội Khoa . Anh kéo cô vào lòng :

- Sao mặt em xanh vậy ? Em lo cho anh phải không ?

- Đêm qua em không ngủ được . Em thức suốt đêm sợ đủ thứ . Mà cũng không biết anh đâu để tìm . Em khổ sở quá.

Khoa vuốt tóc cô , áp mặt vào mặt cô , giọng hối hận sâu xa :

- Anh xin lỗi . Mai một anh sẽ không để em chờ như vậy đâu.

Đan Thụy ngược lên :

- Nhưng đêm qua anh ở đâu vậy ? Sao không về nhà với em ? Ở nhà một mình em sợ quá /

Khoa quay chỗ khác , không dám nhìn cô :

- Anh ở chơi nhà thằng bạn , mãi nói chuyện nên không hay đã khuya . Cuối cùng phải ở lại đó ngủ.

Đan Thụy không hỏi gì nữa . Cô tin ngay , tin một cách thành thật . Thái độ của cô là Khoa thấy nhẹ lòng . Anh hôn cô thật lâu , thật dịu dàng như ngàn lần xin lỗi.

Cử chỉ của anh làm Đan Thụy cảm động . Cô nghĩ anh hối hận vì đã để cô ở nhà một mình . Cô yên tâm rằng sau này sẽ không có lần thứ hai nữa . Thật ra anh có làm gì quá đáng đâu.

Cả ngày chủ nhật anh không đi đâu , chỉ quanh quẩn bên cô , săn sóc chiều chuộng đến từng cử chỉ nhỏ . Đến mức cô cứ ngạc nhiên tự hỏi vì sao anh ân cần đến vậy.

Hôm sau Khoa lại nhận điện thoại của Tú Vân ở công ty . Vừa nghe tiếng cô , anh đã ngắt lời :

- Xin lỗi , đang giờ làm việc nên không thể nói chuyện lâu . Từ đây về sau đừng gọi cho tôi như vậy, Vân ạ.

- Anh Khoa , đừng trách em như vậy . Em chỉ muốn hỏi anh về nhà có rắc rối gì không thôi.

- Dĩ nhiên tôi có cách nói để vợ tôi yên tâm . Nhưng từ đây về sau chúng ta đừng sai lầm như vậy nữa.

Nói xong anh bỏ máy xuống gầm li trở về bàn làm việc của mình . Anh chìm đắm trong mơ tâm trạng nặng nề không lối thoát . Mà cũng không tìm cách lý giải nó . Chỉ biết rằng công việc anh và Tú Vân làm là nỗi ám ảnh đen tối . Anh muốn thoát ra lập tức đồng thời cũng hiểu mình ., không cách gì thoát được.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 15

Đan Thụỵ bước ra cửa . Cô mở to mắt nhìn khi thấy người khách không mời mà đến là Trọng Đan . Cô luống cuống đứng yên , không biết phải làm thế nào . Trọng Đan tự nhiên như ở nhà mình , anh chủ động ngồi xuống ghế , đồng thời kéo ghế cho cô :

- Thụỵ ngồi xuống đi.

Đan Thụỵ vẫn đứng yên :

- Anh tới đây có chuyện gì ?

- Tất nhiên là có chuyện . Nhưng Thụỵ ngồi xuống đi.

- Anh Khoa không thích anh tới đây đâu.

Trọng Đan bật cười nghiêng ngửa như nghe một câu nói khôi hài :

- Dĩ nhiên là chồng cô không muốn tôi tới đây rồi . Càng không hài lòng chút nào nếu tôi giúp vợ hẳn hiểu những bí mật của hẳn.

Đan Thụỵ không trả lời , cô chiếu đôi mắt thiếu thiện cảm nhìn hẳn . Trọng Đan không cười nữa , hẳn giữ vẻ mặt thật nghiêm trang :

- Tôi biết từ đó giờ cô luôn có ấn tượng xấu về tôi . Nhưng thật ra tôi có làm gì đâu . Ngoài sự thô bạo lần đầu tiên đó ra . Tôi luôn đối xử Tốt với cô kia mà . Bỏ những thành kiến về tôi đi Thụỵ . Sao không xem tôi như một người bạn , có phải hay hơn không ?

- Chắc hẳn anh Khoa không thích tôi kết bạn với anh đâu.

- Cô thật là một mẫu phụ nữ chung thủy , tuyệt đối sống cho chồng . Nhưng cô có tự hỏi Khoa , nó có xứng với sự tin tưởng của cô không ? Cô bị lừa dối thật là ngọt ngào.

- Anh nói bậy gì đấy ?

- Không , tôi không nói bậy . Chỉ có cô là quá ư khờ khạo . Khờ đến mức ngu ngốc.

Đan Thụỵ không trả lời hẳn . Chỉ im lặng nhìn . Vẻ mặt đờ phờ và ác cảm . Trọng Đan biết có nói gì cô cũng không tin . Hẳn đành vào đề bằng cách khác . Hẳn lẳng lẳng lấy xấp hình trong túi ra , trải từng tấm lên bàn.

Đó là những kiểu hình hãn chụp Khoa và Tú Vân trong đêm sinh nhật . Hãn im lặng quan sát phản ứng của cô . Đan Thụy mở lớn mắt chăm bẵm từng kiểu . Cả người cô run bắn lên . Cô không nói một tiếng , cũng không khóc chỉ đứng lặng bất động rồi khụy xuống nền gạch.

Trọng Đan đứng bật dậy . Hãn xô ghế lao về phía Đan Thụy đỡ cô lên . Cả người cô mềm nhũn lạnh giá . Hãn mạnh dạn bồng cô đặt vào ghế sofa , rồi quì xuống bên cạnh :

- Bình tĩnh đi Thụy . Cô làm sao vậy ? Tôi đưa cô đến bác sĩ nghe.

Đan Thụy lắc đầu , vẫn không nói một tiếng . Cô bị chấn động đến mức rã rời từng tế bào thần kinh . Cô không ý thức được gì ngoài cảm giác đau đớn xé nát trái tim và bật khóc nức nở.

- Vậy là họ vẫn yêu nhau . Ảnh dối gạt tôi , xem thường tôi . Tôi biết phải làm sao đây ?

Trọng Đan im lặng nhìn Đan Thụy . Hãn không ngờ cô phản ứng nhẹ nhàng như vậy . Chỉ có nước mắt chứ không có la hét phẫn nộ . Tự nhiên hãn nhớ lại buổi tối Tú Vân hành hạ cô . Cả hai phản ứng thật khác nhau . Thật kỳ lạ , hãn bỗng thấy yếu đuối đến nao lòng . Hình như lần đầu tiên trong đời hãn thật sự thương xót người khác.

Quả thật là lần đầu tiên hãn thấy có một phụ nữ yếu đuối nhẫn nhịn và hoàn toàn hiền lành . Hiền đến mức không thể là mối đe dọa cho ai , đến mức là người khác mũi lòng tội nghiệp . Còn hãn thì ... suy nghĩ cho cùng hãn đâu phải là người sắt đá . Có điều trái tim thành thật của hãn bị che khuất bởi những hành động đẽu giả nên khó ai có thể nhận ra . Nhất là Đan Thụy.

Cô vẫn giấu mặt trong cánh tay , khóc run cả người . Trọng Đan ngồi im nhìn cô khóc . Cuối cùng chịu không nổi , hãn nói thật dịu dàng :

- Nín đi Thụy . Thấy cô khóc như vậy tôi khổ tâm quá . Cô phải bình tĩnh để đối phó với hoàn cảnh chứ.

Đan Thụy buông tay xuống :

- Tôi tự hiểu mình lắm . Tôi không có quyền cấm đoán họ đến với nhau , vì suy cho cùng tôi vẫn là người đến sau . Vẫn thua thiệt so với chị Vân , tôi biết phải làm sao đây.

- Khờ quá vậy Thụy . Cô có quyền của người vợ mà.

- Quyền hành đó có sử dụng với anh Khoa được không ? Anh biết đó , tôi không thể làm ầm ĩ như chị Vân được , huống gì là cấm đoán . Anh còn thương chị Vân thì cưới tôi làm gì , rồi bây giờ đẩy tôi vào hoàn cảnh phủ phàng thế này . Ôi , tôi không muốn sống nữa.

Trọng Đan hoảng lên :

- Đừng có ý nghĩ như vậy Thụy . Thật ra họ không xứng đáng để cô thất vọng vậy đâu . Tại sao cô không cứng rắn lên , chủ động chia tay với Khoa để tìm hạnh phúc khác.

Đan Thụy không trả lời , chỉ khóc . Nước mắt ràn rụa trên mặt . Trọng Đan nhìn đôi mắt đẹp nảo nùng của cô , hẳn thấy tim đập loạn trong lồng ngực . Hẳn không kiềm được ý muốn nắm tay cô :

- Cô cứ nghĩ Khoa là tất cả của đời cô . Nhưng bây giờ khác rồi . Hẳn không thể thật lòng với cô . Đừng quên hẳn với Tú Vân yêu nhau đã 10 năm . Tình cảm đó mọc rễ trong tiềm thức hai người rồi , bỏ nhau đâu có được.

Câu nói đó của hẳn làm Đan Thụy thêm chết điếng trong lòng . Cô gục đầu xuống tay khóc như mưa như gió . Trọng Đan nói nhanh :

- Cô hãy tập quen với tư tưởng Khoa chưa phải là tất cả của cô đi . Tại sao không chịu nhìn lại tôi , nhìn lại tình cảm của tôi dành cho cô . Nó sâu sắc và nguyên vẹn hơn Khoa nhiều.

Đan Thụy nín khóc , ngược mắt nhìn Trọng Đan :

- Trong lúc này mà anh còn đùa được sao ?

- Không hề đùa , tuyệt nhiên tôi không có ý nghĩa đó . Tin tôi đi Thụy.

Chợt nhận ra tay mình nắm trong tay hẳn , Đan Thụy rút nhanh tay ra :

- Nếu anh nghĩ tôi yếu hèn đến mức bám vào anh khi bị bỏ rơi thì không phải đâu . Tôi không đến nỗi nhu nhược vậy đâu . Anh đừng có nói nữa.

- Tôi không nghĩ cô nhu nhược , nhưng cô hãy nghĩ đến tình cảm của tôi.

Đan Thụy nín thình không trả Lời . Một lát sau cô nhìn hẳn , giọng nghẹn đi vì nước mắt :

- Cám ơn anh đã cho tôi biết chuyện này . Bây giờ anh về đi.

Trọng Đan lắc đầu . Hẳn kiên nhẫn ngồì thuyết phục cô . Đan Thụy vẫn một mực nín lặng . Cuối cùng hẳn đứng dậy thất thểu đi ra cửa.

Một lát sau , Khoa về đến . Nhìn mấy tấm hình còn rơi vãi dưới đất , anh nhặt lên xem rồi bàng hoàng đứng chết sững nhìn Đan Thụy . Cô vẫn ngồi gục đầu trong tay , lặng lẽ khóc.

Khoa bước nhanh đến trước mặt cô :

- Ở đâu em có mấy hình này vậy Thụy . Nói với anh đi , ai đưa cho em ?

Đan Thụy nói mà không ngẩng lên :

- Anh không muốn em biết phải không ? Vì như vậy làm anh khó xử phải không ?

Khoa lắc mạnh đầu , nhăn mặt khổ sở :

- Làm sao em có mấy tấm hình này , ai đưa cho em vậy Thụy ?

- Anh biết để làm gì ? Để cho người ta một bài học vì đã nói thật hay sao ?

Khoa không trả lời . Anh nheo mắt hằn học , răng nghiến lại :

- Chẳng Đan phải không ? Em nói đi.

Thấy cô vẫn im lặng , Khoa đứng phắt dậy , mắt quắt lên :

- Chẳng bạn khốn nạn . Anh sẽ không tha cho nó đâu.

Đan Thụy không trả lời . Cô đứng dậy bỏ vào phòng . Khoa gọi lại :

- Thụy.

Nhưng cô không trả lời , vẫn tiếp tục bỏ đi . Khoa phóng theo giữ tay cô lại :

- Nghe anh giải thích đi Thụy . Thật ra chuyện không ghê gớm như em tưởng đâu.

Đan Thụy rút nhanh tay ra , vùng chạy vào phòng . Cô nằm xuống giường , vùi mặt trong gối như cố tránh mặt Khoa . Anh thở Dài , rồi tháo giày quăng vào góc tường , để nguyên quần áo lên giường ngồi cạnh cô :

- Anh biết như vậy là có lỗi với em . Nhưng anh thề đây là lần cuối cùng còn gặp cô ta . Tin anh đi Thụy , chuyện không như em tưởng tượng đâu.

Thấy Đan Thụy không nói , anh nghiêng đầu nhìn cô . Đan Thụy càng ấn mặt sâu xuống gối . Anh kiên quyết lật cô nằm ngửa ra.

- Nghe anh nói đi Thụy . Em phải để anh giải thích chứ.

Cô cố vùng vẫy thoát khỏi anh . Nhưng không được . Cô bịt tai lại giấu mặt xuống giường . Khoa nhất định không chịu thua . Anh gỡ tay cô ra :

- Em nghĩ đi , em có tránh anh suốt đời được không ? Cũng không thể

Không sống với anh . Vậy thì em trốn tránh anh làm gì ? Sao không chịu nghe anh giải thích.

- Tôi không đủ can đảm nghe nữa . Bao nhiêu đây cũng ghê gớm lắm rồi . Cũng làm tôi kinh sợ lắm rồi . Anh đừng có đụng vào tôi nữa.

- Em muốn anh thế nào cũng được . Nhưng xin em , để anh nói hết đi rồi hành tội anh bao nhiêu cũng được.

Được buông ra , Đan Thụy lách mình nép sát tường , lấy gối che mặt lại như không muốn nghe . Khoa nói một cách biết lỗi :

- Thật ra anh không đến đó vì cô ta . Nhưng anh cần có bạn bè . Em biết đó , cuộc sống của anh bây giờ chán chường thế nào . Chỉ biết nhẫn nhục làm việc để kiếm tiền . Lâu lâu có cuộc vui với bạn bè cũng như một sự Giải trí không hơn không kém . Em có hiểu cho anh không ?

Thấy cô không trả lời , anh nói tiếp :

- Anh công nhận hôm đó anh uống nhiều quá nên không làm chủ được mình . Anh đã ... anh đã làm như vậy . Nhưng anh xin em , đừng ghê sợ anh như một tên hủi . Anh biết em đau khổ lắm.

- ...

- Nghe anh nói không Thụy.

Khoa định lấy chiếc gối , nhưng Đan Thụy càng ghì chặt lại và một mực úp mặt vào đó trốn . Anh thở dài chịu thua , nhưng cũng cố thuyết phục :

- Sau đêm đó anh không hề gặp lại Tú Vân nữa , cùng không tiếp điện thoại của cô ta . Anh hối hận và tự dằn vặt mình không ít . Nhiều lúc muốn thú nhận với em , nhưng sợ em buồn anh lại không đủ can đảm.

- ...

- Em nghĩ gì vậy Thụy ? Nói với anh một tiếng đi , anh xin em mà.

- ...

- Không lẽ em nhất định không nói chuyện với anh sao ? Em định trừng phạt anh đến khi nào ?

Vẫn không nghe Đan Thụy trả lời , Khoa lắc đầu chán nản . Chịu thua ! Không ngờ Đan Thụy sắt đá đến vậy . Bây giờ anh năn nỉ cả tiếng vẫn không lay chuyển được cô . Khoa không biết cô khép kín với anh đến chừng nào . Chẳng thà nghe mắng nhiếc la hét , điều đó có khó chịu nhưng

vẫn nghìn lần dễ thở hơn thai độ Kín như bưng của cô . Anh thật sự hoang mang không biết cô nghĩ gì ?

Khoa nhìn đồng hồ . Đến giờ đi làm rồi . Anh không muốn đến công ty chút nào . Nhưng không thể Không làm gì được . Anh ngán phải đụng chạm với ông giám đốc khó tính lắm rồi.

Anh đứng dậy , cố nói vớt theo thêm vài câu :

- Anh biết em giận anh ghe ^ gớm lắm . Nhưng anh biết lỗi rồi . Tha cho anh một lần đi Thụy.

Thấy cô cứ một mực nín lặng . Khoa thở hắt ra , ngán ngẩm . Anh đành ra sân lấy xe đến công ty.

Khoa đi rồi , Đan Thụy thần thờ buông gối xuống . Cảm giác tuyệt vọng làm cô lại muốn khóc . Cô nhớ lúc trước khi thấy Khoa chăm sóc Tú Vân cô đã đau đớn muốn chết đi cho rồi . Nhưng bây giờ thì cái đau đớn lúc đó vẫn còn quá nhẹ So với bây giờ . Bây giờ là cảm giác bất lực và căm giận . Chỉ cần hình dung anh với Tú Vân tình tứ là lòng cô đã tan nát rồi.

Huống gì cô không còn tin Khoa nữa . Hôm ấy anh đã lừa dối cô một cách坦然 nhiên như vậy . Làm sao cô dám tin anh sẽ không tiếp tục lừa dối.

Bây giờ Đan Thụy mới thấm thía những gì Trọng Đan nói . Họ yêu nhau đã 10 năm , tình cảm đó đã mọc rễ trong tiềm thức rồi . Họ Đâu dễ gì bỏ nhau được.

Cô hận Khoa vô cùng . Nếu không bỏ Tú Vân được thì cưới cô làm chi . Anh quân tử nửa vời nên làm cô dở khóc dở cười . Cô không thể Vì một lần anh có lỗi mà chia tay , nhưng sống với một người mà không dám tin tình cảm trọn vẹn của người đó thì làm sao thanh thản được.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 16

Đan Thụỵ thấy mình bị dồn vào chân tường rồi , không còn lối thoát nữa . Khoa đã không bỏ được Tú Vân , cô biết phải làm sao đây ?

Cô gieo người xuống giường thần thờ trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh . Cô cứ nằm yên như vậy đến chiều xuống lúc nào vẫn không hay.

Rồi cô nghe tiếng dựng xe ngoài sân , tiếng chân Khoa bước vào phòng . Cô nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn thấy anh.

Khoa ngồi xuống cạnh giường , lặng lẽ nhìn Đan Thụỵ . Hàng mi còn ướt chứng tỏ cô đang khóc và không phải ngủ . Anh cúi xuống ôm ghì lấy cô :

- Đừng khóc Thụỵ , em như vậy hoài anh khổ tâm quá . Anh không muốn làm cho em đau khổ vậy đâu . Bỏ qua cho anh nghe em.

Đan Thụỵ mở mắt , lăn mình tránh xa anh . Cô bước xuống đất , dựa tường nhìn anh :

- Từ giờ về sau yêu cầu anh đừng chạm vào tôi nữa . Tôi không xem anh là chồng nữa đâu . Tôi không chấp nhận tình cảm nữa rồi . Nếu thấy không đồng ý thái độ của tôi , anh có thể ký giấy ly dị . Tôi không từ chối đâu.

- Ly dị ?

Khoa choáng váng ngồi im . Không ngờ cô phản ứng quyết liệt như vậy . Giọng anh lạc đi :

- Em sẵn sàng bỏ rơi anh vì một lỗi lầm nhỏ như vậy sao ?

Giọng Đan Thụỵ róa hoảnh :

- tôi ước gì tôi có thể làm được như anh , để anh hiểu được cái đau anh đã gây cho tôi.

Bất giác nước mắt lại trào ra . Cô quệt mắt nhìn Khoa một cách căm hờn :

- Nêu không bỏ được chị ấy thì anh cưới tôi làm gì ? Anh muốn cùng một lúc có cả hai người . Làm như vậy anh không cảm thấy mình Ích kỷ sao ?

- Anh xin thề là không có nghĩ tới Tú Vân nữa . Tin anh đi Thụỵ ?

- Sao anh cứ xem tôi là con nít hoài vậy . Anh đan dù sao cũng tôn trọng tôi hơn anh nhiều . Có lẽ anh ta nói đúng . Mỗi tình 10 năm của anh không dễ

dàng quên đâu . – Cô nhắm mắt lại khóc không thành tiếng :- Chỉ có tôi là bị lôi vào làm người thứ ba . Số phận tôi là như vậy đó sao ?

Nghe nhắc đến Trọng Đan , Khoa phùng lên ghen tuôn . Anh biết hẳn chia rẽ anh với Đan Thụy để chiếm lấy cô . Điều đó làm anh tức điên cả người , nhưng không thể tìm hấn mà nện cho hấn một trận . Nhất là bây giờ trong mắt Đan Thụy , anh là tên đê tiện . Có thuyết phục cô cũng không nghe . Anh đành nuốt giận im lặng.

Anh nhìn Đan Thụy chăm chăm . Cặp mắt sưng đỏ của cô làm anh thấy đau lòng . Cả ngày nay cô khóc nhiều quá . Anh muốn dỗ cho cô nín , nhưng Đan Thụy có chịu nghe anh nói đâu.

Thái độ xa cách của cô làm anh khổ sở mà đành bất lực . Buổi tối , cô lặng lẽ ôm mền gối ra phòng khách . Loay hoay kê chiếc gối ở ghế salon . Khoa giữ tay cô lại :

- Em không cần phải làm như vậy . Vào phòng ngủ đi . Anh hứa sẽ không làm phiền em đâu.

Đan Thụy im lìm nằm xuống , quay mặt vào trong như không nghe Khoa nói . Anh cúi xuống người cô :

- Nếu em không nghe , anh sẽ bồng em lên đưa vào giường . Em muốn anh cứng rắn với em không ?

Đan Thụy hất tay Khoa ra , ngồi ngay dậy , bỏ vào phòng trong . Khoa ngồi im nhìn theo cô , rồi chán nản nằm dài xuống ghế . Không biết cô sẽ cấm cửa anh đến bao giờ . Không ngờ Đan Thụy bình thường như mì . Khi ghen lại cương quyết cứng rắn đến vậy.

Mấy ngày kế tiếp , cuộc sống gia đình đối với Khoa thật là nặng nề . Mỗi ngày Đan Thụy vẫn lo săn sóc cho anh . Nhưng giữ thái độ xa cách tuyệt đối , không cách gì Khoa đến gần cô được . Anh bắt đầu thấy sợ chất thép tiềm ẩn bên trong con người cô . Tú Vân đánh đá dữ dằn đến vậy , nhưng so ra dễ đỡ hơn Đan Thụy nhiều . Đến giờ anh mới khám phá cô vợ mình không đơn giản tí nào.

Cuộc sống gia đình tẻ lạnh . Công việc công ty còn làm Khoa chán nản hơn . Hơn nữa tháng nay vẫn chưa có lương vì ông giám đốc đi nước ngoài liên tục . Sự túng thiếu làm anh có cảm giác cùng quẫn đến phát điên . Anh

không chịu nổi thực trạng quanh quẩn như vậy.

Chiều nay tan giờ là anh không muốn về nhà chút nào . Anh sợ chạm phải thái độ lạnh lùng của Đan Thụy . Sợ cảm giác cô đơn đến ngay trong mái ấm gia đình của mình . Anh theo Hưng về nhà hẳn . Mang theo cả chai rượu . Anh muốn say cho quên trời quên đất với hẳn.

Cả buổi chiều anh và Hưng ngồi bên nhau , lặng lẽ uống . Cả hai đều lìm lìm không nói . Hưng , từ lâu đã chán đời nên hẳn luôn trầm mặc ít nói . Hẳn sống một mình trong căn nhà khá rộng . Từ lúc vợ hẳn đòi ly dị để kết hôn với một người ngoại kiều đài Loan , hẳn chán nản bỏ mặc tất cả . Căn nhà bề bộn như nhà hoang . Khoa và hẳn không có chỗ nên cứ ngồi bừa dưới đất , mạnh ai nấy dựa tường nốc rượu.

Cuối cùng cũng hết chai , nhưng chưa ai đến nổi say quên trời quên đất như ý muốn . Khoa chệch choạng đứng lên về nhà . Hưng cười khẩy :

- Không dám ở lại à ?

Khoa phẩy tay như không hề bị chọc tức :

- Không thể không về . Một lần đi đêm là lãnh hậu quả nặng quá rồi . Không hiểu sao tao lại sợ cô ta đến vậy chứ . Cô ta có cách trị chồng thật là đáng sợ.

Anh khệng khệng đi ra cửa . Gió đêm là anh tỉnh lại một chút , nhưng không vì vậy mà vội đi sợ chán đời . Anh vào nhà , Đan Thụy đang ngồi chống tay bên cửa sổ , đứng đưng như không thấy anh . Anh cười gằn , loạng choạng đến trước mặt cô :

- En hay lắm , cứng rắn lắm . Chồng có đau khổ ra sao em cũng mặc , có rắc rối khó khăn gì em cũng không quan tâm , miễn là thoa? mản được cơn giận vô lý của em . Tôi phục em lắm.

Đan Thụy nhìn chỗ khác . Nhưng Khoa bóp cằm cô , quay mặt lại đối diện với anh :

- Em tránh đi đâu , và liệu có tránh hoài được không ? Sống như vậy mà còn sống được sao ? Dễ chịu lắm sao ? Tôi chán lắm rồi , hết chịu đựng nổi rồi . Có một cô vợ lúc nào cũng coi mình như kẻ thù liệu có ai chịu đựng nổi không ? Em nói đi !

Đan Thụy nhăn mặt vì đau , cô cố đẩy tay Khoa ra :

- Anh say rồi , cách duy nhất là đi ngủ đi.

Khoa chống một tay lên thành cửa sổ , chỉ về phía salon , cười khan :

- Ngủ ở đâu ? Ở đó hả ? Tôi đâu phải là người giữ nhà của em . Em đối xử với chồng như vậy đó mà thấy được à ?

- Nếu thích anh cứ vào phòng , tôi đâu có yêu cầu anh ra đây . Đó là tự anh muốn mà.

- Hay lắm . Vậy thì vào đây . Vợ chồng thì không thể không chung phòng phải không ? Tối nay cô thể hiện bổn phận làm vợ của mình đi.

Nói xong , Khoa kéo tay bắt Đan Thụy đứng lên . Anh gần như lôi cô vào phòng ngủ . Đan Thụy cố cưỡng lại , nhưng Khoa mạnh mẽ lạ thường . Anh nhất định bắt cô phải khuất phục . Anh không chịu nổi sự lạnh nhạt của cô nữa.

Khoa chỉ chiếc ghế . Anh té ngửa xuống giường và buông Đan Thụy ra . Cô quay lưng đi ra ngoài . Anh gọi lại :

- Cô đi đâu vậy ?

- Lấy trà cho anh.

- Không cần , tôi không cần những thứ đó . Đừng tìm cách tránh né , không được với tôi đâu . Không ai chịu nổi một thái độ như vậy cả.

Đan Thụy đến ngồi bên giường , lẳng lặng cởi giầy cho anh . Khoa chột ngồi dậy giữ tay cô lại :

- Em định kéo dài tình trạng này đến chừng nào , nói đi !

Đan Thụy không trả lời , cô đứng dậy mang đôi giầy đặt vào góc phòng .

Khoa yên lặng nhìn theo chờ xem cô sẽ làm gì . Đan Thụy dựa lưng vào cạnh bàn nhìn lại anh :

- Anh muốn ăn gì không ?

- Không cần .- Anh cười khẩy – Em cứ nhất thiết phải giữ một khoảng cách như vậy em mới thấy an toàn phải không ? Nếu tôi muốn thì 10 e cũng không thoát khỏi tôi đâu . Có điều tôi để em tình nguyện thôi.

Đan Thụy nhìn đăm đăm ra cửa , như cố ý không nghe . Thái độ của cô làm Khoa hết kiên nhẫn nổi . Anh n hẩy xuống giường , đến đứng đối diện với cô , quắt mắt nhìn cô :

- Em muốn tôi phải làm sao để chuộc lỗi của mình đây . Muốn suốt đời để

cho tôi ray rức phải không ? Tôi đã làm hết cách rồi , đã nhẫn nhịn quá mức rồi . Tôi cũng còn tự ái của tôi . Quý lụy em cũng có giới hạn thôi . Đừng có trừng phạt kiểu đó nữa . Tôi không kiên nhẫn nổi đâu.

Đan Thụy mím môi , nhất định làm thinh . Khoa nhìn cô , rồi lắc đầu chán nản :

- Anh xin em đó Thụy . Đừng đầy đọa anh như thế nữa . Mấy ngày nay lúc nào thần kinh anh cũng căng thẳng vì em.

- Và vì chị Vân nữa chứ . Tôi tin là hai người sẽ không căng thẳng khi ở bên nhau và ...

- Đừng có nói nữa - Khoa quát lên.

- Vâng , tôi sẽ không nói nữa , không bao giờ nói nữa . Cứ yên tâm.

- Tại sao em cứ đem cô ta vào giữa hai đứa hoài vậy . Trong khi anh đã quên cô ta lâu rồi . Anh chỉ nghĩ tới một mình em . Anh phải nói sao em mới tin đây Thụy ...

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 17

Đan Thụy đẩy cửa bước vào nhà . Cô thoáng phân vân , rồi giữ vẻ thân nhiên bước vào phòng khách . Khoa đang ngồi ngửa phía salon . Nghe tiếng chân Đan Thụy , anh ngồi thẳng lưng , nhìn cô chăm chăm :

- Em đi đâu về vậy ?

Đan Thụy hơi lúng túng , rồi nói lảng đi :

- Sao hôm nay anh về sớm vậy ? Mới 11 giờ , bình thường đến 12 giờ anh mới về lận mà.

- Anh hỏi em đi đâu về vậy ?

- Hà , anh nói gì ?

Khoa lắc đầu nhìn cô nghi ngờ :

- Anh không tin em không nghe rõ câu hỏi của anh . Làm gì em mất tự nhiên vậy ? Anh chỉ hỏi em đi đâu về thôi mà.

- Em đi chợ.

- Đi chợ gì mà từ sáng giờ mới về ?

Đan Thụy rụt rè :

- Bộ sáng nay anh không đến công ty hả ?

- Không.

Khoa nhìn chiếc giỏ Trên tay cô :

- Em xách gì mà nhiều vậy ?

- À , chỉ là mấy thứ đồ mới mua.

Đan Thụy nói hấp tấp , rồi đi nhanh về nhà sau . Cử chỉ của cô nàng làm Khoa nghi ngờ . Anh bước tới giữ tay Đan Thụy lại . Giăng chiếc giỏ Trên tay cô trút xuống . Một mớ gói xà phòng và những miếng bao bì rơi ào xuống nền gạch . Khoa quay lại nhìn cô :

- Em mua mấy thứ này đây hả ? Em cho anh là con nít sao ?

Đan Thụy ngồi xuống gom mấy gói xà bông lại . Cô tìm một giải quyết hợp lý . Nhưng Khoa không để cô có thời gian suy nghĩ , anh kéo tay cô đứng lên :

- Ai hướng dẫn em đến mấy công việc này vậy ?

- Em tự tìm.

- nói dối . Suốt ngày em không đi đâu , lại càng không có bạn bè quen , làm sao họ giới thiệu . Mấy công việc chụp giựt này đâu phải dễ kiếm . Ai hướng dẫn em , nói đi !

Biết quanh co cũng không xong , không chừng nói dối càng là cho Khoa bực mình , Đan Thụy đành nói thật :

- Anh Đan chỉ em , anh ấy bảo đó là chỗ quen của anh.

- Trọng Đan hả ?

Khoa im lặng nhìn cô , một sự im lặng chẳng hứa hẹn gì tốt đẹp . Đan Thụy hiểu tính anh quá rồi , và cô trăn người chờ đợi . Quả nhiên là vậy , cái tên Trọng Đan như làm Khoa phát khùng lên . Anh ghiến răng :

- Biết ngay là vậy mà . Tôi đoán không có sai đâu – Khoa quát lên :- tôi đã cấm cô đi làm tại sao cô còn qua mặt tôi , mà lại nhờ vả cái tên đểu cán đó . Cô muốn sỉ nhục tôi phải không ?

- Không có , em không có ý nghĩ như vậy . Em chỉ cần một công việc , và vì không có ai nên em nhờ anh ấy.

- im đi ! Thế cô có chồng để làm gì . Làm bình phong hả ? Cô để cho hẳn biết tôi không nuôi nổi cô vì tôi thất nghiệp . Cô tạo điều kiện để hẳn biết và cười vô mũi tôi phải không ?

- Không có , không phải vậy đâu mà , anh toàn là gán ghép cho em thôi.

- Gán ghép hả ? Đến mức như thế này mà cô còn tìm cách chối quanh à ? Thì ra là cô và hẳn vẫn thường gặp nhau ? Tại sao không nghe cô nói gì hết vậy . Cô giấu tôi vì cái gì ? Nói mau lên !

Đan Thụy nhăn mặt khổ sở :

- Anh đừng quát nạt em như vậy . Mỗi lần anh la hét là em không nói được gì cả.

Khoa phẩy tay , quay chỗ khác :

- nói đi.

- Thật tình là em với ảnh không có gặp nhau thường xuyên . Hôm nọ gặp ảnh ở quầy sách, ảnh mời em vào quán nước gần đó hỏi thăm em với anh . Em bèn hỏi ảnh có biết ở đâu có chỗ làm phù hợp với em không.

Thấy môi Khoa mím lại , cô hấp tấp giải thích :

- Em không có nói là anh thất nghiệp . Vì trên thực tế anh vẫn biết anh còn đi làm mà . Em chỉ bảo ở nhà buồn nên muốn đi ra ngoài.

- rồi sao nữa ?

Đan Thụy nói lí nhí :

- Anh biết rồi đó , em đâu có chuyên môn gì . Chuyện đóng gói những loại xà bông như vậy ai làm cũng được . Với lại nó chỉ có tính chất tạm thời . Em chỉ tranh thủ Làm trong đợt này thôi.

- Cô làm bao lâu rồi ?

- Một tuần nay.

- Tại sao cô dẫu tôi ?

Đan Thụy nhìn anh một cái , nói rụt rè :

- Tại em biết anh không thích.

- Biết tôi không thích mà cô vẫn làm .Vậy trong thực tế cô còn giấu tôi cái gì nữa ?

Đan Thụy lúng túng đứng im . Khoa mím môi , lạnh lùng :

- Ngày mai cô đem trả mấy thứ này đi và nghỉ việc ngay . Đừng có nói nhiều nữa.

Đan Thụy ngân ngấn nước mắt :

- Nhưng mình hết tiền xài rồi . Mấy tháng nay anh không có lương , tiền nỏ ngân hàng em cũng rút ra hết rồi.

Khoa thở dài , lẳng lặng bỏ vào phòng nằm ngửa xuống giường hút thuốc , vẻ mặt buồn rười rượi . Đan Thụy đi theo anh , cô ngồi xuống mép giường , áp mặt xuống ngực anh :

- Anh không giận em phải không ?

- Anh không giận , chỉ trách mình . Có lẽ anh bất tài quá.

- Em xin lỗi . Thật tình là em không ngờ việc làm của em xúc phạm anh . Đừng giận em nha.

Khoa không trả lời , làm sao anh trách Đan Thụy được , nhưng cô đã vô tình xúc phạm tự ái của anh . Chính vợ mình nhận sự giúp đỡ của kẻ tình địch , điều đó chẳng khác nào một cái tát vào mặt anh . Càng nghĩ Khoa càng thấy bất lực , căm giận mà không biết giận ai . Anh bỏ tay Đan Thụy

xuống lặng lẽ đứng dậy mặc đồ đi ra đường . Anh làm lơ như không thấy đôi mắt ngân ngấn nước mắt của cô.

Khoa đến nhà Hưng . Hãn cũng đang nằm dài trên ghế , dáng điệu chán nản . Từ lúc công ty sắp tan rã đến giờ , hãn càng làm lì ít nói . Thấy Khoa đến , hãn chỉ nhướn mắt nhìn rồi lại nằm dài hút thuốc . Dưới đất la liệt những mẩu tàn thuốc , có đến cả chục gói . Khoa đá đá mấy gói thuốc dưới đất :

- Mày tính làm đại lý thuốc lá hả ? Hút cho chết hay sao mà hút dữ vậy ?

Hưng lừ đừ :

- Tính ra nó vẫn rẻ hơn rượu.

Khoa ngồi xuống đối diện với hãn :

- Mày tính sao ? Làm tiếp chờ về hay bay chỗ khác ?

- Nêu có chỗ Thì tao đã bay rồi.

Cả hai im lặng . Mấy tháng rồi nhân viên trong công ty đều có tâm trạng hoang mang như thế . Ông giám đốc gọi về hẹn sẽ trả lương . Rõ là một cách dụ Khị Mà người bị Dụ Biết nhưng không thoát ra được . Vì hy vọng và vì không tìm được chỗ Làm khác tốt hơn . Khoa và Hưng cũng không thoát khỏi tình trạng đó và càng ngày càng dễ cáu gắt vì tâm trạng chán nản , quần bách.

Cả hai ngồi như hai pho tượng . Ngoài sân có tiếng dựng xe . Hai người cũng không buồn ngẩng đầu lên nhìn . Đến lúc nghe tiếng giày nện gót , Hưng mới hất đầu qua Khoa :

- Bà Vân tới đó . Mấy hôm nay cứ đến đây chờ mày tới . Nói chuyện với bà đi.

- Kiểm tao làm quý gì ?

- trời biết.

Khoa nhún vai nhìn ra cửa . Tú Vân cũng vừa vào tới . Cô cười tươi khi thấy Khoa :

- Hôm nay em gặp may , tới là gặp một lượt hai người.

Hưng lừng khừng :

- Gặp mấy thằng ốm đói thế này mà may khi gì ?

Hãn lừ đừ đứng lên :

- Hai vị muốn nói chuyện gì cứ nói tự nhiên , tôi đến công ty một lát , xem

ông ta có gọi điện về không . Khi nào quý vị về thì nhớ khóa cửa lại giùm.

Hưng đi rồi , Tú Vân đến ngồi sát bên Khoa :

- Em biết chuyện của công ty anh rồi.

Khoa nhún vai không trả lời . Tú Vân nói như trách :

- Vậy mà không chịu nói với em.

Anh hơi nhướng mắt :

- nói để làm gì ?

- Dĩ nhiên là em muốn chia sẻ với anh chứ gì.

Tự nhiên Khoa cười khan . Đan Thụy đã chia sẻ với anh rồi . Một sự chia sẻ làm anh đau như bị đâm vào tim . Bây giờ nghe Tú Vân đòi chia sẻ , anh thấy dị ứng quá . Anh khoát tay :

- Cám ơn Vân , tôi tự lo liệu được.

Tú Vân nùng nịu :

- Anh không được tự ái với em . Để em nói cho anh nghe . Ba em định thành lập một công ty chuyên làm cái gì đó về vi tính . Cái đó em không rành . Nhưng em biết nó thuộc chuyên môn của anh . Ba em ham lắm , nhưng không có người quản lý . Ba bảo em nhờ anh làm giám đốc thay ba điều hành công ty đó . Bởi vậy mấy hôm nay em kiếm anh muốn chết luôn.

Khoa im lặng nghe , có vẻ chú ý :

- Bác muốn giao tôi điều hành công ty đó à ?

- Dĩ nhiên , tại vì ba em đâu có rành mấy vụ đó.

Khoa ngồi im suy nghĩ . Một đề nghị thật hấp dẫn . Có năm mơ anh cũng không dám tin . Còn hơn cả cảm giác người sắp chết đuối vớ được chiếc phao . Viễn ảnh về tương lai như mở ra trước mắt , nhưng Khoa không phải loại người non nớt . Tất nhiên ông không đưa ra đề nghị đó vì mục đích nào đó . Điều này chưa biết được , nhưng anh tin rằng sau khi gặp ông , anh sẽ đoán ra.

Thấy Khoa còn phân vân , Tú Vân nói như nôn nóng :

- Anh còn nghi cái gì nữa vậy ? Trời ơi , nếu anh mà từ chối thì điên hết chỗ nói . Anh nghĩ xem , một đề nghị như vậy nếu ba tìm người thì thiếu gì thiên hạ giành giật . Em phải năng nỉ ba mới chịu chọn anh đó.

- Còn phải gặp bác cái đã . Dù sao tôi cũng muốn biết có kham nổi điều

kiện bác đưa ra hay không ?

- Em nghĩ là không có gì khó cả . Này nhé , nếu anh làm giám đốc công ty đó , anh có thể tạo cho anh Hưng một chỗ làm , xem như cảm ơn anh đã giới thiệu cho anh trước đây vậy đó.

Khoa cười tự lự Như không tin mọi việc quá dễ dàng như vậy . Nhưng Tú Vân thì náo nức :

- Đi đi , tối gặp ba em nhé . Đi ngay bây giờ đi.

- Cũng được.

Khoa đứng lên . Tú Vân cũng níu tay anh đứng dậy . Cả hai khóa cửa lại cho Hưng rồi đến nhà Tú Vân.

Ông khôi tiếp Khoa với một vẻ ân cần đặc biệt như tiếp một đối tác làm ăn chứ không phải một người đến xin việc . Ông cười cởi mở :

- Thật ra lâu nay bác muốn đầu tư vào lĩnh vực này , nhưng chưa tìm được người hợp tác tin cậy . Và lại bác còn cần tìm hiểu hoạt động của nó xem mình nên đầu tư vào mặt nào . Cái đó chắc cháu rành hơn bác.

Khoa dè dặt :

- Lúc trước cháu làm trợ lý cho công ty của ông Vượng . Gần như cũng nắm được ngành này . Nói chung là vốn khá nặng , và ...

Ông khôi xoa tay :

- Vốn thì cháu khỏi lo . Vấn đề là có biết làm hay không thôi.

Khoa điềm tĩnh nói như trình bày :

- Nếu có vốn . Chúng ta có thể mở một công ty mua bán , lắp đặt và bảo hành máy vi tính . Mặt khác có thể mượn các kỹ sư chuyên viết chương trình cho các công ty có yêu cầu . Nói chung bên ngành này có nhiều hướng phát triển lắm bác ạ.

Tú Vân ngồi bên cạnh Khoa , chăm chú theo dõi câu chuyện . Cô nhìn anh bằng cái nhìn say mê sâu sắc như người vợ quan tâm đến chuyện làm ăn của chồng . Cái nhìn không qua khỏi mắt ông khôi . Ông khẽ thở dài tội nghiệp . Dù thế nào ông cũng phải giúp cô được hạnh phúc . Còn năng lực của Khoa ra sao thì ... Nếu anh thất bại thì xem như ông bỏ tiền ra mua hạnh phúc cho con gái vậy.

Ông khôi trao đổi khá lâu , cuối cùng quyết định sẽ tiến hành vào ngay đầu

tháng tới . Khi Khoa từ gia ông hừ trời đã tối , Tú Vân tiễn anh ra cửa :

- nói chuyện với ba em , anh có yên tâm không ?

Khoa không trả lời ngay , anh nhìn cô :

- Vân có rảnh không ?

- Rảnh chứ.

- Mình thả bộ nói chuyện một chút nhé.

- Được thôi.

Cô đi cạnh Khoa , anh dắt xe đi dọc theo lề đường :

- Chuyện tôi làm ăn với bác , Vân có thể giữ bí mật được không ? Tôi không muốn bạn bè biết . Nhất là Trọng Đan.

- Anh sợ hã nói với Đan Thụ ý hả ?

- Nếu hã nói đúng thì tôi không thèm quan tâm . Đãng này chỉ thích xuyên tạc . Lần trước hã giúp Đan Thụ ý tìm việc làm , rõ ràng là cố ý xúc phạm tôi.

Tú Vân cười tinh quái , nhưng vẫn ra vẻ vô tư :

- Vậy hả ? Em không biết chuyện đó . Bộ hã hay gặp Đan Thụ ý lắm hả ?

- tôi không biết cụ thể , nhưng những lần gặp đó Đan Thụ ý đều kể với tôi.

Tú Vân nói như ngập ngừng :

- Anh nói em mới nhớ . Có lần vào buổi trưa em thấy hã và Đan Thụ ý ngồi chung quán kem . Hai người có vẻ vui lắm . Không biết đó là chuyện gì . Đan Thụ ý có nói với anh không ?

Khoa lăm lì không trả lời . Máu trong người như sôi lên . Nếu Tú Vân không vô tình nói ra , có lẽ anh sẽ bị Đan Thụ ý nói gạt như một tên ngốc . Không ngờ cô là như vậy , thật là khổ nạn.

Tại sao lúc trưa nghe Đan Thụ ý nói , anh lại không nghĩ ra chứ . Làm gì có chuyện gặp tình cờ kiểu như vậy.

Khoa quên bằng chuyện làm ăn với ông khô , anh chỉ nghĩ miên man về Đan Thụ ý . Một ý nghĩ loé lên làm anh choáng váng . Đến giờ anh mới khám phá thái độ của cô với Trọng Đan đã thay đổi hã . Trước đây cô có vẻ ghê sợ và xem hã như một tên ti tiện . Mất tư cách . Nhưng rõ ràng từ lúc hã đưa cho cô xem những kiểu hình đêm sinh nhật , cô không còn xa cách với hã nữa . Thậm chí chỉ nói về hã như một ân nhân.

Nếu trưa nay anh không khám phá việc làm của cô thì cô còn giấu đến chừng nào ?

Thật là khổ nạn . Khoa nghiên rặng nghĩ thầm . Anh không tưởng tượng nổi đằng sau khuôn mặt thơ ngây trong sáng như vậy , lại là những ý nghĩ dối trá gian xảo . Vậy mà anh đã làm mọi cách để cung phụng cô , làm cho cô sung sướng hạnh phúc . Đúng là một thằng khờ.

- tôi phải về nhà . Chiều mai tôi sẽ đến gặp bác . Vân về đi.

- Dạ.

Khoa định đề máy thì Tú Vân ra vẻ khó xử :

- Anh Khoa này.

- Vân muốn nói gì ?

- Bây giờ em thấy anh làm sao ấy . Hình như em nói chuyện Đan Thụ làm anh giận . Nếu biết vậy em không nói đâu . Biết đâu em đã nhìn lầm người , anh đừng có ...

- tôi biết rồi . Vân khỏi nói.

Nói xong anh nhăn ga lao vút đi để lại Tú Vân đứng bên đường với nụ cười thỏa mãn.

Khoa dựng xe trong sân , lao vào nhà . Không có Đan Thụ trong phòng khách , anh đi nhanh vào phòng ngủ . Đan Thụ đang ngồi bên bàn lồng những gói xà bông vào bao bì . Thấy anh , cô giật mình gom tất cả định bỏ vào giỏ . Nhưng Khoa đã bước tới , hất tất cả rơi tung toé xuống đất :

- tôi đã yêu cầu cô dẹp mấy chuyện này đi . Cô muốn chống đối tôi phải không ?

Thái độ nóng nảy bất ngờ của anh làm Đan Thụ hoảng sợ , cô nói hấp tấp :

- Ngày mai em sẽ nghĩ , cho nên em ráng làm hết để giao cho người ta . Chứ nêu trả lại sẽ kỳ lắm.

Khoa nạt ngang :

- Cô sợ kỳ với tên Đan , còn tôi thì sao ? Cô bôi nhọ tôi trước mặt hẳn . Để hẳn cười vào mũi tôi , cô mới chịu phải không ?

- Anh Khoa , chuyện này đâu có dính líu đến anh Đan . Sao anh nhớ hoài vậy ?

Khoa trừng mắt :

- Không dính dáng đến hăn à ? Cô tưởng chỉ cần một lời nói của cô là tôi tin ngay phải không ? Lầm rồi , trước đây thì có thể , nhưng bây giờ thì không cần đâu . Nói thật đi , cô với hăn thường gặp nhau ở đâu ? Và mấy lần rồi ?

Đan Thụy mở to mắt , lắc đầu nguầy nguậy :

- Em không có thường xuyên gặp anh . Em nói thật . Chỉ gặp có 3 lần và 3 lần đó anh có biết rồi.

Khoa cười gằn :

- Có thật như vậy không ? Đừng xem tôi như thằng ngốc mà qua mặt . Bỗng nhiên cô gặp hăn để hăn tạo cho một việc làm à ? Cô nói chuyện thần thoại gì đây ?

Đan Thụy nói khỗ sở :

- Nhưng đó là chuyện thật mà . Em dẫu anh để làm gì chứ !

- Để làm gì thì chỉ có cô và hăn biết . Được , nếu cô cố tình giấu thì để tôi nói ra giúp vậy . Vậy thì buổi trưa đó cô và hăn hẹn nhau ở quán kem ngoài bờ sông để làm gì . Có người nói lại với tôi , có cần tôi phải mời người đó đến làm chứng không ?

- Ai nói , em không có . Em thề là không có mà.

- Vậy tôi bảo Tú Vân tới nói giúp cô nhé . Được không ? – Giọng Khoa mai mỉa.

Đan Thụy chột khựng lại rồi nước mắt trào ra :

- Vậy là anh tin chị Vân hơn em chứ gì ? Vậy ra anh vẫn còn tiếp tục gặp chị ấy . Anh nghe lời chị ta như một tên ngốc . Được rồi , anh cứ tin đi . Em không cần thanh minh đâu.

Khoa nheo mắt , răn đanh như mắt cáo:

- Có nghĩa là cô ta nói đúng chứ gì ?

Đan Thụy ngẩn phắt lên , gạt nước mắt :

- Đúng đó , tôi có như vậy đó . Rồi các người làm gì tôi ?

“Bốp” Trước khi Đan Thụy nhận thức được thì đã bị Giáng một bạt tai đau điếng . Khoa bốp mạnh vai cô , hét lớn :

- Đồ ti tiện , phản trắt . Con người cô là như vậy đó hả ? Uống công tôi

cưới cô , chiều chuộng cô như một báu vật . Thật là con người không đáng giá một xu . Cô cúi đi , đi cho khuất mắt tôi đi.

Anh xô mạnh Đan Thụy . làm cô rơi nhào xuống nền gạch , đau như muốn gãy xương . Anh nhìn cô không một chút động lòng :

- Ngày mai cô gọi hắn tới đây . Tôi sẽ giao cô cho hắn . Loại người trác nết như cô tôi không cần đâu . Đi đi !

Đan Thụy muốn đứng lên bỏ ra ngoài , nhưng đứng không nổi . Cô ngồi yên nhìn Khoa ôm mền gối đi ra phòng khách , khóc một cách tức tưởi.

Khoa tắt đèn rồi nằm dài xuống ghế . Cơn giận bắt đầu dịu lại . Anh nhắm mắt cố ngủ Nhưng không được , nhất là ở trong kia tiếng khóc của Đan Thụy vọng ra như đầy uất ức . Anh cảm thấy hoang mang rối bời . Có thật là anh đã cư xử Vô tình với cô không.

Khoa ngồi dậy ôm đầu suy nghĩ . Thực ra Tú Vân đâu có ưa Đan Thụy , nhất là cô lại hung dữ . Nói một câu ác ý như vậy đối với cô quá dễ . Mà hậu quả của nó thì chỉ có anh với Đan Thụy nhận chịu . Lẽ nào anh mù quáng tin cô ta.

Tất cả những việc làm của Đan Thụy cũng đáng nghi ngờ lắm , nhưng cũng có thể Lý giải được . Dù sao cô cũng còn nhỏ Quá , làm sao bắt cô hành động chín chắn như người lớn , nếu thật sự Không bị Oan ức thì cô không thể Khóc một cách tức tưởi như vậy . Anh không tin cô có khả Năng đóng kịch.

Kho anh nhắm mắt lại , thở dài . Đan Thụy có tật khóc dai như con nít , nếu không dễ nín , không chừng cô sẽ khóc tới sáng . Thật tình là anh chịu đựng không nổi.

Khoa đứng lên , đi nhanh vào phòng . Anh ngồi quỳ một chân trước mặt Đan Thụy :

- Khuya rồi , lên giường ngủ đi.

Đan Thụy vẫn cúi đầu xuống gối khóc . Anh vịn nhẹ Vai cô :

- Có tức cái gì mai nói . Bây giờ ngủ Đi.

Cô hất tay Khoa ra , rồi lại cúi đầu xuống chân mà khóc . Khoa nhăn mặt , đến lượt anh thấy khổ sở :

- Chỉ cần em nói một tiếng thôi , Tú Vân nói có oan cho em không . Anh

không tin cô ta một cách mù quáng đâu.

- Không tin mà anh nghe lời chị ta một cách tuyệt đối như vậy sao ?

- Lúc đó anh nóng quá . Thật tình anh không thể Kềm chế được.

- Anh với chị ta làm những chuyện ghê gớm hơn nhiều , thế mà tôi có nói gì đâu . Cái gì cũng chỉ biết chịu đựng . Bây giờ anh lại nghe lời chị ấy , chỉ cần chị ta nói một tiếng thôi , anh đã về nhà quát mắng tôi . Tôi không muốn sống với anh nữa . Anh không đuổi thì ngày mai tôi cũng tự đi . Thà lang thang ngoài đường còn hơn ở đây để bị Anh đối xử Như một nô lệ.

- Đừng mà Thụy . Anh xin lỗi.

- Thế còn chị ta nói tầm bậy , chị ấy có xin lỗi anh không . Anh có đủ Can đảm đánh chị ta như đã đối xử Với tôi không . Tôi không tin anh yêu tôi nữa . – Cô hất tay anh ra – Đừng có đụng đến tôi nữa . Tôi sợ anh lắm rồi.

- Anh công nhận là anh sai . Chỉ tại lúc nãy anh tức quá . Cái gì anh kềm được , chứ cái ghen thì không cách gì dằn nổi . Đừng giận anh nữa Thụy.

Khoa cúi xuống cố nhìn mặt cô , nhưng cô ngoa>nh mặt chỗ khác và phúi tay anh một cách cương quyết khiến Khoa chỉ còn biết ngòì nhìn cô :

- Đừng giận anh mà Thụy . Anh sợ bị Em giậ N quá rồi . Không hiểu tại sao anh điên như vậy nữa.

Khoa giơ tay lên :

- Anh xin thề , mai một không làm gì cho em giận nữa . Em chịu chưa ?

- Đừng nói nữa tôi không nghe đâu . Không bao giờ tôi tin những gì anh nói . Cùng như lần trước anh đã bảo không gặp chị ta nữa . Kết quả lời hứa của anh là trận đòn của tôi hôm nay . Tôi sợ các người lắm rồi . Tôi không muốn sống với anh nữa.

Đan Thụy nói một hơi dài rồi càng khóc nức nở . Khoa quỳnh quáng lên :

- Đừng khóc , đừng khóc nữa . Anh sợ lắm rồi . Tha cho anh đi mà Thụy.

- Anh đi ra ngoài kia đi , đừng đụng vào tôi.

Và mặc cho Khoa năn nỉ , cô ngồi chống tay cúi mặt khóc thút thít . Khoa nói đến lúc khan cả tiếng vẫn không thấy cô phản ứng , anh cũng ngồi im.

Cuối cùng Đan Thụy cũng nín khóc , cô để mặc cho Khoa bồng lên giường .

Một mực quay mặt vào tường không cho anh lại gần . Lát sau cô mệt mỏi thiếp đi , nước mắt vẫn đọng ở hàng mi.

Khoa không ngủ Được , anh chổgn tay nằm nghiêng người nhìn cô , tư lự . Anh hiểu mình đã gây cho Đan Thụy một vết thương lòng rất lớn . Không phải vì bị Ghen tuông mù quáng , mà là cô không còn tin anh cắt đứt với Tú Vân . Điều đó làm cô đau lòng đến mức có ý nghĩ tránh xa anh. Nhưng bây giờ thì anh không thể Chiều cô được nữa . Vì cuộc sống , vì công việc , anh không thể Không tiếp xúc với Tú Vân . Bây giờ Đan Thụy không muốn thì anh cũng không làm gì khác được . Hy vọng cô hiểu được điều đó .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 18

Khoa tiến vị Khách ra sân rồi quay vào phòng giám đốc . Vừa ngồi xuống bàn anh đã nghe tiếng cửa bị Đẩy nhẹ . Rồi Tú Vân bước vào . Chiều nay cô ăn mặc thật lộng lẫy làm Khoa ngạc nhiên , anh mỉm cười nhìn cô :

- Hình như Vân đi dự Tiệc về hả ? Vui không ?

Tú Vân quăng chiếc xách tay xuống bàn . Ngồi ghé một bên ghế cạnh Khoa :

- Chưa có đi , nhưng sẽ . Em đến rủ Anh nè.

Khoa hơi nheo mắt :

- Rủ Tôi nhưng đi đâu ?

- Đến nhà nhỏ Bạn dự Tiệc chiều đăi . Tối nay nó đón ông anh Việt Kiều . Mời đông lắm.

- Nhưng tôi đâu có quen với ai ở đó.

Mắt Tú Vân long lanh sáng rỡ :

- Anh sẽ được quen , em bảo đảm . Nó hứa tối any sẽ giới thiệu mình với một ông thuyền trưởng tau Viễn Đường . Bắt bớ được với ông này là mình có mối làm ăn lớn đó . Đi nhé.

Khoa búng tay :

- Dĩ nhiên là đi , nhưng tôi phải về nhà một chút.

- Để xin phép bà xã hả ? đẹp đi , nó mời 5 giờ , anh về nhà là trễ Đó.

Khoa nhìn đồng hồ , còn 10 phút nữa . Đúng là không còn kịp nữa . Anh đứng dậy dẹp sổ sách vào ngăn tủ rồi đi với cô ra ngoài.

Cả hai đến biệt thự Thanh Ly . Đúng như Tú Vân nói , chủ Nhà mời khách rất đông , hầu như hết những nhà doanh nghiệp lớn trong thành phố mà Khoa biết chứ chưa có dịp tiếp xúc . Tú Vân có vẻ Rất thành thạo trong cách xã giao . Cô lúc nào cũng tươi cười , hoạt bát và làm quen rất dễ dàng với những người đàn ông trong buổi tiệc . Cô làm cho anh ngạc nhiên như khám phá một con người mới tron gcô . Một sự Ngạc nhiên thật thú vị.

Bữa tiệc thật thịnh soạn , bia rượu được khui ra thừa mứa , chảy tràn lan ra cả bàn . Người ta nâng ly chúc mừng nhau . Nâng ly làm que với nhau ,

trao đổi với vài doanh nghiệp trong quan hệ Làm ăn . Anh và Tú Vân ngồi ở một góc với một thuyền trưởng ma chủ Nhà giới thiệu . Ông hứa sẽ mang về cho Khoa những loại máy mà anh yêu cầu . Dĩ nhiên giá rất mềm . Còn vốn thì dĩ nhiên đã có ông Khôi hỗ Trợ.

Không những chỉ bắt được mối làm ăn với viên thuyền trưởng , Tú Vân còn giới thiệu với anh những doanh nghiệp lớn , bạn của ông Khôi . Dù chưa thật sự Làm ăn với nhau , nhưng đó là những quan hệ Xã giao cần thiết đối với anh , khiến anh có tâm trạng hưng phấn kỳ lạ.

Buô/i tiệc kéo dài đến khuya . Lác đác có vài người ra về . Khoa và Tú Vân ở lại đến lúc tiệc tàn . Khi cả hai rời biệt thự Thì đã hơn 11 giờ . Gió đêm mát rượi gây một cảm giác sáng khoái , phấn khởi cho cả anh và cô . Ngồi phía sau anh , cô áp mặt vào vai anh , vừa nói vừa cười :

- Lúc này nói chuyện với ông Giàu , em hy vọng dễ sợ . Phen này anh trúng một mối lớn rồi đó :

- Em biết ông ta lâu chưa ?

- Mới đây thôi . Tuần trước em gặp ông ở nhà chị Lý . Nhưng chỉ gặp thoáng qua thôi . Nghe chị Ly kể Về ông em mới nhờ giới thiệu . Em biết làm quen với ông là có lợi cho anh mà.

- Em tài thật.

Tú Vân vòng tay ôn ngang người anh , lim dim mắt :

- Cái gì có lợi cho anh là giá nào em cũng làm hết.

Khoa im lặng cảm động . Quả thật là cô đã làm cho anh rất nhiều điều mà anh không thể Không biết ơn . Anh vỗ nhẹ Tay cô . Vòng tay Tú Vân càng xiết chặt hơn . Cô cắn nhẹ Lên vai anh , hơi nghiêng người tới trước :

- Người ta bảo giàu nhờ bạn , sang nhờ vợ . Còn anh thì sao ? Anh sang nhờ ...

- Em phải không ?

Khoa nói và quay lại cười với cô . Tú Vân nũng nịu :

- Nhưng trong lòng anh xem em là gì thì làm sao em biết được.

Khoa mở cổng , dắt xe vào công ty . Anh khoá trái cửa rồi lên lầu . Tú Vân đã vào phòng trước . Cô chỉ bật đèn ở ngoài cho ánh sáng lọt vào phòng một cách yếu ớt rồi tháo giày , quăng chiếc xắc tay xuống bàn . Cô ngồi

xuống salon chờ Khoa ...

Cô nhắm mắt , nói nhừa nhựa như quá buồn ngủ :

- Có gì `mà không tiện . Bất quá khuya mình dậy về sớm . Sáng vô nhân viên đâu có biết gì mà sợ.

Nói xong cô xoay người quay vào trong . Khoa thở dài rồi ngồi xuống tìm thuốc hút . Anh trầm ngâm nghĩ tới Đan Thụy . Cảm giác hồi hận dấy lên . Anh hình dung về Đau khổ của cô mà thấy nao nao , nhưng ý nghĩ đó kéo dài không lâu . Anh quá mệt nên ngủ Thiếp đi.

Sáng hôm sau anh và Tú Vân rời công ty thật sớm . Đưa cô về xong anh mới về nhà mình . Đan Thụy lặng lẽ mở cửa cho anh . Cô không hỏi gì , nhưng nhìn đôi mắt mọng đỏ Của cô , anh hiểu đêm qua cô khóc nhiều lắm . Và anh thừa biết cô đã thức suốt đêm.

Lại phải giải thích , dỗ dành .Khoa biết Đan Thụy giận anh ghê gớm , nhưng anh mệt quá , sáng phải dậy sớm nên không tinh táo nổi . Anh vỗ nhẹ Vai cô :

- Anh sẽ giải thích với em sau . Bây giờanh buồn ngủ Lắm.

Nói xong Khoa đi thẳng vào phòng ngủ . Anh chỉ kịp tháo giày rồi để nguyên quần áo nằm xuống ngủ Mê mệt.

Đan Thụy đứng dựa tường nhìn anh . Cô cắn chặt ngón tay cố ngăn cơn thốn thức trong lòng.

Cô thần thờ đi ra phòng khách , ngồi bất động . Lòng ngực như muốn vỡ ra vì cảm giác đau đớn , ghen giận và thất vọng . Bây giờ thì đến mức này rồi , đi suốt đêm về cũng không cần một lời giải thích , một cử Chỉ dỗ dành . Cô biết giải thích hành động đó là thế nào đây.

Cô không gán ghép Khoa , nhưng linh tính của người của người phụ Nữ khiến cô hình dung chuyện của anh và Tú Vân . Chuyện đó đã xảy ra một lần rồi , Khoa đã hứa không gặp Tú Vân và khi vết thương trong lòng cô bắt đầu nguôi ngoai thì anh lại gây cho cô nỗi khổ khác . Lần đó anh nghe Tú Vân xúc xiểm về gây với cô . Có nghĩa là họ Vẫn còn gặp nhau . Vậy thì đêm qua họ Sống chung với nhau cũng đâu có gì lạ.

Cô biết phải làm sao bây giờ ?

Giờ đây cô thấy mình bất lực quá . Không có thứ vũ Khí nào bảo vệ Danh

dự Và hạnh phúc ngoài sự Câm lặng chịu đựng . Không lẽ cô đành chịu cảnh sống này suốt đời sao ?

Đan Thụy nhắm kín mắt không dám nghĩ tiếp nữa . Vì nghĩ đi đâu cũng là tuyệt vọng , làm cô càng đau lòng mà thôi.

Cô ngồi một mình không biết bao lâu . Đến khi Khoa thức dậy gọi , cô quệt nước mắt đi vào phòng ngủ . Khoa đã thay xong quần áo và đang chải tóc . Đan Thụy lẳng lẳng nhìn anh , biết anh sắp đi nhưng vẫn không nói gì.

Khoa đi lại , ôm ngang người cô :

- Sao em khóc hoài vậy ? Đừng làm anh khó xử Thụy ạ . Lúc này anh bận làm ăn , đi đứng thất thường như vậy là hiển nhiên . Em phải hiểu và thông cảm . Đừng làm anh thấy nặng nề em hiểu không ?

Đan Thụy không trả lời , Khoa nhìn đồng hồ :

- Anh có hẹn với người khách , trễ Quá rồi , trưa anh về sớm.

Nói xong anh vội ra phòng khách dắt xe ra sân . Đan Thụy đứng ở cửa nhìn theo rồi cô lê bước chân đến phía salon , ngả vật mình xuống ghế nằm bất động.

Có tiếng chân đi vào làm cô ngẩng lên , Trọng Đan xuất hiện ở cửa , hắn có vẻ Hoảng khi thấy dáng điệu thất thần của cô . Hắn đi nhanh đến trước mặt cô :

- Cô làm sao vậy ? có chuyện gì xảy ra với cô ? Tại sao rũ rượi như vậy ?

Đan Thụy đứng lên , rồi ngồi xuống ghế ngay ngắn . Cô lấy giọng thản nhiên :

- Anh đến có chuyện gì không ?

Trọng Đan im lặng một lát , rồi nhẹ Nhàng :

- Chuyện gì xảy ra vậy ? Kể Với tôi được không ? Đừng bảo cô bình thường . tôi không tin đâu . Khoa làm gì cô vậy ?

- Ảnh không làm gì `tôi cả . Chỉ tại tôi tự nghĩ lung tung thôi.

- Tự nghĩ lung tung mà khổ đến mức ngã quỵ Như vậy sao ? Cô đừng dấu tôi . Cô nói đi . Thật ra sáng nay tôi đến đây vì chuyện của cô đó . Tôi muốn hỏi cô một chuyện.

Đan Thụy không hỏi chỉ ngược mắt nhìn hắn chờ đợi . Trọng Đan nói thong thả :

- Tôi hỏi thật , chuyện Khoa và Tú Vân kết hợp mở công ty cô có biết không ? Khoa có nói với cô điều này không ?

Đan Thụy nhìn sững Trọng Đan , tim như ngừng đập . Cô thì thào :

- Tôi không biết , anh không hề nói gì cả.

- Lạ thật , vậy sự Thay đổi của nó không làm cho cô nghi ngờ gì sao ?

- Anh đưa tiền cho tôi rất nhiều và bảo đã chuyển qua chỗ Làm khác lương khá hơn . Tôi thấy mỗi tháng tiền như vậy là nhiều quá , xài không hết . Tôi không hiểu gì về mức lương của kỹ Sư nên không thắc mắc gì cả.

Trọng Đan nhìn cô như tội nghiệp :

- Cô khờ quá Thụy à . Chồng nói sao nghe vậy . Cô phải hiểu làm vợ Phúc tạp lắm . Phải biết kiểm soát chồng chứ.

Đan Thụy rưng rưng nước mắt :

- Tôi không thể Làm chuyện đó và cũng không biết làm như thế nào cả . Không ai dạy tôi cái đó hết , và tôi nghĩ anh Khoa không thích tôi tra hỏi anh đâu.

- Nó không thích thì mặc nó . Cô phải biết sử Dụng quyền làm vợ Chứ . Tôi nói thật , bất cứ chuyện gì của nó với Tú Vân tôi cũng biết cả . Tú Vân có kể Với tôi , nhỏ Đó không giấu tôi cái gì đâu.

- Thế chị ta có kể Với anh chuyện hẹn hò với anh Khoa không ?

- Đương nhiên là có.

Tim Đan Thụy như nhói lên , cô bật khóc :

- Đêm qua , anh đi suốt đêm . Lúc sáng về lại ngủ . Tôi buồn ghê gớm , nhưng không biết phải làm sao , tôi nghĩ anh đi với chị Vân.

- Và cô chỉ biết khóc , tự mình dẫn vật mình ?

- Anh không chịu giải thích thì tôi biết phải làm sao ?

Trọng Đan lắc đầu thương xót :

- Cô nghe tôi nói đi Thụy và phải làm theo lời tôi . Tôi không khuyên cô làm bậy đâu . Chiều nay thằng Khoa về , cô phải hỏi cho ra lẽ . Đêm qua nó đi đâu . Xem nó nói dối đến mức nào . Lúc đó cô hãy tự tìm lời khuyên nó.

- Vâng tôi sẽ hỏi.

- Còn nữa . Theo tôi , cô nên khuyên nó đừng là ăn với Tú Vân nữa . Còn qua lại với nhau thì thế nào cũng có quan hệ Tình cảm . Tú Vân không phải

loại hiền , nó sẽ cướp mất chồng của cô . Tôi không nói hồ đồ đâu.

Đan Thụy nhắm mắt , thần kinh như rã rời vì đau đớn . Cô thì thầm:

- Tại sao anh Khoa lại đối xử với tôi như vậy . Tôi có lỗi gì đâu.

- Khi nó không còn lương tâm thì cô có lỗi hay không cũng vậy thôi . Có điều cô hãy ráng lên . Cái gì không biết thì hỏi tôi , đừng nhu nhược như vậy nữa.

- tôi sẽ cố gắng , dù sao tôi cũng phải khôn ngoan hơn để tự bảo vệ mình . Cảm ơn anh đã có ý tốt với tôi.

Trọng Đan thở dài . Ý tốt mà không giúp gì cô được thì cũng như không . Từ lúc nào đó không biết , hẳn chỉ muốn giúp Đan Thụy vì tội nghiệp chứ không còn ý nghĩ phá hoại . Có lúc hẳn kiểm điểm tình cảm của mình và chợt nhận ra hẳn yêu Đan Thụy theo cách khác . Khác xa trước kia . Hẳn không còn hy vọng cô yêu hẳn , chỉ muốn giúp cô thoát khỏi nanh vuốt của Tú Vân . Một thứ tình cảm cao thượng mà hẳn không ngờ mình có được . Nếu trước đây có ai nói với công tử Trọng Đan về tình cảm đó chắc sẽ bị cười vào mũi . Vậy mà chính hẳn cũng không ngờ mình có !

Trọng Đan an ủi Đan Thụy khá lâu mới đứng dậy ra về . Hẳn định ghé nhà Tú Vân , nhưng đi giữa đường bắt gặp Khoa chở Cô đi đâu đó . Hẳn khẽ thở dài , rồi đến văn phòng của ông bố.

Cả Khoa và Tú Vân đều không thấy Trọng Đan . Khoa đưa cô đến bến cảng tìm ông Giàu . Tiện thể Xem lô hàng dưới tàu còn chưa bốc lên . Trên đường về , Tú Vân đề nghị :

- Mình tìm cái gì ăn đi anh . Trưa nay em lười về nhà quá . Có một mình buồn lắm.

Khoa hơi lưỡng lự , anh đã hứa về sớm với Đan Thụy . Đi như vậy thế nào cô cũng chờ . Như hiểu ý anh , Tú Vân ngúng nguẩy :

- Anh dành suốt đêm cho vợ , chiều em một chút không được sao . Anh có biết hôm nay em buồn lắm không ?

Khoa nhún vai :

- thôi được , em muốn đi đâu.

- À , em đổi ý rồi . Đến nhà em đi . Hôm nay không có ai tha hồ tự do.

Khoa im lặng rẽ qua con đường đến nhà cô . Vào nhà , Khoa ngồi ở phòng

khách chờ . Tú Vân đuổi người giúp việc đi đâu đó rồi lên phòng thay vào chiếc áo ngủ . Cô đứng ở cửa phòng ăn nũng nịu :

- Vô giúp em một tay đi.

Khoa buông tờ báo , đứng dậy đi vào . Anh và Tú Vân bày đồ ăn ra bàn .

Tú Vân cười vui vẻ :

- Thế này anh có thích không ? Giống như vợ Chồng vậy . Nếu anh không bỏ rơi em thì mình đã là một gia đình hạnh phúc rồi . Em sẽ là người vợ Sát cánh nâng đỡ sự nghiệp của anh . Không dễ tìm được bà vợ Như em đâu . Anh có thấy tiếc không ?

Khoa cười gượng :

- Đừng nhắc chuyện đó nữa Vân.

Tú Vân cười xòa , bước đến ôm cổ Khoa :

- Em nói vậy thôi , chứ không trách anh đâu . Em yêu anh nên anh đã cư xử Ra sao em cũng ráng chịu . Lỗi là tại em thôi.

- Em nói như vậy anh ray rức lắm . Bây giờ anh đã bị Ràng buộc rồi , có tiếc hay không cũng vậy thôi.

Tú Vân nhìn sâu vào mắt anh :

- Nhưng em hỏi thật , có bao giờ anh tiếc không ?

Khoa im lặng một lát rồi nắm tay cô :

- Em nói dối bụng mà sao không lo ăn đi.

Tú Vân buông anh ra , nhún nhảy bước đến ngồi vào bàn . Cô khui lon bia cho Khoa :

- Uống đi cho khoẻ , lúc này anh ốm lắm đó.

- Vậy hả ?

Vừa gấp thức ăn bỏ vào chén anh , Tú Vân vừa nghiêng đầu :

- Thấy anh như vậy em chịu không nổi . Đừng để em lo nghe , ăn đi.

Cử Chỉ sẵn sóc quá ân cần của cô không thể Không làm cho Khoa giao động . Chỉ có tình yêu thăm thiết mới làm cô nuông chiều như vậy , tha thứ như vậy . Cô chung thủy quá làm anh ray rức . Nếu có thể Chia sẻ , anh đã không ngần ngại đón nhận cô vào đời , như đã đón nhận Đan Thụy.

Ăn xong , Tú Vân đẩy Khoa lên cầu thang :

- Lên phòng em nghỉ Đi . Lát nữa em gọi dậy đi làm.

Cô ở lại , vào phòng tắm ngâm mình trong bồn nước hoa . Rồi khoan thai đi lên phòng mình.

Khoa khép mắt như ngủ . Tú Vân nằm xuống bên anh , ôm ngang người anh , cô thủ Thỉ :

- Anh nhớ lúc trước hai đứa thường ở bên nhau thế này không ? Lần đó cũng không có ai ở nhà . Anh đã ở lại với em .Lúc đó hai đứa thương nhau tha thiết luôn . Sau này em cứ nhớ lại hoài , mỗi lần nhớ là khóc . Không hiểu em ngốc nghếch gì mà cứ yêu anh . Điên dễ sợ . Vậy mà em chấp nhận điều đó.

Khoa cầm tay cô áp lên môi :

- Em chung thủy với anh làm gì cho khổ vậy . Em rồi cũng phải lập gia đình ,có hạnh phúc riêng chứ.

- Không , em hoàn toàn không muốn sống với ai cả . Cũng không đòi hỏi gì ở anh hết . Anh cứ việc lo cho vợ Anh , chỉ cần anh dành cho em chút thời gian ít ỏi là đủ rồi.

Giọng Khoa chùng xuống :

- Yêu anh đến vậy sao Tú Vân ? Anh đâu có xứng đáng.

- Anh nói thật với em đi , nói từ đáy lòng anh . Có khi nào anh hối hận vì đã bỏ rơi em không ?

- Có.

- Thật chứ.

- Anh không hề nói dối em bao giờ.

- Vậy là đủ rồi , đủ Để em thâm lặng yêu anh suốt đời rồi.

- Chiều anh đừng đến công ty ở lại với em đi.

Anh lắc đầu :

- Không được đâu , anh còn hẹn với khách hàng . Thất hẹn với họ Mất uy tín lắm.

- Anh lo làm ăn ghê . Thảo nào ba em khen anh nức nở , đi đâu cũng khoe tùm lum.

- Bà em nói gì ?

- Ba bảo anh có tài kinh doanh và có uy tín . Còn nói tiếc là anh không làm con rể Nhà.

- Vậy sao ?

Anh cười hài lòng rồi nói :

- Đến giờ rồi , anh đi nghe.

Tú Vân kéo tay Khoa :

- Chừng nào mình gặp lại nữa ?

- Khi nào gặp anh sẽ gọi điện báo trước với em.

Mắt Tú Vân ánh lên vẻ Thỏa mãn :

- Nhớ nghe . Bái bai.

Khoa vui vẻ Đi xuống lầu . Anh đến công ty với tâm trạng thoải mái dễ chịu . Thời gian sau này anh thường hay nghĩ về những ngày đã qua . Bây giờ nhìn lại giai đoạn thất nghiệp , anh thấy rùng mình . Đó là thời gian đen tối vô cùng , tương lai sự Nghiệp chỉ là con số không . Nếu Tú Vân không nhờ ông khôi cho anh một cơ hội , có lẽ anh vẫn là người trắng tay , sống lay lắt quần bách với nghèo nàn . Thật là kinh khủng !

Nhớ lại những lời thủ Thi Trên giường của Tú Vân , Khoa thấy tình cảm đối với cô thật mãnh liệt , nó không giống tình yêu trước kia mà mang màu sắc khác . Cô là hiện thân của một người phụ Nữ vị Tha , chung thủy và là trợ thủ Đặc lực của anh trong sự Nghiệp . Anh hiểu mình đã ngày càng phản bội Đan Thụy , đã dẫn sâu vào tình cảm ràng buộc với Tú Vân , nhưng anh không cưỡng lại được.

Anh chợt bâng khâng nhớ bài hát mà hầu như ai cũng biết . Tự nhiên anh hát khẽ một cách da diết.

10 năm không gặp tưởng tình đã cũ . Mây bay bao năm tưởng tình đã quên , như mưa bay đi một đời thương nhớ . Em ơi bên kia có còn mắt buồn ....

Bài hát làm Khoa xao xuyến kỳ lạ . Anh nghĩ về Tú Vân bằng tình cảm lãng mạn như không khí huyền hoặc ma ` cô bao quanh anh . Tú Vân cho anh tình yêu chung thủy quá . Biết lấy gì để đền bù cho cô.

Bây giờ có day dứt với Đan Thụy thì cũng không còn có nghĩa lý gì . Muộn rồi , anh đã lỡ dẫn sâu vào phản bội , đã quay lại với tình yêu cũ . Không biết nó sẽ về đâu nhưng không còn dừng được nữa.

Khoa đến công ty giải quyết một vài công việc . Đến chiều anh định về thì Tú Vân lại đến rủ Anh đi nhà hàng . Cả hai ăn uống và khiêu vũ Đến

khuya.

Khi anh về nhà thì đã mệt đừ . Khoa biết Đan Thụy thức đợi , biết cả những giọt nước mắt thầ lạng của cô . Nhưng anh lờ đi , anh mệt mỏi quá nên chỉ muốn được yên thân . Không đủ Sức quan tâm đến đời sống tinh thần của cô nữa.

Những ngày kế tiếp , anh hoàn toàn bị Cuốn hút vào cuộc sống quay cuồng . Những cuộc làm ăn lớn , những buổi tiệc tùng với Tú Vân đã chiếm hết thời gian của anh . Nhịp sống bận rộn đó mới thật sự Là của anh . Nó đầy hứng thú và trên hết là cảm giác thành đạt . Gia đình chỉ là tạm nghỉ những lúc mệt mỏi . Đối với anh , nó vô vị Và chật hẹp quá , nó không chấp cánh cho anh nổi.

Khoa càng lao vào cuộc sống sôi động ngoài xã hội thì Đan Thụy càng khép kín trong sự Đau khổ câm nín . Càng ngày cô càng cảm thấy tuyệt vọng suy sụp . Những gì Trọng Đan khuyên cô xem ra không thể Thực hiện được . Vì Khoa có dành cho cô thời gian đâu.

Khuya nay cô thức chờ Khoa . Cô quyết định nói chuyện với anh dù biết anh không thích . Đối với cô , dù sao cũng phải làm sáng tỏ . Cô không thể Chịu đựng được nữa.

Khi anh nằm xuống giường định ngủ , Đan Thụy ngồi xuốngbên cạnh . Giọng cô dịu dàng nhưng cương quyết :

- Em muốn nói chuyện với anh.
- Chuyện gì vậy ? Nếu không quan trọng thì mai nói . Bây giờ anh mệt quá . Ngủ Đi em.
- Không , em không thể ngủ , nếu anh cảm thấy buồn gnủ Thì em sẽ pha cà phê cho anh.

Khoa nhíu mày :

- Em ra lệnh cho anh à ?

Đan Thụy lắc đầu :

- Đừng gán ghép em như vậy . Thời gian sau an`y anh có cho em thời gain nào để nói đâu . Sáng ra anh lại bận đến công ty , trưa và chiều cũng không về . Anh bảo em phải nói lúc nào ?

Khoa có vẻ hơi bực , nhưng cũng ngồi lên . Anh nghiêng người qua bàn rút

một điều thuốc thờ ở nhà khói :

- Chuyện gì nói đi.

Đan Thụy hơi khựng lại , thái độ Như vậy làm cô không có can đảm giải bày những ý nghĩ chất chứa trong đầu . Nhưng cô không thể Không nói :

- Anh có thấy là anh thay đổi nhiều quá không ?

- Thay đổi cái gì ?

- Anh hầu như đi suốt ngày suốt đêm . Ban đầu còn nghĩ đến chuyện giải thích . Cuối cùng hình như anh thấy không cần nữa.

- Chuyện làm ăn mà mỗi chút mỗi giải thích với em sao ? Đu=`ng ràng buộc anh qua; đáng vậy Thụy . Anh có quyền tự do riêng mà.

- Theo em hiểu , đâu có nhà doanh nghiệp nào phải làm ăn đến cả ban đêm . Anh nghĩ em là con nít sao ?

- Vậy em hiểu gì về công việc của anh ? Nói đi.

Đan Thụy ngắc ngứ ngồi im . Lát sau cô nhìn anh nghiêm giọng :

- Nếu anh chịu khó kể với em , để em tham gia vào công việc của anh em tin rằng em sẽ hiểu và giúp anh được.

Khoa quay mặt đi , giọng khô khan :

- Em muốn thông qua những công việc đó để kiểm soát anh phải không ? Nghe cách nói năng của em này giờ anh đã đoán ra rồi.

- Nếu thật sự Là như vậy thì sao ? Em là vợ Anh mà . Tại sao em không được biết chứ ?

- Và anh cũng đâu có thiếu trách nhiệm làm chồng . Xin hỏi em , anh có để em sống thiếu thốn không ?

- Có , thiếu rất nhiều.

- Được , vậy mỗi tháng anh sẽ đưa thêm tiền . Trong nhà thiếu cái gì em cứ mua.

Đan Thụy rần giọng , cách nói vô tâm của Khoa khiến cô thấy không nhịn được nữa :

- Anh nghĩ em là cái gì vậy ? Con búp bê hay sao ? Chỉ cần anh cho em tiền để trang trí lấy mình , còn ý nghĩ của em , tình cảm của em thì sao ? Em cũng là người mà.

Khoa nhìn mặt ngán ngấm :

- Hình như em đòi hỏi quá nhiều Thụy ạ.
- Không , cái đó là quyền làm vợ . Em đòi hỏi là đúng.
- Ai dạy cho em những tư tưởng nổi loạn đó vậy ? Thăng Đan phải không ?
- Ảnh không dính dáng gì đến chuyện này cả . Tại sao anh cứ đem ảnh vào đây để bịt miệng em chứ . - Cô ngừng lại một chút , toàn thân căng lên khi quyết định nói ra cái điều ghê gớm nhất : - Em biết từ lâu nay anh đã qua lại với chị Vân rất thân mật . Em biết cả những đêm vắng nhà là anh đi với ai . Biết cả chuyện dựng khoi đầu tư vốn cho anh . Tại sao những chuyện đó anh giấu em ? Anh cố tình giấu để anh yên ổn bắt cá hai tay phải Không ?

Khoa quăng mạnh điều thuốc ngồi thẳng người lên :

- Ai nói với em mấy chuyện đó . Thăng Đan phải không ? Đừng có chối , nếu không nó thì là ai ?

Đan Thụy trả lời thật bình tĩnh , vững vàng :

- Không cần anh Đan nói , tự em không đi tìm hiểu được sao . Trước đây em sống ở nhà đó mà anh.

- Được , tôi không giấu chuyện đó . Vậy bây giờ em muốn gì ?

Cách nói như thách thức bất cần của Khoa làm cô bị Xúc phạm sâu sắc . Một ý nghĩ phản kháng giận dữ làm cô không còn sợ gì nữa . Cô mím môi :

- tôi muốn anh chấm dứt quan hệ Làm ăn đó đi . Nó mập mờ và thiếu trong sáng lắm . Cả anh lẫn chị ta đều lợi dụng chữ làm ăn để qua lại với nhau . Làm như vậy anh không thấy áy náy sao ?

- Này , đừng nói năng bừa bãi nghe chưa ? Em biết cái gì mà bảo chúng tôi lợi dụng cơ hội qua lại với nhau . Bằng chứng đâu ?

- Bằng chứng là những lần đi đêm của anh , là sự Lạnh nhạt với vợ Như một người lạ . Đừng cho tôi là khờ khạo nữa anh Khoa . Bất cứ người phụ Nữ nào ở hoàn cảnh của tôi cũng biết như vậy cả . Nếu không biết thì tôi là con ngốc nhất trên đời . Tôi không chấp nhận như vậy đâu.

Khoa nằm ngửa xuống giường , nói ngang :

- Không thích thì cứ ly dị Đi , đừng nói lái nhại nữa . Tôi mệt lắm rồi . Để yên cho tôi ngủ Đi.

Đan Thụy choáng cả người , ngồi lặng đi . Đến mức như vậy lận sao ? Anh

không cần cô nũa và muốn thách thức cô sao ? Cô tức run lên :

- Không , tôi sẽ không để cho anh tiếp tục đối gạt tôi đâu . Anh đừng giả vờ ngủ Để trốn tránh.

- Em trở nên lảm chuyện từ lúc nào vậy ? Ăn nói cũng trở nên khó nghe , đừng làm tôi bực nữa.

- Có lẽ tôi không biết nói chuyện ngọt ngào tình tứ như chị Vân . Nói cho anh biết , nếu anh chọc chị ấy giận , thì anh sẽ nghe những lời khó chịu gấp 10 lần tôi . Anh biết tính chỉ rồi mà.

- Đừng có nói xấu người ta . Tôi không muốn nghe đâu.

- Anh bênh vực chị ta như vậy sao ?

Sự Đau đớn tự ái là Đan Thụy muốn quẫn trí , cô hét lên :

- tôi biết tại sao rồi , vì cha con họ Có tiền để quyến rũ anh , làm cho anh trở nên mù quáng . Anh hèn lảm , tại sao không vươn lên bằng sức mình mà lại dựa vào người ta . Anh là đàn ông mà , tự ái anh để đâu ?

Khoa ngồi phất dậy , quát mắt nhìn Đan Thụy bóp mạnh mặt cô , quát lên :

- Cô nói gì ? Ai mù quáng hề hạ ? Cô bảo tôi là thằng bám áo đàn bà ? Khốn nạn , ăn nói mất dạy.

Anh ghiến răng , giáng cho cô hai cái tát nảy lửa . Làm cho Đan Thụy mất thăng bằng ngã xấp xuống gạch . Như chưa hết cơn điên giận , anh bước xuống nắm vai cô lắc một cách tàn nhẫn :

- Không ngờ cô dám ăn nói với tôi như vậy . Coi thường tôi như vậy . Vậy ra lâu nay trong lòng cô đã ngầm khinh bỉ tôi , coi tôi như một thằng vô lại , phải không ? Nói đi , dám nói không ?

Bị Hành hạ Quá , Đan Thụy như muốn phát điên ,cô hét lên :

- Còn hơn một tên vô lại nữa . Anh chỉ là một tên sống dựa vào sự Ban bố của phụ Nữ . Anh đều hơn cả anh Đan ngày trước . Và tôi hối hận đã lấy phải một người như anh.

- Đồ mất dạy.

Cơn giận của Khoa bốc cao đến mức anh không còn nhận thức được cái gì nữa . Anh tát vào mặt cô như người mất trí , như đã thật sự nổi điên.

Khi anh ngừng tay thì Đan Thụy đã té gục xuống gạch . Máu ở mũi và miệng cô chảy thành giọt rơi đỏ Loang một khoảng gạch nhỏ (Tội cho DT

quá) . Khoa quay mặt đi không thèm chứng kiến hậu quả sự vũ Phu của mình , anh nói một cách căm giận :

- Lâu nay tôi tưởng cô hiền lành lắm , biết điều lắm . Ai ngờ cũng chỉ là một con ngốc . Ngu dần và vô ơn . Nói cho cô biết , tôi mới là người phải hối hận đây . Cưới nhằm loại vợ chỉ có sắc chứ không được cái gì hết . Đã vậy lại dám lên mặt khinh bỉ người khác . Thật là buồn cười !

Anh ngừng lại một chút để lấy hơi , rồi nói cho hết cơn thịnh nộ :

- Cô bảo Tú Vân tính nết hung dữ . Vậy chứ còn cô thì sao ? Ngoài mặt hiền lành nhưng trong đầu chứa toàn ý nghĩ đê tiện . Cô nhìn lại xem cô hơn người ta chỗ nào ? Ít ra Tú Vân cũng là người chung thủy , là mẫu phụ nữ có thể làm chồng hãnh diện khi xã giao . Còn cô có cái gì ? Ngu hơn cả bò , chỉ giỏi khóc chứ không biết gì cả.

Thấy Đan Thụy vẫn nằm yên , anh cười gằn :

- Hôm nay biết được ý nghĩ thật của cô về tôi , coi như tôi đoạn tuyệt rồi , hết tình hết nghĩa rồi . Cũng tốt thôi.

Anh mặc đồ vào , rồi nhìn cô bằng nửa con mắt :

- tôi đi đây , ở đó mà suy nghĩ và hối hận về việc lấy tôi đi.

Anh dắt xe ra sân , đá mạnh cho cánh cổng khép lại rồi rồ mạnh ga , chiếc xe phóng vút chạy như điên .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 19

Đan Thụ cảm thấy đầu cứ ù đi , choáng váng và ngầy ngật . Một trạng thái đau đớn khổ sở mà chưa bao giờ cô trải qua , va trên hết là nỗi tuyệt vọng rời rã . Cô sợ thật sự cảm giác chỉ có một mình . Cô gượng đứng lên , vịn vào tường cho bớt choáng , rồi đi lần ra phòng khách bấm số điện Trọng Đan.

Chuông reng khá lâu vẫn không có ai nhắc máy , Đan Thụ kiên nhẫn chờ , rồi cô nghe giọng nói nhừa nhựa còn ngái ngủ của Trọng Đan :

- A lô

- Anh Đan phải không ? Đan Thụ đây.

Giọng Trọng Đan tỉnh ngủ hẳn :

- Thụ hả , sao lại gọi vào giờ này . Chuyện gì xảy ra với cô rồi , nói nhanh đi.

Giọng Đan Thụ nghẹn nghẹn :

- tôi nhờ anh đến nhà Nguyệt Thi bảo nó đến giùm tôi , đến ngay bây giờ . Phiền anh nghe anh Đan . Bởi vì nhà nó không có điện thoại . Anh nghe rõ số nhà nghe.

Cô chỉ nhà cho Trọng Đan , rồi cúp máy . Cô ngồi gục đầu dựa vào thành ghế chờ Nguyệt Thi.

Một lát có tiếng xe dừng ngoài sân , rồi tiếng chân hấp tấp đi vào . Đan Thụ ngẩng lên . Cô hỏi ngờ ngàng khi thấy chỉ có mình Trọng Đan :

- Ủa , Nguyệt Thi nó ...

Trọng Đan khoát tay :

- tôi chưa đến nhà cổ . Cô làm tôi lo quá , nên vội đến đây trước.

Hắn chột khựng lại khi thấy khuôn mặt bầm tím trên miếng cô :

- cái gì thế này ? Khoa phải không ? Thằng đó đánh vợ kiểu này đây hả ?

Đúng là thằng vô lương tâm.

Hắn lo lắng quan sát cô :

- Cô đau thế nào . Nói tôi nghe xem.

- Không có gì , tôi chỉ bị nhức một chút . Chỉ có điều tôi thấy mình cô đơn quá . Tôi muốn có Nguyệt Thi bên cạnh thôi.

Đan ngồi xuống ghế , tặc lưỡi :

- Sao cô chịu để hắn đánh như vậy ? Phải phản ứng lại chứ . Bây giờ kể mọi chuyện cho tôi nghe đi.

Đan Thụy cúi mặt nhìn xuống tay nhỏ nhẹ :

- Có lẽ tại tôi nói chuyện vụng về quá . Tôi xúc phạm tự ái của anh.

Cô kể hết từ đầu đến cuối câu chuyện . Trọng Đan nghe một cách chăm chú , rồi phân nộ :

- Cho dù là cô nói chạm tự ái nó , nó cũng không được phép thẳng tay với cô như vậy . Thật kỳ lạ . Từ đó giờ nó điềm đạm lắ mà . Sao bây giờ vũ phu như vậy.

Như bị chạm trúng nỗi đau , Đan Thụy rớt nước mắt :

- Có lẽ vì anh không còn thương tôi . Vì bây giờ tình cảm của anh với chị Vân nặng hơn . Tôi nghĩ một phần là do chị Vân nói Khích cái gì đó.

Trọng Đan đấm tay xuống thành ghế :

- Không phải nghĩ , mà chắc chắn là như vậy . Chơi với nhau tôi biết tánh bà phù thủy đó mà . Nói thật nhé , cô đấu trí không qua nổi bà ấy đâu.

Đan Thụy thì thào như tuyệt vọng :

- Như vậy tôi phải chịu thua sao ? Nghĩ đến chuyện mất anh Khoa tôi đau khổ quá . Ôi , tôi không chịu nổi sự mất mặt như vậy . Tôi chết mất.

- Đừng bi quan như vậy Thụy , tôi sẽ giúp cô.

Đan Thụy lắc đầu thân thờ :

- Không có ai có thể giúp được tôi cả . Chuyện này chủ yếu là anh Khoa quyết định . Nếu anh đã yêu chị Vân rồi thì mọi lời khuyên cũng đều vô nghĩa.

- Chà , cô có vẻ hiểu chuyện như người lớn , nhưng không hẳn là vậy đâu.

Đan Thụy im lặng một lát , rồi tì tay lên trán buồn rầu :

- Có lẽ bây giờ anh đến chị Vân . Sao tôi đau quá . Tôi phải làm sao bây giờ hả anh Đan ?

Trọng Đan mỉm cười :

- Chắc nó đi đâu đó chứ không đến Tú Vân đâu . Khuya rồi mà !

- Anh nói vậy để an ủi tôi phải không ? Tôi không tin đâu.

Trọng Đan thờ dài , hần nói như dỗ dành :

- Khuya rồi , cô vô ngủ đi . Cố mà ngủ . Tôi sẽ ngồi ở đây đến sáng . Cô không phải ở một mình đâu.

Đan Thụy rần giọng ,

- Như vậy phiền anh lắm . Và lỡ anh Khoa về thì sao ? Có lẽ anh nên về đi.

- Nó không về giờ này đâu , đừng sợ . Ngày mai tôi sẽ đưa Nguyệt Thi đến chơi với cô.

Đan Thụy suy sụp tinh thần quá nên không thể suy nghĩ chuyện gì nữa , để mặc Trọng Đan ngồi ở phòng khách , cô thất hểu đi vào phòng ngủ , nằm vùi xuống giường ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau , cô thức dậy thì đã thấy Nguyệt Thi dưới bếp , đang loay hoay nấu thức ăn . Đan Thụy mũi lòng muốn khóc , cô đến gần Nguyệt Thi :

- Mà qua lúc nào vậy ?

- hồi sáng , anh Đan đưa qua . Thấy mà ngủ ngon quá tao không gọi , định nẩy súp để lát mà dậy ăn.

Đan Thụy ngồi xuống bên bàn ăn , che miệng ngáp một cách mệt mỏi :

- Anh Đan đâu rồi ?

- Về rồi , tức cười lắm . Hồi sáng mới sáu giờ đã thấy anh ta mò tới . Cứ một mực hỏi tao có phải là Nguyệt Thi không ? Người ta đã gặt đầu mấy lần mà cũng chưa tin . Ông này đa nghi dễ sợ.

- Vậy hả ?

- Nhìn tướng công tử quá.

- Ủ.

- Này , ông Đan kể chuyện của mà cho tao nghe rồi xong tao tức quá muốn nhảy dựng lên luôn . Vậy mà mà chỉ ngồi đó khóc . Hiên gì mà hiên dữ vậy không biết . Mà như vậy ai mà sợ.

Đan Thụy cười khẽ :

- Có lẽ trời sinh tao ra là để bị người đời vùi dập . Tao mà làm cho ai sợ.

Câu nói của Đan Thụy làm Nguyệt Thi nhói lòng , cô buồn buồn :

- Đừng nghĩ như vậy , Thụy . Thật ra anh Khoa yêu mà thật lòng đó chứ .

Tại bà Tú Vân cao tay quá !

- Đó là lúc trước . Bây giờ hết rồi . Mà biết anh nói tao cái gì không ?
Anh bảo tao chỉ được sắc đẹp chứ không có cái gì hết.

Cô nhắm mắt lại :

- Mà sắc đẹp là một thứ cũng dễ gây nhàn chán . Thật ra tao đâu muốn mình chỉ đẹp thôi , nhưng tao biết làm thế nào bây giờ.

- Mà không được tự ti . Lúc còn đi học , tao thấy mày thông minh . Sâu sắc và đa cảm nữa . Mẹ tao bảo ủng hộ cho mày . Nếu có cha mẹ lo và được học đàng hoàng mày sẽ là mẫu người con gái toàn diện , lý tưởng.

Đan Thụy cúi đầu thờ dài :

- Tất cả thì chỉ là nếu . Còn thực tế tao chỉ là số không .- Cô cho(t ngẩng đầu lên .- Có lẽ anh Khoa nói đúng . Cưới vợ như tao thật là vô tích sự . Bây giờ tao thấy mình chỉ như con búp bê . Ban đầu người ta thích nhìn , nhưng nhìn hoài rồi cũng chán . Tao còn thấy chán mình , huống hồ chi người khác.

- Mày không được bi quan như vậy . Với lại anh Khoa là cái gì `ma `a?nh phán câu nào là mày tin chắc như vậy thế . Khờ quá đi ! Thôi , đi rửa mặt đi rồi mình ăn súp . Tao đói rồi.

Đan Thụy đứng dậy đi vào phòng vệ sinh . Cô nhìn mình trong gương , kinh hoàng nhận ra khuôn mặt mình trong đó . Biến đổi ghê gớm , mắt sưng lên , cả miệng cũng vậy . Xấu kinh dị . Cô buông rơi chiếc lược đi ra ngoài :

- Nhìn tao thấy ghê lắm phải không Thi ?

Nguyệt Thi thở hắt ra :

- Ông Khoa này dã man thật . Đánh vợ như đánh kẻ thù vậy >. Tao nhớ Ông ga lăng lịch thiệp lắm mà . Sao bây giờ kỳ vậy.

Đan Thụy cúi xuống chén súp lặng lẽ ăn . Cô chợt buông muống xuống :

- Nếu tối nay anh Khoa không về , có lẽ tao sẽ đến công ty tìm anh ,

- Chi vậy ?

- Dù sao cũng phải xin lỗi . Vì tao xúc phạm anh nặng quá.

Nguyệt Thi lắc đầu quyết liệt :

- Không đi đâu hết . Mày mà nhún nhường thì càng làm anh coi thường .

Bộ chưa rút kinh nghiệm sao ? Chính anh cũng nói nặng mà vậy.

Thấy Đan Thụy phân vân , cô nói át đi :

- Từ trước giờ thấy mà hiền nên anh không sợ . Bây giờ phải cứng rắn lên . Anh đã sai mà mà còn xin lỗi thì chẳng khác nào lập bàn thờ cho họ leo lên . Tao nói rồi , không đi đâu hết.

Đan Thụy ngồi im suy nghĩ , rồi khẽ gật đầu :

- Có lẽ mà nói đúng . Tao nhu nhược quá nên bị coi thường . Để ảnh tư suy nghĩ . Với lại tao không muốn đi đâu cả . Mặt mũi thế này ra đường tao thấy xấu hổ lắm.

Nguyệt Thi im lặng một cách hậm hực , rồi như không chịu nổi , cô trần trọc :

- Biết vậy hồi đó tao đừng thè kêu ống hay mà ở nhà tao . Mà sống với mẹ con tao không chừng yên ổn hơn là sống với ông chồng trời đánh này . Khi nào ống về tao sẽ nói cho ông biết ống là đồ vủ phu.

Nhưng Khoa không về để Nguyệt Thi có dịp trút cơn lôi đình . Vì suốt ngày anh không về , đến đêm cũng vậy . Cô chỉ còn biết bất lực ngồi nhìn Đan Thụy ủ rũ đầy tuyệt vọng.

Ý nghĩ Khoa sẽ bỏ nhà làm Đan Thụy cảm thấy đau đớn đến mức chỉ còn nghĩ đến cái chết . Nhưng cô giấu kín ý nghĩ này . Đó chỉ là cảm nhận mơ hồ về sự giải thoát . Nó chưa định hình cụ thể . Nhưng nghĩ đến nó cô thấy mình có lối thoát hơn.

Chiều này Trọng Đan lại đến . Hắn có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày . Hắn ngồi đối diện với Nguyệt Thi và Đan Thụy ở sa lon . Cứ nhìn cô thờ dài sừng sốt :

- Đan Thụy , cô có biết không , thật ra cô rất giàu . Cô có hẳn một gia tài chứ không trắng tay như cô nghĩ đâu . Mẹ cô để lại cho cô đó.

Đan Thụy nói như trong mơ :

- Mẹ tôi để lại ? Sao tôi không biết . Anh có nói đùa không ?

Nguyệt Thi cũng hỏi dồn :

- Thật hả ? Có chuyện đó nữa à ? Sao Đan Thụy không biết . Kỳ quá vậy ?

Trọng Đan giơ tay chặn lời cô :

- Chuyện này tôi vô tình biết được thôi . Chắc trời xui khiến sao đó , chứ

nếu không có dịp đó thì Đan Thụy sẽ mãi mãi không biết đâu.

- Dịp nào , anh nói mau đi – Nguyệt Thi hồi thúc.

- Là thế này . Hôm qua tôi và ông già nhậu với luật sư Thăng . Ông là bạn của ba tôi . Ông với bác khôi xích mích chuyện làm ăn gì đó và có vẻ căm tức bác khôi lắm . Có rượu vào ông mới lôi chuyện bác khôi cướp gia tài của Đan Thụy ra nói . Tôi nghe mà cũng bàng hoàng.

Đan nhìn về Mặt còn sừng sờ của Đan Thụy , hăn nói nhanh :

- Cô biết không , mẹ Cô có một mẫu vườn trái cây và một ngôi nhà ở Vĩnh Long . Tôi nghĩ bà ấy không tin được họ Hàng sao đó , và chắc vì thấy bác khôi tốt với bà , nên trước khi chết bà giao cho ông khôi bảo hộ Đến khi cô 18 tuổi thì sẽ giao gia tài đó cho cô . Tiền lợi tức mỗi năm là nuôi cô học đại học . Lúc cô 18 tuổi bác khôi cũng định nói với cô , nhưng bà Tú Vân không cho . Bà đòi chiếm gia tài đó cho bà.

- Mụ Đàn bà xảo quyệt – Nguyệt Thi buột miệng rít lên.

Trọng Đan tư lự :

- tôi nghĩ bác khôi cũng không đến nỗi ác với cô . Dù sao thì ông cũng thương mẹ Cô thật tình và cũng không ghét bỏ gì cô . Nhưng con người mà, ai mà không có lòng tham , với lại con gái ông đòi quá nên ông khó từ chối . Cho nên lợi dụng lúc cô bị Bắt cóc ông lấy lý do cô chết rồi nên sang tên cho Tú Vân . Dĩ nhiên ông cũng phải biết điều với luật sư.

Đan Thụy ngồi im , rồi phẫn nộ :

- Ông ta là luật sư mà vô lương tâm như vậy à . Họ Thật là tham lam không bờ bến . Họ Huỷ Diệt tương lai của tôi . Nếu có chỗ dựa kinh tế thì tôi đã không như bây giờ rồi . Tôi hận họ Lắm.

Đan Thụy bật khóc . Môi cô run lên vì giận . Đan chồm tới vỗ nhẹ Tay cô :

- Bình tĩnh đi Thụy , tôi có thể Giúp cô làm sáng tỏ Chuyện này . Cô hãy nói chuyện phải trái với bác khôi . Nếu họ Nhất định không trả lại thì mình sẽ thưa ra tòa.

- Có được không anh Đan ?

- Được chứ , chỉ cần ông Thăng đồng ý ủng hộ Cô . Mình có đầy đủ bằng cứ mà . Nhưng bây giờ chồng cô tạo cho cô cơ, ngơi thế này , cô có cần vườn đất của mẹ Cô không ?

Đan Thụ lau nước mắt :

- tôi muốn dành lại những thứ đó vì nó là của mẹ tôi , của dòng họ tôi . Còn những gì tôi có bây giờ thì ... tôi không xem là của mình . Anh Khoa đã xem tôi là người ăn bám thì tôi cần gì tiền bạc của anh nữa.

Cô bụm miệng cố ngăn tiếng nức :

- tôi cũng có lòng tự trọng của mình chứ.

Mọi người im lặng nhìn đan Thụ thương xót . Trong im lặng thì có tiếng khóc của Đan Thụ bi thiết và tức tưởi , Nguyệt Thi hỏi khẽ :

- Anh Khoa có biết chuyện này không anh Đan ?

- tôi không biết . Có thể Nó biết nhưng lờ đi vì dù sao nó với Tú Vân có chung quyền lợi . Cùng có thể Nó không biết . Cái đo chờ xem.

- Hy vọng anh Khoa không đến nổi tề.

Đan Thụ nín khóc . Cô muốn đến nhà Tú Vân hỏi chuyện . Nhưng nhớ ra mặt mũi mình đang khó coi . Cô đành im nén chờ và cảm thấy hận Tú Vân ghê gớm .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 20

Tú Vân đẩy cửa bước vào phòng giám đốc , ta xách chiếc giỏ Chát đầy đồ . Cô trút xuống bàn , mớ quần áo rơi đầy bàn , rơi cả xuống đất . Minh Khoa đi về phía cô :

- Em mua quần áo chi nhiều vậy ?

- Mua cho anh có đồ xài , khỏi cần về nhà lấy.

Thấy Khoa im lặng , cô ôm cổ anh nũng nịu :

- Bộ anh định về nhà` hả ?

- Anh chưa tính gì hết.

- người ta đã ra mặt khinh thường anh rồi , anh về đó làm gì . Anh thấy không , hai ngày rồi mà nó có đến tìm anh đâu . Lợi dụng dịp này tên Đan Tha hồ mà qua lại.

- Đừng nói chuyện đo nữa Vân.

Tú Vân nhún vai cười tham hiế :

- thôi em không nói chuyện này . Nói ra anh lại nghĩ em chia rẽ vợ Chồng anh . Nếu về nhà bất ngờ anh sẽ thấy , không nói nữa.

Thấy Khoa ngồi yên , mặt lầm lì , cô nói như vô tư :

- Thật tình là em không tưởng tượng nổi Đan Thụy khinh bỉ Anh như vậy .

Có lẽ trong lòng nó đã có sự So sánh . Còn đối với em , em tôn thờ anh tuyệt đối cho nên không nghĩ đến chuyện tiền bạc . Và Lại anh có tài , anh giúp đỡ ba em . Thụy nó vốn không hiểu chẳng lẽ em đến giải thích với nó.

Khoa vẫn tiếp tục im lặng . hai ngày nay anh không về nhà . Trận cãi vã bất ngờ của Đan Thụy vẫn còn làm anh thấy căm hận . Không bao giờ anh tha thứ cho những lời nói đó của cô . Ai coi thường anh còn chịu được , chứ chính là cô thì ... Thật là quá quắt không chấp nhận được . Càng nghĩ Khoa càng thấy tức cô đến mức muốn chia tay ngay lập tức . Rồi sau đó vứt cô khỏi cuộc đời và ký ức như bỏ đi một ấn tượng nặng nề.

Tú Vân đến ngồi vào lòng Khoa thủ Thi :

- Em không ngờ anh bị Đá một cái quá nặng như vậy . Trong khi anh cung

phụng tiền bạc cho nó thì nó lại so sánh anh với tên Đan và quay qua khinh bỉ Em . Nếu ai cư xử với em như vậy em chịu không nổi đâu.

Cô thở dài :

- Nó làm vậy tên Đan cười anh đã đành mà bạn bè cũng coi anh không ra gì . Dù sao anh cũng là Giám đốc , ra đời bao nhiêu người nể trọng để một bà vợ Dốt nát căm sừng thì đau quá . Mất danh dự Như chơi , uổng công em với ba đề cao tài của anh.

Khoa nhắm mắt , lửa giận càng bốc lên đầu . Anh tì tay lên thành ghế nghiên răng :

- Anh không bao giờ tha thứ cho cô ta . Không bao giờ.
- Nhưng anh đừng buồn , anh còn em mà . Lúc nào em cũng thuộc về anh , là nô lệ Của anh rồi còn gì.

Khoa quay lại ôm lấy Tú Vân.

- Cám ơn em lắm Vân . Anh càng ân hận trước đây làm khổ em quá và càng thấy yêu em hơn.

Tú Vân cười sung sướng :

- Chỉ cần anh nghĩ tới em là đủ rồi . Ngoài ra em không đòi hỏi ở anh điều gì cả.

Cô đứng lên , kéo tay Khoa :

- thôi đừng buồn nữa , xem em mua cái gì cho anh nè.

Cô lôi trong giỏ Ra bánh mì và thịt nguội , vài thứ đồ hộp bày ra bàn . Khoa giúp cô dọn dẹp quần áo qua một bên , rồi khui hai lon bia :

- Mai một anh sẽ ăn ở tiệm , em đừng cực với anh như vậy nữa.

- Có cực như vậy em cũng chịu . Nhưng này , anh đến nhà em ở đi . Trưa về ăn cơm , tối về đó ngủ . Ở đây thiếu tiện nghi quá . Em muốn tự em săn sóc anh kia.

Khoa lắc đầu :

- Có thể Anh sẽ về ăn cơm ở nhà em nhưng ngủ Lại thì không tiện . Anh thì không sợ gì , chỉ sợ em mang tiếng thôi.

- Anh nghĩ nhiều đến vậy sao ?

Tú Vân chớp mắt như cảm động . Khoa uống ngụm bia , choàng qua vai cô :

- Dù sao thì anh cũng phải chuộc lỗi với em chứ.

Cô lim dim mắt :

- Nếu không có Đan Thụy , anh có cưới em không ?

- Em thừa biết câu trả lời của anh rồi.

- Vậy thì anh có thể Ly dị , chúng mình sẽ sống với nhau tự do hơn.

- Em để anh suy nghĩ.

Tú Vân lập tức nói qua chuyện khác :

- Tại em mơ ước như vậy nên buộc miệng nói ra thôi . Thôi anh qua bên kia nghĩ đi , để em dọn dẹp.

Cô vui vẻ Gom các thứ trên bàn bỏ vào giỏ Rác rồi ra về . Buổi chiều khi nhân viên đã về , cô lại đến tìm Khoa , mang theo chiếc giỏ Nhỏ . Không đợi anh hỏi , cô bẻ Vào lòng anh thả thả :

- tối nay em ở đây với anh , đồng ý chứ.

- Em thật ...

Khoa bỏ lưng cô nói , khẽ lắc đầu rồi tát nhẹ Vào mặt cô :

- Em đáng yêu quá.

Tú Vân hôn anh thật lâu :

- Mai một em sẽ đến với anh . Chúng mình sẽ sống như vợ Chồng không ai biết đâu.

Khoa phân vân nhìn cô :

- Không nên Vân ạ.

- Tại sao nào . Em thấy không có gì hết , em đã nói rồi mà, không xảy ra chuyện đó đâu.

Nói rồi cô vui vẻ Kéo tay Khoa xuống lầu . Cả hai vào một nhà hàng đến tối mới về công ty . Mấy ngày liên tiếp Khoa vẫn ăn cơm ở nhà Tú Vân . Bà nội cô và ông khôi không hề cấm đoán , ngược lại họ Còn đồng tình với quan hệ Thân mật của cả hai . Còn ông khôi thì lờ đi như không hay biết.

Trưa nay ăn xong , Khoa nằm nghĩ trong phòng Tú Vân . Cô nằm bên cạnh anh , áp mặt lên ngực anh thì thầm :

- Anh Khoa này , nếu hai đứa mình có con thì sao ?

- Không thể Được đâu Vân . Mình không phải vợ Chồng , có con thiệt thòi cho em lắm.

- Nhưng em đã có thai rồi , hai tháng mấy lận.

Khoa ngồi bật dậy nhìn cô sửng sốt :

- Sao lại có chuyện đó được , anh đã tránh rồi mà . Không lẽ những lần em ... không lẽ em gạt anh.

Cô cùng ngồi lên , làm ra vẻ Khổ sở :

- Em cũng muốn cỡ , nhưng ai ngờ nó lại vướng vào.

Anh lăm băm :

- Thật là rắc rối , phá nó đi Vân.

Mặt Tú Vân cau lại , nhưng cô lập tức lấy lại vẻ Hiền dịu , cô lắc đầu :

- trời ơi ! Anh muốn em chết hay sao . Gần 3 tháng rồi , phá thì e chết sướng hơn . Anh không muốn ràng buộc với em phải không ? Anh sợ trách nhiệm phải không ?

Khoa vỗ Nhẹ Vai cô :

- Anh không sợ trách nhiệm đâu , nhưng còn Đan Thụy mình không thể Ngang nhiên được Vân ạ.

- Thì anh ly dị , anh nghĩ đi . Một bên là mẹ Con em , một bên là Đan Thụy anh thấy bên nào nặng hơn.

Khoa suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm :

- Dĩ nhiên anh xem trọng đứa con và cả em nữa . Nhưng chuyện này đột ngột quá , cho anh thời gian suy nghĩ đi em.

Tú Vân nằm xuống khép mắt lại rồi cô giấu mặt trong gối :

- Em biết thế nào mẹ Con em cũng bị Bỏ rơi , em tủi thân quá ! Nghĩ đến mai một con em không có cha , em không muốn sống nữa.

Khoa cúi xuống ôm lấy cô :

- Đừng như vậy Vân . Làm sao anh không thương con cho được . Và dĩ nhiên cũng không thể Bỏ mặc em . Đừng dẫn vật mình như vậy , anh thương em mà.

Mặc cho Khoa dỗ dành , Tú Vân vẫn úp mặt xuống gối như khóc . Cử Chỉ cuống cuồn của Khoa làm cô thấy hài lòng vô cùng . Cô đã thắng Đan Thụy . Đã đi được một bước cờ cao ngoài dự Định của Khoa và tin chắc mình sẽ hết Đan Thụy ra khỏi mối quan hệ Tay ba này . Nhưng cô muốn Khoa giải quyết nhanh nên cố là ra vẻ Đau khổ quá mức để dọa. Anh và cô

đã thành công . Dù Khoa chưa nói nhưng cô biết ah sẽ làm như ý muốn của cô . Có muốn khác đi cũng không được.

Khoa đỡ được Tú Vân ngúi ngoai thì đã hơn hai giờ . Anh vội mặc đồ đến công ty . Tú Vân vẫn nằm yên trên giường , lim dim mắt thỏa mãn nhìn anh đi ra cửa.

Khoa bước ra sân thì thấy Đan Thụy ngoài cổng đi vào . Thấy anh , mặt cô tái xanh :

- Thì ra mấy ngày nay anh ở đây.

Khoa nhìn vào nhà , rồi nghiêm mặt quay lại Đan Thụy.

- Cô tới đây làm gì ? Đi về nhà đi !

- tôi đến tìm dưỡng khôi , không ngờ anh lại ở đây.

Anh nhú mày :

- Tìm ông ấy làm gì ? Có định quậy phải không ? Này , đừng có làm mất mặt tôi ở đây nghe chưa . Về nhà mau.

Môi Đan Thụy mím chặt , cố giữ cho đừng run :

- tôi không nghe lời anh nữa đâu , anh đừng áp dụng điều đó với tôi . Tôi không nhu nhược như ngày trước đâu.

Nói rồi cô giăng ta ra , chạy vào phòng khách . Gặp người giúp việc ở cầu thang , cô nói nhanh :

- Nhờ chị lên nói với ông chủ Có tôi đến tìm . Cứ nói Đan Thụy muốn gặp.

Chị Ta đi rồi , Đan Thụy đến ngồi ở salon chờ đợi . Khoa đến ngồi cạnh cô , nhìn hai tay cô run bần bặc ,anh nghiêm giọng :

- Cô đang không bình thường , đi về nhà ngay . Nếu cô ghen tuông vô lối ở đây thì đừng trách tôi nghe chưa.

Đan Thụy quay phắt lại :

- tôi không ghen hồ đồ như vậy đâu . Anh sợ tôi làm ầm ĩ Ở đây chứ gì . Đừng lo . Chuyện này không dính dáng đến anh đâu.

- Vậy thì cô còn chuyện gì với gia đình này ?

Đan Thụy mím môi , nhất định không trả lời . Cử Chỉ lì lợm của cô làm Khoa tức điên lên , anh bóp mạnh tay cô :

- Ai xúi giục cô nổi loạn chống đối tôi vậy . Nói đi.

Ngay lúc đó ông khôi đi xuống . Khoa buông tay cô ra . Anh chưa biết làm

gì thì Đan Thụy đã đứng dậy , mặt cô đầy vẻ Phẫn Nộ :

- Dượng khôì , con biết hết mọi chuyện rồi . Dượng đừng giấu con nữa . Gia tài mẹ Con để lại cho con tuyệt đối là của con . Tại sao dượng lại gian`h cho chị Vân ? Chị ấy có đầy đủ Tất cả, dượng giành giật làm chi với đứa con gái trắng tay như con chứ ?

Câu nói của cô như một tiếng sét bất ngờ giáng vào khoảng không gian im lặng . Khoa ngồi im sững sốt . Ông khôì cũng đứng sững ngạc nhiên . Nhưng vốn là người từng trải , lão luyện trước mặt Khoa ông dứt khoát không để mình mất uy . Ông ôn tồn :

- Con nói gì vậy Thụy . Tự nhiên trưa nay con đến đây nói cái gì dượng không hiểu gì cả.

- Dượng hiểu , nhưng dượng cố tình phủ Nhận . Con có đầy đủ Bằng chứng rồi . Dượng đừng giấu con.

Ông khôì làm ra vẻ Giận dữ :

- Bây giờ con muốn gì đây . Tội vu khống không phải là nhẹ Đâu nghe chưa.

Khoa nắm tay kéo Đan Thụy lại :

- Nếu có chuyện đó tại sao cô không nói với tôi lại tự ý giải quyết vậy ?

Đan Thụy mím môi :

- Anh mà còn thời gian giải quyết chuyện của tôi sao ?

- Cô nói cái gì ?

Đan Thụy rút tay ra chưa kịp nói gì thì bà nội và Tú Vân đã từ trên lầu đi xuống :

- cái gì mà ồn ào lên vậy ?

- Chuyện gì vậy ba ?

Thấy Tú vân , Đan Thụy như bị Kích động dữ dội . Cô đi nhanh đến đứng trước mặt Tú Vân run giọng :

- Chính chị đã giành giật những thứ mẹ tôi để lại cho tôi . Tôi biết hết rồi , các người đừng hòng giấu nữa . Chị ác lắm . Chị có quá thừa thãi , tại sao còn giành giật của tôi chứ ?

- Tao giành của mày cái gì ? Tự nhiên đến đây kiểm chuyện . Muốn gì đây ?

Bà nội cũng xen vào :

- Con nhỏ Kia , nhà này nuôi mày mấy năm nay đã không biết ơn còn tới đây gây sự . Sao vô ơn quá vậy ?

- Con không vô ơn . Những gì nhà này làm cho con , con vẫn nhớ . Nhưng chuyện chị Vân cướp gia tài của mẹ Con thì con không thể Không đòi lại . Nội hãy hiểu cho con.

Bà nói át đi :

- cái gì mà cướp bóc . Cháu tao giàu có của ăn không hết mà thêm giành giật với mày à . Mày muốn vu khống cái gì đây ?

Tú Vân xía xói :

- một đứa không cha mẹ Vô gia cư mà bảo người khác cướp gia tài của mình , buồn cười thật.

Đan Thụy tuyệt vọng quá , cô nhìn Khoa cầu cứu :

- Anh Khoa , anh nói cái gì đi . Anh không nên bỏ mặc em như vậy , em là vợ Anh mà.

Khoa phẩy tay bất lực :

- Chuyện này có không ? Tại sao từ đó cô không nói với tôi , để bây giờ dùng một cái cô làm khó xử Thế này.

Tú Vân chột đưa tay chặn ngực , rồi lão đảo ngã vào người Khoa , anh vội đỡ lấy cô :

- Vân , em làm sao vậy ?

- Em chóng mặt quá , em bị Thai hành.

Ba `nội sững sốt :

- Con nói cái gì ? Con có thai hả ? Có thai với thằng Khoa phải không ?

- Ba thánng rồi nội ơi.

Đan Thụy đứng chết sững , choáng váng đến rụng rời . Cô nhìn Tú vân dựa trên tay Khoa , rồi nhìn anh . Vẻ bối rối của anh làm cô muốn hóa điên , cô hét lên nhào vào nắm áo Tú Vân :

- Sao chị ác với tôi quá vậy ? Những cái gì tôi yêu quý đều bị Chị lần lượt lấy đi . Tôi có thể Không cần của cải của mẹ tôi để lại , nhưng còn anh Khoa là của tôi , trên đời này tôi chỉ có anh . Ta,i sao chị nỡ chia rẽ chúng tôi như vậy . Chị là người thủ Đoạn . Tôi căm thù chị.

Cô lắc mạnh Tú Vân . Bà nội la lên:

- Mà không thấy nó bị Thai hành sao mà làm dữ vậy . Cháu tao mà có bị Gì mà chết với tao.

Tú Vân không thềm gạt tay Đan Thụy ra , chỉ dựa đầu vào ngực Khoa mệt mỏi :

- Em chóng mặt quá anh , em thấy muốn ói quá.

Đan Thụy thét lên :

- Chị làm bộ , chị giả vờ . Tôi thù chị lắm.

Khoa cảm thấy khó xử Vô cùng , anh nói như năn nỉ Đan Thụy :

- Em về nhà đi , về nhà giải quyết sau . Đừng làm khó anh mà Thụy.

- tôi không muốn về . Đến mức này anh còn muốn gạt gẫm tôi sao ? Tôi muốn ba mặt một lời nói cho hết . Anh chọn ai , anh nói đi.

Khoa cau mặt quay đi chỗ khác , ông Khô điềm đạm :

- Nếu con muốn thì dượng cũng phải có ý kiến . Thế nào Khoa , con làm cho Vân có thai , bác tin con không bỏ rơi nó chứ.

Đan Thụy hét lên :

- Thế còn tôi thì sao ?

Khoa trừng mắt nhìn Đan Thụy :

- Cô đừng làm cho tôi khó xử Ở đây . Về nhà đi.

Thấy Đan Thụy vẫn lì lợm đứng yên , anh buông Tú Vân ra định kéo cô đi ra cửa , nhưng Vân vẫn một mực bám lấy anh :

- Đưa em đi bác sĩ đi anh Khoa , em khó chịu quá . Chịu hết nổi rồi.

- Không , tôi không cho anh đi.

Đan Thụy một mực níu tay Khoa lại . Cô và Tú Vân đưa anh vào tình thế khó xử Đây gây cản làm Khoa nổi nóng lên . Anh quắc mắt lên nhìn Đan Thụy :

- tôi bảo cô buông ra nghe chưa . Về nhà đi.

Vẻ Mặt giận dữ của Khoa làm Đan Thụy tự nhiên rụt tay lại . Một cảm nhận bất ngờ lướt qua là cô chấn động cả tâm can . Cô hiểu vậy là hết rồi . Ánh mắt lạnh lùng của Khoa đã nói lên tất cả những gì cô muốn biết . Có hiểu anh đã lựa chọn rồi . Đan Thụy đau đớn đến suy sụp , rã rời . Cô lùi lại nhìn Khoa bằng cái nhìn thất thần tuyệt vọng và thì thào :

- Tôi hận anh , tôi căm thù các người suốt đời.

Cô quất mắt lên quay người bỏ đi ra cửa như đi trong màn sương đêm dày đặc . Đi một cách máy móc , giữa tâm trí bấn loạn ngỡ ngác . Hình như cảm giác đau khổ tột cùng đã làm cô tê dại đi rồi.

Đan Thụy lang thang trên đường phố đến chiều cô vào một công viên ngồi lặng lẽ bất động . Thành phố bắt đầu lên đèn , rồi trời về khuya mà cô vẫn chưa tỉnh trí lại được . Đến lúc một cặp tình nhân dắt xe đi ngang cô . Rồi tiếng xe nổ máy phóng đi . Âm thanh gần gũi đó như làm cô tỉnh người đứng dậy rồi lại ngã xuống mê man.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 21

Đan Thụỵ mở mắt trong cảm giác lơ mơ chập chờn . Cô thấy bác sĩ đến bên giường nói gì đó với cô . Cô không hiểu nhưng vẫn gật đầu . Một lát sau lại mơ màng thiếp đi.

Cô cứ trong tình trạng mê mê , tỉnh tỉnh mấy ngày như vậy . Đến gần một tuần sau mới nhận thức được xung quanh.

Chiều nay cô tỉnh kh a lâu , và ngồi dậy bước xuống giường . Cô cảm thấy yếu đến nỗi không ra khỏi phòng nổi , và cô lê bước đến bên cửa sổ ngồi nhìn ra ngoài . Cái nhìn hoàn toàn không có cảm súc.

Tiếng mở cửa làm Đan Thụỵ quay lại . Một người đàn ông bước vào phòng g mỉm cười với cô :

- Cô tỉnh táo rồi hả ? Có nhận ra tôi không ?

- tôi thấy anh quen quen , hình như có gặp anh một lần nhưng ở đâu thì tôi không nhớ.

- Ở đây , tại phòng này , cô không nhớ là mình đã từng ở phòng này mấy ngày sao ?

Đan Thụỵ quay nhìn xung quanh . Đúng là căn phòng rất quen thuộc , gọi cho cô cảm giác êm đềm xa xăm . Đan Thụỵ buột miệng :

- Đó là lần tôi bị Bắt cóc.

- Đúng , đúng . Như vậy là cô nhớ rồi và cô có nhớ lần đó tôi có đến thăm cô không ? Tôi chỉ ghé qua một lần xem mặt cô , nói vài câu rồi đi.

Đan Thụỵ cúi mặt nói khẽ :

- An làm tôi nhớ đến một người kh ac nữa.

Cô lẩm bẫm :

- Hoài Giang.

- Cô còn nhớ nó sao ?

- Nhớ chứ , tôi nhớ cả lần đó vào lúc khuya tôi gọi điện thoại cầu cứu anh .

Ảnh bảo đến ngay , nhưng tôi cứ đứng ngoài đường chờ mãi . Chờ mãi .

Cuối cùng anh vẫn bật tắt.

Anh ta hơi cười :

- Cô biết tại sao không ? Lúc đó nó đang ở chỗ tôi . Nghe điện thoại là nó phóng đi ngay . Nó gấp quá nên chạy ẩu . Chạy cách gì mà tông vào người ta . May mà cả hai không chết . Nhưng ai cũng phải vô bệnh viện băng bột.

Đan Thụy ngồi yên , nghiêng đầu lắng nghe . Rồi nhìn anh ta chăm chú :

- Thế bây giờ anh khỏe chưa ?

- Dĩ nhiên là khỏe . Đến giờ mà nó chưa khỏe Thì chắc phải đóng gói rồi.

- Đóng gói làm gì.

- Bỏ vào quan tài chứ để làm gì.

Anh ta nói và cười lớn . Đan Thụy cũng phì cười theo :

- Sao tôi ngỡ ngàng quá . Thế anh tên gì vậy ?

- Hoan , Thành Hoan.

- Anh là bạn anh Giang hả , có thân không ?

- Rất thân.

- Thế anh đâu rồi ?

- Nó đi tu nghiệp bên Pháp sắp về rồi đó.

Đan Thụy vẫn hỏi không ngớt :

- Có phải anh đưa tôi về đây không ? Tại sao anh làm vậy ?

- Đó là ý muốn của thằng Giang , với lại mấy ngày trước cô cứ mê mê hoài . Tôi cần phải giữ cô lại để theo dõi.

Đan Thụy đưa tay lên xoa trán :

- Lạ quá , tôi không nhớ mấy ngày trước tôi đã như thế nào nữa . Cả nghĩ gì tôi cũng không biết.

Hoan nhìn cô hơi lâu :

- Cô đã té rất nặng . Đầu đập xuống mê mang . May mà tôi tới kịp chứ không thì không cứu kịp được đâu.

Đan Thụy ngạc nhiên :

- Thế sao tôi không biết ?

- Vì cô mê đi rồi , lúc họ đưa vào cấp cứu là tôi nhận ra cô ngay . Tôi bèn gọi điện hỏi ý kiến thằng Giang , nó bảo đưa cô vào đây chờ nó về.

- Tại sao anh lại gọi điện thoại cho anh ? Anh có dính dáng gì đến tôi đâu.

- Thật ra thằng Giang nó quan tâm đến cô nhiều hơn là cô nghĩ đó . Nó cứ

ân hận tại nó mà cô bị đuổi đi . Và Lại , còn một mối tình cảm khác phức tạp hơn nhiều.

Đan Thụy mở to mắt :

- Đó là tình cảm gì vậy ?
- Có lẽ tôi phải stop ở đây , nói nhiều quá đâm ra nhiều chuyện mất . Biết thằng Giang nó có muốn giấu cô không . Cách hay nhất là cô cứ hỏi nó.
- hỏi người ta tình cảm đối với mình tôi ngượng lắm . Thôi bỏ đi.
- Đúng rồi , bỏ đi . Chỉ cần cô biết là hai năm qua nó luôn nghĩ đến cô thôi .
- Anh dừng một chút rồi lại tiếp :
- Đây , ở đây cô có thấy buồn không ? Hay là tôi đưa cô đi chơi một vòng . Co6 có thích đến vũ trường không ?
- tôi chưa bao giờ vào đó cả . Cùng không biết nhấy.
- Nếu thích thì tôi sẽ dạy cô.

Đan Thụy lắc đầu , xua tay :

- thôi , thôi , tôi vụng về lắm . Rủi tôi đạp lên chân anh thì sao ?
- Thì đau chứ sao.

Hoan nói tình bơ , nhưng vẻ Mặt anh ta làm cô thấy tức cười . Tự nhiên cô liên tưởng đến hoài Giang . Hình như họ Rất giống nhau . Có cái gì đó rất vui nhộn , nhưng tính cách hoài Giang phức tạp hơn.

Hoan chợt đứng dậy đi về phía kệ Sách :

- Thằng Giang bảo tôi phải mua mấy bộ tiểu thuyết và mượn băng video tình cảm về để trong phòng cô . Nó dặn phải là phim tình cảm lãng mạn mới đúng ý thích của cô . Cô xem mấy tựa này được chưa ?

Đan Thụy cầm lên xem rồi cười rụt rè :

- tôi thích lắm , nhưng anh Hoan này.
- cái gì ?
- Vậy anh là người cứu tôi đấy à ?

Hoan lắc đầu :

- Không phải tôi . Tôi đâu có làm ở bệnh viện đó.
- Thế sao anh gặp tôi ?
- Chắc , thì anh nghe mấy thằng bạn nói . Chuyện tình lãng mạn của thằng Giang thì giới bác sĩ tại tôi ai mà không biết . Tụi nó không biết mặt cô

nhưng nó biết hai năm nay thằng Giang luôn mơ tưởng đến một cô tên Đan Thụy . Cho nên gặp tên cô nó mới phone qua hỏi tôi . Thế là tôi dọt sang ngay . Gặp cô tôi mừng lắm . Dĩ nhiên là mừng cho thằng Giang.

Hoan chọt nhìn đồng hồ :

- Đến giờ tôi khám bệnh rồi . Cô ở lại đây nghe . Phòng mạch của tôi ngoài trước . Có gì cần cô cứ gọi tôi.

- Thế chị nhà đâu , vợ Của anh đấy ?

Hoan cười khì :

- Vợ Hà ? Tôi còn gửi cô ta một nhà nào đó chưa biết . Không chừng cô ta còn nằm trong bụng mẹ Cũng nên.

Nói xong anh ta nháy mắt với cô một cái rồi đi ra . Đan Thụy nhìn theo , không nén được cái bật cười . Anh ta có cách nói tếu giống hoài Giang không sai . Họ Là bạn thân cũng xứng lắm.

Mấy ngày sau , lúc Đan Thụy định ngủ Trưa thì Hoan gõ cửa phòng . Anh cười có vẻ Thú vị :

- tôi ra sân bay đón người bạn đây . Cô có đi với tôi không ?

- Ai thế ?

- Một người bạn của tôi . Tôi muốn rủ Cô đi cho vui . Ở nhà sợ cô buồn . Đừng từ chối nghe . Tôi muốn cô đi lắm.

- Vậy anh chờ chút nha.

Đan Thụy thay đồ xong rồi đi ra ngoài . Hoan chờ cô ở sân . Hấp lái xe đến sân bay , rồi đưa cô vào quán nước ở phòng chờ.

- Máy bay đáp xuống rồi nhưng còn phải chờ làm thủ Tục , chắc không lâu đâu.

Đan Thụy ngậm ống hút mỉm cười :

- Anh cứ đi ra đó đi . Tôi chờ bao lâu cũng được . Tôi rảnh lắm mà.

Hoan ngồi với cô một lát rồi đi ra đứng ngoài hàng rào . Khi thấy hoài Giang ở cửa đi ra , hấp quay vào bàn nước gọi Đan Thụy :

- Cô ra đây.

Đan Thụy đứng lên đi theo . Cô đứng ở bậc thềm tò mò nhìn vào phíc trong không thấy hoài Giang đã ra đến hàng rào . Anh còn đang tìm kiếm thì Hoan đã vẫy tay :

- Ê , tao đây.

Hoài Giang quay lại , rồi đi nhanh về phía Hoan :

- Ra lâu chưa ?

Hoan không trả lời , chỉ nháy mắt về phía Đan Thụy còn đang tò mò nhìn mọi người đi ra.

- Xem ai ra đón mày kìa.

Hoài Giang nhìn theo tay hấn . Anh chợt buông vali , đi nhanh đến phía Đan Thụy , ôm chặt lấy cô :

- trời ơi , Thụy.

Đan Thụy giật bản mình ngược lên . Nhận ra hoài Giang , cô tròn xoe mắt :

- Vậy ra là anh mà anh Hoan không nói gì cả.

Hoài Giang không trả lời , chỉ đứng siết chặt người cô . Hoan bước đến vỗ vai anh.

- Ê , Tây vừa thôi cha . Đan Thụy là con gái Việt Nam . Cha biểu lộ Tình cảm kiểu đó coi chừng ở tù mất công tôi đi thăm lăm.

Giang như nhớ ra , vội buông Đan Thụy . Anh đấm cho Hoan một cái . Hất mặt lên :

- Thằng điên , tại sao không nói có Đan Thụy ra đón tao ?

Hoan xoa tay , cười vui vẻ :

- Để cho hai vị Ngạc nhiên chơi mà . Nhờ bị Bất ngờ mà mày cho tao xem một pha tình cảm ướt át hơn cả phim đài Loan.

Giang hơi quê , anh lừ mắt :

- im mày , cấm nhắc chuyện hồi này nghe chưa.

Đan Thụy cũng quê , cô ngó lơ chỗ khác vờ như không nghe . Hoan nhìn hai người rồi khoát tay :

- Ra xe đi , bây giờ muốn về đâu đây ?

- Về nhà tao đi . Tối nay 3 người tụi mình đi nhà hàng nào đó mừng gặp mặt . OK ?

- OK.

Hoan lái xe về nhà hoài Giang , anh ta không vào mà vẫn ngồi bên tay lái.

- Tao vô bệnh viện đây , chiều 6 giờ tao đến.

Hoài Giang cũng không giữ lại , anh đặt vali xuống loay hoay mở cổng ,

vừa vận chìa khoá anh vừa giải thích :

- Anh ở đây có một mình , mấy lúc đi đâu phải khóa cửa như vậy đó.

Đan Thụ không nói gì . Cô theo Giang vào nhà . Cô đứng ở cửa nhìn phòng khách , buột miệng :

- Nhà anh đẹp quá.

- Thụ thích không ?

- Em thích kiểu trang trí vậy lắm.

- Thụ ngồi xuống đó đi.

Hoài Giang đi xuống bếp mở tủ lạnh , cho vào ngăn đá lon bia và coca rồi đi lên phòng khách ,ngồi đối diện với Đan Thụ . Tự nhiên cả hai không biết nói gì . Đúng hơn là không biết bắt đầu từ đâu , vì có nhiều chuyện để nói.

Anh ngắm nghía Đan Thụ một lát rồi lên tiếng :

- Thụ vẫn như hai năm trước , chỉ khác là gầy quá.

Đan Thụ cười không trả lời . Hoài Giang hơi nghiêng người tới trước.

- Anh muốn giải thích về lần đó . Lúc Thụ gọi điện cho anh , anh lập tức tới ngay nhưng giữa đường ...

- Em biết rồi , anh Hoan nói với em rồi.

Anh nín lặng một lát rồi hỏi nhỏ :

- Đêm đó Thụ ở đâu ?

- Em đến nhà nhỏ Bạn.

- rồi sau đó thế nào ? Tại sao Thụ lại bị Tai nạn như vậy ?

Đan Thụ bậm môi , nói đơn giản :

- Vì em quá thất vọng . Chồng em có người khác . Anh ấy rũ bỏ em.

Mặt hoài Giang loé lên một tia kinh ngạc :

- Thụ có chồng à ?

- Vâng , em biết anh ấy trước đó . Tụi em chỉ yêu nhau chứ chưa nghĩ đến chuyện cưới . Lúc em bị đuổi đi , anh muốn cưới em để em sống với anh hợp pháp . Thế là em có chồng.

- Anh ta cưới em mới hai năm mà đã phản bội rồi à ?

Đan Thụ cúi mặt , nói khẽ :

- Có lẽ tại vì chị Vân nhiều ưu điểm hơn em.

- cái gì ? Tú Vân quỵến rũ chồng em sao ? Lạ thật ! Chẳng lẽ trời sinh ra cô ta là để làm khổ em.

- Bây giờ nghĩ lại em thấy em thiệt thòi là đúng . Em bị Bỏ rơi cũng đúng . Vì em chẳng có gì để giúp chồng em . Trong khi chị Vân thì biết giúp ảnh gây dựng sự Nghiệp.

- Thế là anh ta tuyên bố ly dị với em ?

- Ảnh chưa nói nhưng em biết ảnh muốn như vậy . Thật ra mọi chuyện đến nhanh quá làm em bị Choáng . Em chịu đựng không nổi.

- Thụy kể Cho anh nghe đi , kể Ti Mi một chút.

- Em không biết bắt đầu từ đâu nữa , cưới nhau khoảng một năm thì em phát hiện ảnh có qua lại với chị Vân . Sau đó thì hai người cùng mở công ty . Em khổ sở quá mà không biết làm sao . Cuối cùng em bảo anh ấy đừng làm ăn như vậy nữa . Tụi em cãi nhau , xúc phạm nhau rất nặng . Thế là ảnh bỏ nhà đến sống với chị Vân.

Đan Thụy chợt dừng lại im bặt . Những tình cảm vò xé bị khơi lại làm lòng cô tan nát . Đau khổ cuồn cuộn , cô bật khóc nức nở :

- Ogi , em không đủ Can đảm nhớ lại nữa , kinh khủng quá !

Cô bụm mặt khóc như mưa . Hoài Giang nhắm mắt như cố dằn cảm giác đau nhói . Rồi anh đứng dậy đến phía sau Đan Thụy , cúi xuống vỗ nhẹ Vai cô :

- Nín đi Thụy , đừng khóc nữa và kể Hết với anh . Nói ra rồi em sẽ thấy nhẹ Nhàng hơn.

Nhưng Đan Thụy không nín được , cô cứ tuôn nước mắt không dứt . Hoài Giang đi xuống bếp mang lon coca lên ngồi xuống cạnh cô :

- Em uống chút đi , nước lạnh sẽ làm cho em bớt xúc động đó.

Đan Thụy ngoan ngoãn cầm lon coca , nhấp một ngụm vị Nước gắt gắt làm cô thấy dịu lại . Cô sụt sịt một lát rồi nguôi dần :

- Bây giờ nhớ lại buổi trưa đó , em nghĩ đó là định mệnh . Cách đó mấy ngày một anh bạn cho em biết một điều bí mật . Đó là chuyện dựng khôì sang tên nhà của mẹ Em cho chị Vân . Trưa hôm ấy , em đến nhà định hỏi dựng khôì , không ngờ gặp anh Khoa ở đó , cả chị Vân nữa . Chị ấy bảo có bầu hai , 3 tháng ... Em thật sự Không biết nói gì nữa.

- Anh đoán đó là cách cô ta dùng để trói buộc chồng em . Thế anh ta có phản ứng gì ?

- Ảnh không nói , nhưng nhìn thái độ Ảnh , em biết ảnh muốn bỏ em.

Cô nhắm mắt lại , nước mắt lại ứa ra :

- Lúc đó em thấy vậy là hết rồi . Dù em có đòi lại được tài sản thì nó cũng không nghĩa lý gì . Em đâu cần tiền bạc , điều em khao khát trên đời là có người chồng thương yêu em . Nhưng cái đó mất rồi , em sống làm gì nữa.

Hoài Giang nhìn Đan Thụ hơi lâu , rồi rút khăn tay lau nước mắt cho cô :

- Bây giờ Thụ có thấy đại đột chưa ? Một người như anh ta đâu có xứng đáng với em . Sao em không nghĩ mình ráng vượt qua giai đoạn đó để tìm hạnh phúc khác . Một người như em thì được người khác yêu thương đâu phải là chuyện không có.

Đan Thụ thì thầm :

- Thật tình là em không nghĩ đến chuyện đó nữa . Em sợ lắm . Bây giờ em chỉ muốn được tự mình là cái gì đó không phải lệ Thuộc vào ai cả.

Cô chột rùng mình :

- Anh Khoa đã từng hối hận vì lấy em . Anh bảo em chỉ có sắc chứ không được gì cả.

Hoài Giang nhíu mày :

- Anh ta nói với vợ Mình như vậy à ? Thật là quá đáng . Vậy thì tại sao em không chứng minh cho anh ta thấy giá trị Thật của em . – Anh nâng mặt Đan Thụ lên , nghiêm nghị:

- Anh sẽ giúp em đứng dậy làm lại từ đầu . Hãy dựa vào anh để vươn lên , Thụ ạ.

Đan Thụ nhìn Giang , nước mắt long lanh :

- Có được không anh . Em sợ rồi mình sẽ ngã một lần nữa . Chắc em không còn nghị Lực để đứng lên . Lúc đó ... Hoài Giang lắc đầu về Mặt cương quyết :

- Anh không để Thụ ngã một lần nữa . Không bao giờ ! Em còn trẻ , khoan nghĩ đến chuyện đi làm . Em có thích học tiếp không ?

Đan thụ quệt nước mắt , cố cười :

- Lúc nào em cũng mơ ước học tiếp đại học . Sau đó thì học cao hơn để lấy

bằng tiến sĩ.

Hoài Giang mỉm cười :

- Thụy mộng cao quá nhỉ ? Vậy em muốn thi vào trường nào ?

Đan Thụy hơi ngượng , cô nói nhỏ Rí :

- Em thích học y , giống anh vậy đó.

Hoài Giang nhướn mắt có vẻ Thú vị :

- Vậy thì em cứ thực hiện đi . Anh sẽ giúp em.

- Còn anh , anh có qua Pháp nữa không ?

- Anh phải trở qua đó khoảng một năm nữa.

Hoài Giang chợt dừng lại , nhìn Đan Thụy :

- Thụy có nghĩ đến chuyện quay về nhà không ?

- Không , tuyệt đối không . Thậm chí em muốn tránh mặt tất cả những người quen cũ.

- Vậy thì tốt . Trong một năm anh qua Pháp , Thụy cứ ở đây luyện thi . Anh sẽ lo mọi thứ cho em . Thăng Hoan sẽ đến thường xuyên chơi với em.

Đan Thụy nói khẽ :

- Em muốn gặp dưỡng khôi đòi lại của cải của mẹ Em . Như vậy em sẽ có tiền để học . Không phải dựa vào anh.

Hoài Giang xua tay :

- Bỏ mấy thứ đó đi . Nó à cả một gia tài thật đấy , nhưng anh có thể Kiếm cho Thụy nhiều hơn như vậy nữa . Đừng lôi thôi với họ.

Anh nhún vai , mắt sáng quắt :

- Mình sẽ còn gặp lại họ Sau này mà . Anh chưa quên họ Đâu.

- Anh cũng hận dưỡng khôi nữa sao ?

- Ông ta làm khổ mẹ Anh.

Hoài Giang nói ngắn gọn . Mắt anh chợt tối đi như phôi bày trước mắt Đan Thụy một góc tình cảm dữ dội , một con người gai góc . Sự Thay đổi bất chợt đó của anh là Đan Thụy thấy ngỡ ngàng . Cô rụt rè ngồi im , dù hoài Giang không nói ra nhưng cô có cảm giác như anh chưa quên ân oán với gia đình Tú Vân . Không biết anh sẽ có cuộc gặp với họ Trong hoàn cảnh nào . Chắc là không dễ chịu lắm đâu .

Hoàng Thu Dung
Bóng Thời Gian
Chương 22

Nghe chuông reo , Đan Thụy bước đến nhắc máy . Cô nhỏ Nhẹ :

- Alô

- Thụy hả ? Anh đây.

Mắt Đan Thụy sáng lên , cô reo lên :

- Anh Giang hả ? Em đây.

- Em đang làm gì vậy ?

- Xem phim , còn anh ?

- Anh chuẩn bị Đi ngủ.

- Chúc ngủ Ngon.

Tiếng hoài Giang cười trong máy :

- Khoan chúc , còn nói chuyện lâu mà , này Thụy , anh muốn nói với em chuyện này , vui lắm !

- Chuyện gì thế ? Anh vừa tìm được người yêu hả ?

Hoài Giang cười xòa :

- Tầm bậy , nếu tìm người yêu thì về Việt Nam mà tìm . Ở đây anh đâu có rảnh.

- Vậy thì là chuyện gì ?

- Nghe này , em đậu đại học rồi.

Đan Thụy đứng yên , nín thở một lát rồi nói như hét :

- trời ơi , thật không ? Nhưng sao anh biết ?

- Anh có thám tử bên đó mà.

- Ủ , nói thật với em đi . Làm sao anh biết ?

Hoài Giang nghiêm chỉnh :

- Dĩ nhiên là thằng Hoan . Nó nhờ người xem điểm của em , và lập tức gọi qua cho anh . Nó muốn để chính anh báo tin này cho em.

- ....

- Này, sao em không nói gì hết vậy ?

- Em bất ngờ quá , mừng muốn đứng ti m luôn.

- Khao anh cái gì đi.

Đan Thụy tình nghịch :

- Khao hả ? Vậy 7 giờ tối nay hẹn gặp anh ở quán cà phê Thiên Hương nghe.

Hoài Giang cười lớn :

- 7 giờ tối bên đó hả ? Cám ơn nghe.

- Không có chi.

Đan Thụy cười khúc khích nói thêm :

- tối nay em sẽ khao anh Hoan . Dĩ nhiên là sẽ dành riêng cho anh chiếc bánh lớn nhất.

- Cám ơn quá . Thật là hân hạnh . Này , em nhận thư anh chưa ?

- rồi , mới nhận hôm qua . Đọc xong em cười muốn chết luôn.

- Thư người ta viết nghiêm chỉnh vậy mà cười hả ?

- Ủ ờ đó.

Cô lại cười dòn tan . Hoài Giang im lặng một lát như lắng nghe , rồi giọng anh có một vẻ Âu ếm đặc biệt :

- Nhưng mỗi lần đọc thư anh , Thụy có vui không ?

- Có chứ . Cuộc sống của em bây giờ ngoài học ra chỉ thích đọc thư anh thôi.

- Vậy là đủ rồi . Anh chỉ mong có vậy . Tiếc là anh không có ở bên cạnh để làm Thụy khuây khỏa.

- Em không buồn gì đâu , thật mà.

Hoài Giang im lặng một lát . Đan Thụy cảm nhận được là anh không tin , nhưng cô không biết nói sao . Rồi giọng anh có vẻ Nóng ruột :

- Hoan có thường tới chơi với em không ?

- Có , anh tốt với em lắm.

- Có cần gì em cứ nhờ nó nghe . Đừng ngại.

- Em biết rồi.

Anh ngần ngừ một lát rồi như không muốn dừng cuộc nói chuyện . Cuối cùng anh lên tiếng :

- Em xem phim tiếp đi , anh cúp nghe.

- bái bai

- Không hẹn gặp lại, hả ?

- Hẹn chiều gặp , chịu không ?

Cô nghe tiếng hoài Giang cười rồi gát máy . Cô cũng bỏ máy xuống rồi trở lại ngồi trước Tivi . Miệng vẫn cười mồm mím vui thích.

Hoài Giang không nói trước với cô nhưng anh có một qui định rất dễ thương . Cứ một tháng thì viết cho cô một lá thư . Chiều thứ bảy mỗi tuần gọi điện một lần . Những ngày lễ lớn lại gọi điện hoa . Anh luôn tạo cho cô những bất ngờ thật thú vị . Đến nỗi không biết từ lúc nào đó , cô cứ mong gặp lại anh như mong người thân nhất của mình.

Hai tháng sau Hoan đưa cô ra phi trường đón hoài Giang . Lần này anh không ôm chầm cô như lần gặp đầu tiên , chỉ siết nhẹ Tay cô :

- Chúc mừng cô sinh viên.

Anh không nói gì nhiều , nhưng đôi mắt anh nhìn Đan Thụy âu yếm một cách kỳ lạ . Ngồi vào xe , anh chăm chú cài hoa lan tím lên áo cô . Đan Thụy có cảm tưởng nếu không có Hoan , và nếu không hết sức kềm chế , có lẽ anh đã ôm lấy cô rồi.

Buổi chiều ấy Hoan từ chối đi chơi với hai người . Cả hai ngồi dưới nền gạch trong phòng khách . Cô tò mò xem Giang mở vali và lôi ra đủ Thứ quà cho cô . Cô tròn mắt :

- Anh mua chi mà nhiều vậy ?

Hoài Giang vừa lấy mấy chiếc hộp đưa cô , vừa giải thích :

- mỗi tháng anh mua một thứ để dành về đưa em một lượt luôn . Đây , có thích hai cô cậu này không ?

Đan Thụy đón lấy món đồ chơi ngắm nghía tự nhiên cô bật cười , rồi càng lúc càng cười dữ.

Tự nhiên cô bật cười , rồi càng lúc càng cười dữ. Đúng là một đồ chơi ngộ nghĩnh và tức cười . Một cậu bé đang tè vào chiếc thao, bên cạnh là một cô bé đang nghiêng đầu đứng nhìn, hai mắt nó tròn xoe vừa tò mò vừa chế giễu . Đúng là con nít.

Đan Thụy cứ cười mãi như có ai đó chọc lét, cô vô tình kéo tay Hoài Giang một cái :

- Anh đúng là.... đồ quy?

Giang cười cười không trả lời anh nhận ra cách mắng của cô rất thân mật, hơi buông thả so với ý tứ của cô . Rõ ràng là Đan Thụy rất thân với anh rồi mà Đan Thụy chưa nhận ra.

Thấy Đan Thụy bớt cười , Hoài Giang gạt đồ đạc qua một bên , đến ngồi trước mặt cô.

- Thế nào ?

Đan Thụy ngược lên :

- Thế nào là sao ? Em không hiểu ?

- Anh muốn hỏi Thụy học có vui không ? có bạn bè gì không ?

- Có chứ làm sao mà không có được

- Vậy thì tốt.

Đan Thụy chột nhìn làng chỗ khác :

- Có điều bạn em không ai đã có chồng như em, tụi nó con nít lắm . Có lần em kể em đã từng có chồng mà tụi nó không tin và cười em một trận.

Hoài Giang mỉm cười :

- Anh cũng vậy , nếu lần đó em không kể tỉ mỉ thì anh cũng tưởng em nói đùa . Nhưng em cứ xem như mình chưa từng quen biết với ai đi, cũng chưa hề có quá khứ nào cả . Được không ?

Đan Thụy cúi mặt, nói khẽ :

- Có lẽ em sẽ cố gắng.

Thấy cái nhìn kỳ lạ của Hoài Giang, tự nhiên tim cô đập mạnh , cô nhớ có lần khi cô nói chuyện với Hoan khi cô ở nhà anh ta, lúc ấy Hoan đã bảo Hoài Giang có một tình cảm phức tạp với cô . Đến mức bạn bè ai cũng biết chuyện đó , từ đó giờ anh chưa khi nào anh biểu lộ tình cảm đó ra . Cô cũng làm như không biết, nhưng không biết hai bên sẽ giữ kín ý nghĩ của mình trong bao lâu.

Đan Thụy với tay lấy mấy gói quà, tần mầu mở ra xem . Nụ cười vui sướng làm khuôn mặt cô sáng hẳn lên . Vô tư và ngây thơ Cô ở chơi với Hoài Giang đến tối mới về ký túc xá . Mang theo một gói quà thật to, anh đưa cô vào tận phòng rồi mới ra về.

Từ lúc về nước Hoài Giang vẫn giữ một qui định của riêng anh , chiều thứ bảy anh đến ký túc xá đưa Đan Thụy đi chơi . Thỉnh thoảng rủ cả Hoan,

nhưng trọn buổi chiều chúa nhật thì anh dành cho riêng anh , cả hai ở nhà anh đến tối . Đan Thụy và anh nấu món gì đó , vui vẻ và thân mật như đôi vợ chồng . Có điều cả hai tuyệt nhiên không đá động gì tới chuyện tình cảm . Đúng hơn là Hoài Giang luôn giữ khoảng cách nhất định giữa hai người. Đan Thụy thì vô tư đón nhận mọi cách cư xử của anh . Với cô, mối quan hệ như vậy thật là dễ chịu.

Tối nay thứ bảy , Hoan chủ động mời Hoài Giang và Đan Thụy đi nhà hàng , lý do là mừng anh ta đổi xe mới . Anh đã đặt riêng một phòng đầy vẻ ấm cúng . Cả ba nói chuyện rất là vui , nhất là Hoan, thậm chí anh còn ép Đan Thụy uống bia, làm mặt cô đỏ bừng như say rượu.

Hoài Giang trách :

- Đan Thụy không biết uống bia, mà ép cô say rồi kìa Hoan cười khà khà :
- Lâu lâu say một chút, tập cho quen mai mốt làm bạn nhậu với thằng Giang
- Anh định tha hoá em đó hả ? Không dám đâu.
- Đâu có tha hóa, anh tập cho Thụy biết nhậu để mai mốt kèm cặp thằng Giang đó chứ . Thằng này ghê lắm , mấy em ở vũ trường...
- im mày.

Hoan cười khoái chí, chẳng những không im mà anh ta làm tới.

- Đừng có giấu mặt công , Thụy biết không , nó quậy ghê lắm nhé . Nhậu một cây , nhẩy đầm một cây.

Đan Thụy che miệng cười :

- Sao toàn cây cối không, ghê quá Hoài Giang định nói lảng qua chuyện khác thì Hoan đã giơ tay chặn lại :
- Khoan mày, để tao nói cho hết.

Anh ta quay qua Đan Thụy:

- Nó là một thằng coi trời bằng nắm xôi, hứng lên có thể nó có thể bỏ vô miệng tuốt . Nhưng trên đời này rất may có người trị được nó.
- Ai vậy anh Hoan ?
- Đan Thụy hỏi một cách tò mò ?
- Thụy chớ ai !

Hoan nói tình bơ, Đan Thụy hơi quê , cô lườm Hoan :

- Cái anh này.

Ánh mắt cô chột nhìn ra cửa, như một điều xui khiến lạ lùng nào đó, rồi mặt cô tái đi, mắt mở lớn chết sững . Cả Hoài Giang và Hoan đều quay lại nhìn, ngoài cửa là hai người đàn ông đi ngang qua, họ vô tình dừng lại ở cầu thang nói chuyện với nhau khá lâu . Cả hai đều không nhìn vào phòng. Lập tức Hoài Giang hiểu đó là ai, anh kéo chiếc ghế phía khuất bên cửa, nhìn Đan Thụy :

- Em ngồi bên này đi.

Đan Thụy ngoan ngoãn làm theo lời Giang, cô xúc động đến mức tim đập mạnh và tay hơn run . Cả Hoan và Hoài Giang đều im lặng nhìn cô . Không khí trầm lại, ngỡ ngàng.

Đan Thụy cố trấn tĩnh mỉm cười :

- Không có gì đâu , tại em gặp người quen quá bất ngờ thôi Cô cầm ly giơ lên :

- Mình uống đi Hoan và Hoài Giang cũng cầm ly chạm vào ly cô . Hoài Giang nhấp một cách điềm tĩnh rồi đặt ly xuống giữ tay cô lại :

- Uống ít thôi Thụy, coi chừng em nhức đầu đó . Uống bia không quen dễ bị nhức đầu lắm.

Hoan cũng đồng tình :

- Đúng rồi , dù thế nào thì thế, Thụy cũng không nên uống nhiều quá. Hay là bây giờ mình về đi, bây giờ cũng khuya rồi.

Cả ba đứng lên . Ngoài cầu thang , Khoa và người đàn ông lạ đã đi xuống , Đan Thụy đi thật chậm , cô níu áo Giang :

- Em không muốn gặp anh ta.

- Anh hiểu.

Hoài Giang nói và vỗ nhẹ lên tay cô như dỗ dành . Cả ba im lặng xuống sân, rất may là không còn Khoa ở đó.

Ngồi trong xe , Đan Thụy ngồi khoanh tay trước ngực, nhắm mắt suy nghĩ. Giang cũng trầm ngâm nhìn ra ngoài , anh định bảo Hoan đừng đưa Thụy về ký túc xá. Nhưng hình như Hoan có chung ý nghĩ với anh . Hẳn rẽ qua dừng đến nhà Hoài Giang, khi dừng xe ngoài cổng hẳn nói gọn.

- Tìm cách an ủi cố đi Hoài Giang mở cửa cho Đan Thụy bước xuống, cô

cũng không có ý kiến khi anh đưa cô về đây . Cả cô cũng thấy cần phải nói , cô không đủ sức một mình vật lộn với tình cảm đôn đau trong đêm nay.

Vào nhà, Đan Thụy ngồi xuống salon, tay tì trán dựa vào thành ghế vào Phòng của cô trước đây lục tìm chiếc áo, đồ đạc của Đan Thụy để lại rất nhiều , và anh vẫn giữ lại như cũ, như chờ có một ngày nào đó cô sẽ trở lại làm chủ nhân của nó.

Giang cầm chiếc áo và cái khăn đi ra phòng khách

- Thụy đi tắm đi, xong rồi mình nói chuyện Đan Thụy ngoan ngoãn đứng lên đi vào phòng tắm ,lát sau cô trở ra phòng khách. Hoài Giang đã thay bộ pyjama và ngồi ở salon chờ cô, lẳng lặng hút thuốc.

Đan Thụy ngồi xuống đối diện với anh, cả hai nhìn lâu rồi cô mới lên tiếng :

- Người lúc này là...

Giang khoát tay :

- Anh biết rồi , nhưng anh không biết Thụy nghĩ gì

- Cả em cũng không biết , em không phân tích được mình đang nghĩ gì . Lâu nay em vẫn nhớ về chuyện cũ . Mỗi lần nhớ đến anh ta , em luôn tự bảo mình quên đi, nhưng rõ ràng là mình không quên gì hết

- Anh biết, nhưng đó là tình yêu hay là thù hận ? Tình cảm nào nhiều hơn ?

- Em không biết đó có phải là tình yêu không ? Nhưng em nhận thức rất rõ là em hận họ, hận cả hai người.

Giang nhìn cô chăm chú :

- Chỉ cần em trả lời điều này . Nếu bây giờ anh ta bỏ Tú Vân , em có trở lại với anh ta không ?

- Không , ngàn lần không.

- Sao vậy Đan Thụy thờ dài :

- Hình như em không còn xem ảnh là quan trọng đối với em nữa và cuộc sống của em bây giờ hạnh phúc quá, em không muốn đổi nó để có ảnh.

Mắt Giang loé lên một tia kỳ lạ :

- Còn đối với anh , em có thấy quan trọng không ?

Cô nói một cách thành thật :

- Có , em cũng sợ như vậy lắm . Có lúc em muốn thoát ra, nhưng thoát

không được

- Tại sao ?

Đan Thụy chấp chới mắt :

- Em có cảm tưởng những gì em quý nhất thì trời sẽ lấy đi . Ngày xưa anh Khoa đến với em như một thần báo mệnh, và em xem anh ấy là tất cả đời em . Thế rồi anh ấy bỏ rơi em, bây giờ anh cũng vậy, em cũng xem anh quan trọng, và em sợ...

Hoài Giang ngắt lời :

- Sợ đến lúc nào đó , anh cũng sẽ biến khỏi đời em ?

- Vâng

- Đó là tình cảm gì vậy Thụy ?

Đan Thụy lắc đầu , nói nhỏ xíu :

- Em không biết , thật tình em không hiểu được nó

- Em hiểu đấy, có điều em không dám thừa nhận đó là em xem anh cũng giống thần báo hộ của em, nhưng ở dạng khác.

Giang đứng dậy, bước qua ngòai cạnh Đan Thụy, anh nghiêng đầu nhìn cô :

- Em có nhớ lần đó , em hỏi anh tại sao anh tốt với em vậy không ?

- Em nhớ

- Vậy anh trả lời em sao em nhớ không ?

- Anh bảo tại anh nổi hứng bất tử . Sau đó thì bảo là anh thích có cô em gái.

- Và em tin như vậy.

Đan Thụy ngược lên nhìn Giang :

- Em tin chứ, bây giờ cũng còn tin.

- Em nói dối.

- Em dối cái gì ?

Hoài Giang nhìn cô chăm chăm :

- Em là người rất nhạy cảm , chắc chắn em cảm nhận được anh không hề coi em như em gái, và những cử chỉ vô tình của anh khi lần đầu gặp lại em, em hiểu phải không Thụy ?

Đan Thụy lí nhí :

- Nhưng anh có nói gì đâu

- Tại sao phải đợi anh nói.

- Vậy không lẽ... không lẽ em hỏi anh đó là tình cảm gì ?

Hoài Giang chợt đứng dậy, đi tới đi lui rồi như cảm thấy mình giống một tên ngốc , anh nheo mắt như tự chế giễu mình và đứng lại trước mặt cô :

- Anh sẽ nói với em một câu cũ rích, nhưng rất quan trọng . Em muốn anh nói bằng tiếng Anh hay tiếng Pháp.

Đan Thụy nhìn Giang, hoang mang . Anh đùa cái gì vậy, chính anh rất nghiêm chỉnh khi nói về tình cảm của mình, sao bây giờ đâm ra đùa ngang như vậy, cô lắc đầu dè dặt :

- Em là người Việt , em thích nghe ngôn ngữ người Việt hơn, nhưng mong là anh đừng có đùa.

- Lúc này mà anh còn tinh thần đùa à ? Không phải như vậy đâu.

Giang ngồi cạnh Đan Thụy với một nụ cười khá đặc biệt . Vừa khôi hài , vừa thành khẩn mà cũng có chút e dè . Anh nói như cân nhắc từng chữ.

- Thật ra khi chia tay với em hai năm trước, buổi chiều đó anh định nói, nhưng anh thấy như vậy sớm quá . Và anh nghĩ mình còn gặp lại nữa nên không vội . Không ngờ sau đó thì bật tin em . Thật buồn cười . Suốt hai năm anh luôn trong tâm trạng chờ đợi , biết là mơ hồ nhưng vẫn cứ chờ.

- Thật như vậy à ?

Giang hơi nheo mắt nhìn cô :

- Em thấy khó tin phải không ?

- Em không ngờ để lại cho anh một ấn tượng như vậy . Còn với em , hai năm đó em cũng nhớ anh . Anh để lại cho em ấn tượng phứt tạt quá, làm sao em không nhớ !

- Nhưng không phải là tình yêu, đúng không ?

Đan Thụy không nói khẽ gật đầu , Giang hơi cười :

- Nếu bây giờ anh tỏ tình có sớm quá không Thụy ?

- Anh nói thật hay đùa vậy anh Giang ? Nãy giờ em hoang mang quá . Hình như anh không xem chuyện gì nghiêm chỉnh cả.

Thấy Giang cứ cười cười . Một vẻ gì hình như chế giễu trên mặt anh. Tự nhiên Đan Thụy thấy giận, cô đứng dậy.

- Cho em về đi Giang giữ tay cô lại :

- Đừng giận Thụy, thật ra anh đang lúng túng lắm . Anh...

Giang khẽ nhún vai :

- Anh thấy tỏ tình trong khi tâm trí em đang dao động , nó tức cười quá . Nhưng thật sự câu chuyện cứ dẫn dắt anh phải nói . Có lẽ anh sẽ tự ái ghê gớm khi nhận được lời từ chối của em đúng hơn là thất vọng . Mà anh thì không thích cảm giác đó, nó không dễ chịu chút nào.

Anh kéo mạnh tay Đan Thụy , cô ngoan ngoãn ngồi trên chân anh , cứ chỉ thuần phục của cô làm Giang thấy nhớ lần gặp đầu tiên . Lúc ấy cô có vẻ sợ và nhút nhát . Bây giờ nhớ lại anh vẫn thấy đáng yêu kỳ lạ . Anh nâng mặt cô lên và nhìn vào mắt cô :

- Anh đã nói hết tình cảm của anh rồi , em sẽ đón nhận hay từ chối hả Thụy ?

Đan Thụy giấu mặt trong cổ Giang :

- Em không đủ sức từ chối Giang ạ , nhưng cho em thời gian để em quên hẳn anh Khoa . Lúc đó em sẽ yêu anh một cách trọn vẹn nhất . Còn bây giờ, lòng em cứ phân hai, em khổ sở quá.

Giang gật đầu :

- Anh hiểu Đan Thụy thì thầm :

- Em cũng giận em , giận một cách bất lực . Bây giờ em và anh ta mỗi người đều có một cuộc sống riêng, việc gì em phải nhớ tới quá khứ chứ . Nhưng em vẫn nhớ những gì anh ta mang em, sĩ nhục em , em hận lắm.

Cô ngân ngấn nước mắt.

- Nhất là lúc này gặp anh ta, bao nhiêu đau khổ làm em không bình tĩnh nổi.

Đan Thụy khóc sụt sùi trên vai Giang . Anh không nói gì chỉ ôm lấy cô , vỗ nhẹ nhẹ trên mặt . Cô vẫn không ngừng khóc và quá mệt mỏi cô ngủ thiếp đi trên vai anh.

Đêm càng lúc càng sâu , Giang cứ ngồi như vậy . Anh giữ cô trong tay với cảm giác một người giữ trong tay một báu vật duy nhất cho mình.

Tám năm sau Đêm khuya mưa lác rác phủ xuống đường phố . Khoa lái xe như điên đến bệnh viện . Bên cạnh anh , Tú Vân ôm bé Hải trong lòng. Tay chân thẳng bé lạnh ngắt . Nghe tiếng khóc của thằng bé , Khoa càng tăng tốc độ , mặt anh căng thẳng và thỉnh thoảng quay lại nhìn Tú Vân một cách

bực bội.

Xứ dừng trước cửa cấp cứu , Khoa bé Hải trong tay Tú Vân , chạy nhanh vào trong . Cô y tá bảo anh đặt đứa bé xuống giường loay hoay đo nhiệt độ và huyết áp rồi đi vào phòng trong.

Khoa và Tú Vân cúi xuống nhìn Hải rồi ngược lên ngó vào cửa kiếng ở cuối phòng một cách nóng ruột . Ngay lúc đó cửa chợt mở , cô y tá lúc nãy đi phía sau một bác sĩ còn rất trẻ . Cả hai đi về phía giường của bệnh nhân mới vào.

Cả Khoa và Tú Vân rối trí quá nên không nhận thấy đôi mắt loé lên của bác sĩ khi thấy họ. Rồi cô trấn tĩnh lại, bước đến cạnh giường ,cúi xuống vạch tay đứa bé xem tỉ mỉ . Khoa lên tiếng.

- Lúc tối cháu còn sốt cao rồi tự nhiên tay chân lạnh ngắt bác sĩ a.

Tú Vân nói tiếp :

- Mấy hôm nay nó cứ khóc nhăng nhảnh hoài.

Cô bác sĩ không nói gì chỉ nghiêng đầu vạch miệng đứa bé xem xét.

Khoa chăm chú nhìn vào bàn tay bác sĩ . Dù rồi đến đâu , anh cũng nhận ra những ngón tay trắng mịn, thon thả . Bàn tay nhỏ nhắn ấy gợi lại một ký ức quen thuộc không thể nào quên.

Anh cố nhìn mặt cô tìm nét quen thuộc, nhưng anh không tìm được gì bởi khẩu trang che nửa khuôn mặt . Quên tất cả mọi thứ diễn ra xung quanh , đôi mắt anh lướt khắp người cô nhận dạng.

Rồi bác sĩ ngẩng lên . Trong một thoáng đôi mắt đen lóng lánh nhìn Khoa làm tim anh thắt lại , đập rộn lên . Trong lúc anh còn đang chết sững thì cô quay qua nói gì đó với cô y tá rồi đi về cuối phòng .

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 23

Trong khi Tú Văn ngồi bên cạnh bé Hải nhìn nó lo lắng thì anh gạt đi nỗi lo rồi bởi lúc này , yên tâm về sinh mạng của đứa con . Anh bị cuốn hút hết tâm trí vào hình dáng cô bác sĩ khám bệnh lúc này.

Một cách máy móc , anh đi nhanh đến phòng trực , nơi cô đang ngồi ghi toa sau bàn, Khoa đến đứng trước mặt cô :

- Bác sĩ , con tôi có sao không ?

Anh muốn nghe giọng nói của cô , nhưng cô không nói gì , chỉ đưa toa cho anh, rồi đứng dậy đẩy cửa đi vào phòng bên cạnh.

Khoa thần thờ cầm toa đi ra quầy thuốc . Một ý nghĩ chợt loé lên , anh nhìn xuống một góc toa thuốc Tên Nguyễn Đan Thụy đập vào mắt anh , làm anh run bật cả tâm can . Anh đứng lặng người giữa sân bệnh viện , tưởng mình phát điên lên vì cấp bách muốn gặp cô.

Tiếng xe cấp cứu chạy vào sân làm Khoa sực tỉnh . Anh đi nhanh ra mua thuốc rồi phòng, rồi đưa tất cả cho Tú Văn xử lý . Anh ngồi xuống gốc giường , tì tay trên song sắt và kín đáo theo dõi Đan Thụy đang khám bệnh ở giường đối diện.

Có năm mơ cũng không ngờ gặp lại cô ở đây . Mười năm qua rồi , mười năm không gặp tưởng cô mất hút khỏi đời anh , bỗng nhiên cô xuất hiện . Gần trong tầm tay mà thực sự cách xa với vợ . Mười năm đã biến một Đan Thụy yếu đuối bơ vơ thành một bác sĩ cao quý và xa cách với anh đến mức tưởng chừng không thể nào với tới.

Nhìn cách làm việc trầm tĩnh và chững chạc của cô , anh chợt liên tưởng hình ảnh một Đan Thụy mười năm trước - nhỏ nhoi và mong manh , chỉ biết khóc khi đối diện với nghịch cảnh . Bây giờ, cô còn hay khóc nữa không ? Cô còn nhớ về ký ức tối tăm mù mịt ngày xưa, hay là đã quay lưng đoạn tuyệt mỗi tình nghiệt ngã.

Như cảm nhận được cái nhìn của anh , Đan Thụy chợt quay lại . Hai tia mắt nhìn thoáng nhau , rồi cô quay chỗ khác . Dáng điệu thanh thản bình tĩnh ,

cô làm Khoa nôn nao quay quắt tìm một lần gặp riêng . Còn cô thì thản nhiên như nhận ra anh trong vô số những người quen bình thường , không cảm xúc gì ngoài một sự ngạc nhiên.

Hôm sau Đan Thụy không vào bệnh viện , Khoa muốn hỏi thăm về cô , nhưng có Tú Vân ở đó nên anh nén lòng chờ dịp khác . Anh còn thấy cô vài lần ở trong phòng bệnh . Nhưng Đan Thụy không hề có ý định nhận ra anh, đành tiếp tục chờ đợi.

Mấy hôm sau bé Hải xuất viện . Không đủ kiên nhẫn chờ nữa , Khoa đến tìm cô vào khoảng trưa lúc tan giờ làm việc.

Anh đứng dưới hàng hiên trước phòng cấp cứu chờ cô đi ra Một lát sau Đan Thụy xuất hiện . Trong một thoáng , đôi mắt Khoa như chụp gọn hình ảnh cô , vẫn dáng dấp mảnh mai và khuôn mặt dịu hiền ngây thơ , cô không khác ngày xưa bao nhiêu chỉ thêm xinh đẹp và chín chắn . Thấy Khoa đứng nhìn mình chăm chăm , cô khẽ gật đầu chào anh và tiếp tục bước đi , Khoa mím môi , cương quyết đi theo cô :

- Anh tin là em nhận ra anh đúng không Thụy ?
- Vâng, em nhận ra anh và chị Vân ngay hôm anh chị vào đây ?

Khoa nín lặng một lát , rồi buồn rầu :

- Em cố tình không thấy phải không ?
- Không , em đã chào anh đấy chứ, có thể anh không thấy.
- Xa nhau mười năm , gặp lại anh em chào thản nhiên vậy sao ?

Đan Thụy lại cười :

- Bé Hải khỏe chưa anh ?
- Khỏe
- Vậy em đã làm tròn trách nhiệm của mình rồi . Đúng không?
- Đừng nói chuyện đó , mình tìm một quán nước nói chuyện đi Thụy.
- Cám ơn anh , em bận phải về xin lỗi không thể nói chuyện được.
- Thụy

Khoa kêu lên và đứng lại :

- Em thật sự không muốn nói chuyện với anh hay là trốn tránh ? Mình còn nhiều chuyện để nói lắm . Mười năm rồi , anh chưa bao giờ nguôi được chuyện cũ . Anh không tin em đã quên.

- Em có nhớ , nhưng thật tình nó không có gì phải nhắc lại cả.
- Còn anh thì không , anh cần giải thích , suốt mười năm anh bị dẫn vật vì không được nói với em . Nếu em không cho anh nói , anh sẽ phải bị ray rức . Anh xin em, em cho anh cơ hội nói đi Thụy.

Đan Thụy nhìn vào mắt anh , điềm tĩnh :

- Cái gì đã qua thì hãy cho nó qua luôn đi . Em hoàn toàn không có nhu cầu muốn nghe giải thích . Cũng dứt khoát không muốn gặp anh . Em nói rất thật , anh quên chuyện cũ đi.
- Anh không thể quên.
- Nhưng ít ra anh đừng nên lôi em vào cuộc , em hoàn toàn không muốn , chào anh.

Nói xong, Đan Thụy bỏ đi một cách dứt khoát . Khoa đi nhanh theo cô :

- Đừng như vậy Thụy, nếu em từ chối nói chuyện , anh sẽ đi theo em mãi . Em không trốn được đâu.

Đan Thụy vẫn tiếp tục đi :

- Em không còn là một Đan Thụy nhu nhược ngày xưa đâu . Nếu anh muốn dùng quyền lực áp đảo em , anh sẽ thất vọng đó, em nói thật.

Và mặc cho Khoa kiên nhẫn đi theo một bên thuyết phục , cô đi nhanh đến chỗ lấy xe . Khẽ gật đầu chào Khoa rồi nhấn ra , chiếc xe phóng nhanh trên đường.

Khoa nhất định không chịu thua, anh hấp tấp lái xe đuổi theo cô nhưng bóng Đan Thụy đã mất hút giữa dòng người tấp nập.

Hôm sau Khoa gọi điện đến bệnh viện . Vừa nghe giọng nói của anh , Đan Thụy đã từ chối một cách cứng rắn rồi gác máy . Liên tục mấy ngày Khoa tìm cách gặp cô , nhưng Đan Thụy biến đi không có cách gì đến gần được . Cô làm anh phát điên vì sự quay quắt bòn chồn . Cô càng tránh mặt thì anh càng bị thôi thúc bởi ý muốn gặp gỡ . Như một cuộc trốn tìm mà ai cũng muốn mình thắng cuộc.

Sáng nay Đan Thụy nhận được cú điện thoại làm cô bàng hoàng . Đó là của Nguyệt Thi . Đan Thụy kêu lên một tiếng sững sốt :

- Sao mà biết số điện thoại của tao ?
- Chuyện dài lắm , gặp nhau sẽ nói . Bây giờ mà trả lời câu này đi . Tại

sao mấy năm nay mà không liên lạc với tao ? Mà biết tao giận mà ghé
gớm lắm không ?

- Tao có lý do riêng . Gặp nhau tao sẽ giải thích , nhưng bây giờ mà đang
ở đâu ? Có gia đình chưa ?

Nguyệt Thi cười nhỏ trong máy :

- Cứ đến nhà anh Đan thì gặp tao thôi.

Đan Thụy thốt lên :

- Trời ơi , có thật là mà với anh Đan đã...

- Chúng tôi có hai đứa con rồi , thưa chi.

- Thật là tuyệt, tao đoán không sai mà

` - Ê , mà làm sao mà đoán được vậy ?

- Gặp nhau sẽ nói . Bây giờ tao bận lắm , chuẩn bị cơm nghe, trưa nay tao
đến mà đó.

- Nhớ nghe chưa ?

- Nhất định mà.

Đan Thụy gác máy , cười sung sướng . Có năm mơ cô cũng không tin
Nguyệt Thi gọi điện cho cô . Thật bất ngờ thú vị.

Đến giờ về , Đan Thụy gọi điện báo cho Hoài Giang biết cô sẽ đến nhà
Trọng Đan . Anh không nói gì , chỉ hẹn chiều đi chơi , cô bỏ máy xuống rồi
đi đến phòng thay đồ đến Nguyệt Thi.

Nhà Trọng Đan thì cô biết , khi cô đến thì cổng đã mở . Chiếc xe du lịch
đậu trong sân , cô dựng xe ở góc tường rồi đi vào phòng khách.

Bước vào cửa cô chột khựng lại , kinh ngạc khi thấy Khoa ngồi ở salon
dáng điệu rõ ràng là chờ đợi . Đan Thụy vụt hiểu , cô gật đầu chào anh một
cách lịch sự rồi lập tức quay ra :

Khoa bước nhanh giữ tay cô lại giọng anh như năn nỉ :

- Anh biết thế này thì em không thích , nhưng thật sự anh không còn cách
nào khác Thụy ạ . Thông cảm cho anh.

Đan Thụy suy nghĩ một lát rồi nhìn vào mặt Khoa :

- Em biết có tránh cũng không được , vậy thì em phải nghe . Dù sao em
cũng không thể bắt anh tiếp tục ảo vọng.

Cô đến ngồi ở salon , im lặng chờ anh nói.

Khoa đến ngồi cạnh cô , như muốn ôm lấy cô . Đan Thụy dịu dàng như cương quyết đứng dậy.

- Bây giờ mình ở vị trí khác rồi , không nên thân mật như vậy anh Khoa ạ . Thật tình em ngồi lại đây nghe anh nói vì em không muốn anh tiếp tục đi tìm em . Còn thì em không cần nghe giải thích gì cả.

- Có thật như vậy không , chẳng lẽ trong lòng em không còn gì hết.

- Vâng , đúng là không còn gì

- Anh không tin

Thấy Đan Thụy ngồi im , đôi mắt anh nhìn xoáy vào mặt cô :

- Mình bắt đầu câu chuyện từ buổi trưa cuối cùng đó đi , tao lần đó em không về nhà ? Em không cho anh cơ hội giải thích , anh không ngờ em chấm dứt quan hệ một cách đột ngột tức tưởi như vậy . Em biết không Thụy ? Em đã trừng phạt anh một cách tinh vi và tàn nhẫn, để cho anh bị lương tâm bị dày vò trong suốt mười

năm qua , để cho anh sống giữa tiền bạc và địa vị mà như một thân cây khô kiệt . Em có hiểu cảm giác của một người bị băng họa cả tinh thần không ?

Đan Thụy tò mò :

- Lạ thật, em đã cho anh chọn lựa một cách thoải mái , không lẽ quấy nhiễu anh điều gì . Vậy mà anh vẫn thấy không thỏa mãn.

- Nhưng anh đâu có chọn lựa cuộc hôn nhân hiện tại . Lúc đó em đã tước mất của anh cơ hội quay về . Nếu ngày đó em không biến mất thì anh không sống đau khổ thế này đâu.

Nghe cách nói của Khoa , Đan Thụy lờ mờ cảm thấy anh không có hạnh phúc . Nhưng cô không nói , cô thật sự không muốn mình bị lôi kéo vào quan hệ với Khoa và cô ngồi im chờ Khoa nói cho hết ý.

Khoa mím môi nhìn cô :

- Anh muốn biết tại sao lúc đó em bỏ đi như vậy . Chiều đó về nhà không thấy em , anh chờ đến suốt đêm , sau đó anh và Trọng Đan tìm em khắp nơi . Sao em bỏ đi như vậy hả Thụy ?

Đan Thụy suy nghĩ một lát , cô cau trán như cố nhớ lại :

- Hình như lúc đó em tuyệt vọng quá . Nhìn cách anh lo cho chị Vân và cái nhìn lạnh lùng đối với em , em hiểu vậy là hết rồi , cho nên em rút lui.

- Trời ơi ! cuối cùng rồi anh thấy em chẳng hiểu gì về tình của anh dành cho em . Em làm anh...

Khoa ôm đầu một cách khổ sở :

- Sao em khờ đến mức như vậy . Em nghĩ anh bỏ em được để chọn Tú Vân sao ?

Đan Thụy nhìn Khoa một cách lạnh lùng :

- Thế lúc đó anh nghĩ gì . Tình thế như vậy mà anh còn tinh thần quay về với em à ?

- Không phải quay về vì trong đầu anh chưa bao giờ có ý nghĩ bỏ rơi em.

Đan Thụy mỉm cười :

- Thật là hân hạnh cho em quá.

- Đừng mỉa mai như vậy Thụy.

- Không , em không mỉa anh . Thật ra vì em nhớ lúc đó anh bảo em chẳng được tích sự gì . Em tẻ như vậy không lẽ làm cho anh yêu được.

Khoa nín lặng một lát rồi trầm ngâm.

- Một câu nói trong lúc nóng giận mà làm cho em nhớ lâu vậy sao ? Thật ra lúc đó bị em xúc phạm nên anh nổi điên lên . Anh xem em là của anh rồi , đâu có chuyện so sánh với ai.

Đan Thụy cười nhẹ :

- Trên lý thuyết , anh có thể nghĩ bất cứ điều gì . Nhưng trong thực tế anh chỉ có thể ở với chị Vân . Anh và chị có con rồi , đó là gián tiếp anh bỏ rơi em.

Khoa chận lại :

- Đó chỉ là sự vô ý của anh . Sau đó anh hiểu Tú Vân cố tình dùng cách đó để trói buộc anh . Em có hiểu điều này không . Đàn ông kỵ nhất là thủ đoạn trói buộc kiểu đó . Làm sao anh yêu cô ta được.

- Thực tế lúc đó anh đã yêu đấy.

Khoa thở dài :

- Đó không phải là yêu , mà bị mềm yếu , bị quyến rũ . Dù sao anh trả một giá đắt rồi . Quá đắt so với sự lầm lẫn của một người đàn ông.

Anh chột ngẩng lên :

- Em nói đi Thụy . Bây giờ anh phải làm sao để có được em , anh sẵn sàng

bỏ tất cả và li dị với Tú Vân . Chúng ta sẽ bắt lại từ đầu.

Mắt Đan Thụy mở lớn , ngạc nhiên :

- Em không ngờ anh có ý nghĩ đó . Thật là hoang tưởng , chúng ta không có một lý do nhỏ nào để thực hiện được cả. Em đã có gia đình , con em đã hai tuổi rồi.

- Em có chồng ?

Khoa lập lại một cách máy móc , rồi anh như điên lên :

- Không thể được , không thể có chuyện đó được . Anh không tin và cũng không chấp nhận.

Anh đứng bật dậy và bước nhanh trước mặt Đan Thụy . Bóp mạnh vai cô một cách vô ý thức.

- Em không thể thuộc về người khác được . Anh không chấp nhận đâu em có nghe không.

Đan Thụy ngồi yên , vẻ mặt cô thật tĩnh lặng.

- Anh làm sao vậy ? Em không hiểu tại sao anh lại xúc động đến thế ? Mình không còn là gì của nhau , tại anh quan tâm đến đời tư của em . Xin lỗi, em từ chối sự quan tâm đó.

- Anh đã ray rứt suốt một thời gian dài . Như vậy là trừng phạt quá đủ rồi , đừng để anh mất em nữa Thụy, anh không chịu nổi nữa đâu.

Đan Thụy cố gỡ tay Khoa ra :

- Anh bình tĩnh đi . Anh có biết tại sao em tuyệt đối không gặp mặt anh không ? Tại vì em không muốn bị quá khứ nếu kéo , không muốn bị một dao động nhỏ nào làm gợn hạnh phúc của em . Nếu mình gặp nhau một lần thì sẽ có lần thứ hai , thứ ba và nhiều nữa . Em dứt khoát không chấp nhận chuyện đó . Em rút kinh nghiệm của anh đó ,chẳng phải tình cảm của anh và chị Vân bắt đầu từ những cuộc gặp gỡ lén lút như vậy sao ?

Thấy Khoa định nói , cô ngăn lại :

- Về phía em , em biết tình cảm cũ không sống lại được đâu và tránh bất cứ sự liên hệ nào với quá khứ . Em và chồng em đều làm hết mình để bảo vệ hạnh phúc của gia đình . Mong anh hiểu cho.

Khoa thì thầm :

- Em có biết một câu nói của em , anh kiên trì chờ đợi suốt mười năm nay

hay không ? Anh luôn hy vọng một ngày gặp lại em để mình nói lại hạnh phúc . Vậy mà bây giờ em...

Khoa ngừng lại , lắc đầu thất vọng

Đan Thụy tò mò :

- Em đã nói gì ? Em quên mất rồi ?

- Lúc nghe Tú Vân có thai , em đã khóc và bảo cô ta rằng em có thể để mất gia tài mà mẹ để lại , nhưng anh thì là nguồn sống duy nhất của em . Lúc đó anh lay động cả tâm can , thương em vô cùng . Nhưng tình thế không cho phép anh đuổi theo em để dành em . Anh định chiều về sẽ xin lỗi em , nhưng không ngờ là không có dịp để nói.

- Bỏ chuyện đó đi anh Khoa , dù sao bây giờ anh và em đều có trách nhiệm với gia đình riêng của mình . Chồng em ảnh rất trân trọng tình cảm đối với mẹ con em . Cuộc sống hạnh phúc làm em sợ bất cứ biến động nào , em không được quyền xao lãng, hãy hiểu cho em.

Cô đứng dậy :

- Nhờ anh nói với Nguyệt Thi đến tìm em , em phải về đây . Cho em gửi lời thăm chị Vân.

Khoa làm một cử chỉ giữ cô lại, nhưng thấy vẻ đĩnh đạc cứng rắn của cô, anh chùng lại , ngồi yên . Hình như quyền uy thăm lặng toát lên từ đôi mắt đen bí ẩn của cô đã tước đoạt ý muốn khống chế của anh.

Anh ngồi bất động nhìn theo cô , rồi gục đầu vào hai tay . Trong lòng anh lại vang lên âm điệu của bạn nhạc xa xưa.

Mười năm cách biệt một lần bỏ ngõ . Quên đi quên đi mộng buồn bấy lâu , nhưng em yêu ơi , một vùng ký ức , vẫn gọi tên em cả một vùng trời yêu . Cả một trời yêu bao giờ trở lại . Ôi ta xa nhau tưởng chừng như đã... Ôi ta xa nhau

tưởng chừng thương nhớ . Tình đã phân ly tình vẫn như mơ...

Mười năm sống bên cạnh Tú Vân nhưng tâm hồn anh hướng về mối tình nguyệt ngã với Đan Thụy . Yêu thương và hối hận là hai cảm giác làm đen tối cuộc đời anh . Nhất là cuộc sống địa ngục trong gia đình ngày càng làm anh mệt mỏi muốn xa lánh.

Lúc mất Đan Thụy cũng là lúc anh biết được lòng tham ti tiện của Tú Vân .
Sự khinh bỉ ghê sợ cô đã dập tắt phũ phàng tình
cảm ngả nghiêng yếu đuối . Anh biết Tú Vân hiểu điều đó và cô mất hết tự
tin vào bản thân . Khi cô được Khoa là khi cô nhận ra
rằng không bao giờ cô nắm giữ được tâm hồn anh . Cô đâm ra ghen tuông
ngghi ngờ đến mức loạn trí . Cô ghen với hình ảnh của Đan Thụy , ghen cả
với phụ nữ , mà anh giao dịch làm ăn . Ý nghĩ lúc nào Khoa cũng có thể
ngoại tình làm cô lục soát anh một cách điên cuồng , và ghen tuông bệnh
hoạn của cô càng đẩy anh vào đời sống tinh thần cùng quẫn không lối thoát
. Anh ghê sợ đến mức từ chối chung phòng với cô . Nhất là từ khi gặp Đan
Thụy , cảm giác chán chường đó cứ tăng dần.
Khoa đứng dậy lẳng lặng ra về . anh lái xe lang thang ngoài đường . Chiếc
cassette nhỏ vang lên bài hát buồn xa xâm.
Mười năm cách biệt tưởng chừng quên lãng như mây như mưa bay đi muôn
phương , nhưng em yêu ơi một dòng thư cũ mãi còn trong anh một trời
cuồng điên.

Hoàng Thu Dung

Bóng Thời Gian

Chương 24

Buổi tối trong ngày đám giỗ của mẹ Tú Vân , trong nhà trở lại vẻ yên lặng trầm mặc , bình thường không khí đã lặng lẽ . Khách khứa đến như làm ngôi nhà thức dậy cửa mình một lúc , rồi lại rơi vào vắng lặng.

Tối nay có hai vị khách đến bất ngờ, làm mọi người cứ bàng hoàng . Đó là Giang và Đan Thụy.

Anh lái xe vào sân và Đan Thụy mở cửa bước xuống ,tần ngần nhìn xung quanh . Một thời gian dài không đến , bây giờ trở lại nơi đây ,tự nhiên cô thấy băng khuâng.

Cả hai ngồi ở salon chờ người làm lên báo với chủ nhà . Người xuống đầu tiên là Khoa . Thấy Hoài Giang anh như không trấn tĩnh nổi mình , chỉ gật đầu chào một cách máy móc . Hoài Giang chủ động chìa tay ra :

- Chào anh.

Khoa cũng bắt tay Giang :

- Mời anh ngồi.

Lúc đó ông Khôi và Tú Vân cũng vừa xuống tới , cả hai người đều kinh ngạc nhìn . Tú Vân khẽ kêu lên một tiếng " Trời ơi" rồi đứng yên ngó Đan Thụy.

Cô mỉm cười , nhỏ nhẹ chào :

- Chị Vân khỏe không ?

Cô quay qua chào ông Khôi.

- Chào dượng.

Mọi người ngồi chung quanh bàn . im lặng , không ai mở lời trước . Cuối cùng Hoài Giang lên tiếng ,anh nhìn ông Khôi.

- Vợ con gọi dượng bằng dượng , con cũng xin gọi như vậy, dượng cho phép chứ ?

- Cái gì ? Anh cười con nhỏ này à ? Trời ơi , tôi có năm chiêm bao không ?

Tú Vân bật kêu lên sững sững . Ông Khôi khoát tay hình như bảo cô im , rồi trầm giọng :

- Con muốn gọi là ba hay dượng cũng vậy thôi . Trong thâm tâm con . Tình cảm thế nào thì biểu hiện thứ ấy . Có điều là dượng không ngờ hai đứa thành vợ chồng . Dượng ngạc nhiên lắm.

Tú Vân nhìn theo Khoa thật nhanh như dò xét rồi nhìn Đan Thụy không chớp . Vẻ thanh mảnh quý phái của Đan Thụy như bóp nát trái tim Vân . Đan Thụy vẫn giữ được vóc dáng thời con gái . Thời gian chỉ làm đẹp đó trở nên chính chắn , mặn mà . Còn cô bây giờ trở thành chiếc bóng ngày xưa . Còn lại phụ nữ mập mạp , dễ cáu

gắt và sống một cuộc sống đầy bất hạnh . Tự nhiên cô muốn nổi giận muốn trút lên đầu Khoa cơn thịnh nộ ầm ỉ trong lòng . Cô biết Khoa đang đau đớn . Điều đó làm cô phát hoá lên trong cơn ghen tuông ngừng ngụt

Đan Thụy ngồi cạnh Giang, hai tay đặt hờ trên chân . Nhìn họ thật đẹp đôi , thật gợi hình ảnh lãng mạn . Cô không nói gì , chỉ nhìn Hoài Giang và nghe anh nói . Giang nhìn mọi người một cái từ tốn :

- Hôm nay tôi đến đây để nói với gia đình một chuyện dù chuyện xảy ra đã lâu , nhưng tôi tin ai cũng nhớ . Nhất là dượng Khôi.

Ông chặn lại :

- Con muốn nhắc lại chuyện vàng bạc phải không ? Thôi bỏ đi , dượng quên lâu rồi.

- Không , con không thể bỏ qua như vậy . Lúc đó con bảo chỉ mượn tạm và nhất định phải trả . Số vàng đó không phải của con , con giữ làm gì , cái gì của người khác mình không nên có ý nghĩ tranh đoạt.

Anh chợt quay qua Tú Vân :

- Tôi nói có đúng không , cô em gái ?

Tú Vân nhợt nhạt ngó chỗ khác :

- Chuyện đó của anh và ba , tôi đâu biết gì mà xen vô.

- Phải không ? Hoài Giang hỏi lại một cách chế giễu :

Tú Vân ngó chỗ khác , như không nhận ra thâm ý của anh . Cô lại liếc qua Khoa , mắt long lên căm tức . Nãy giờ Khoa không hay mình đang nhìn Đan Thụy chăm chăm đến nỗi cô lúng túng nhìn chỗ khác . Hoài Giang thấy hết , nhưng không nói gì , anh nhìn Khoa thông cảm hơn là mai mỉa chỉ tập trung câu chuyện của Tú Vân.

Anh hỏi thẳng kiên quyết , không để cô lảng tránh :

- Bây giờ anh em mình giải quyết chuyện của Đan Thụy , anh thấy cô nên trả lại những thứ lẻ ra là của cô . Cô thấy thế nào ?

Tú Vân không phải vừa, cô nhướn mắt lên :

- Những thứ lẻ ra của Đan Thụy à ? Cái gì vậy ?

Cô quay qua Khoa :

- Là anh hả anh Khoa ? Trước đây anh là của nó đó đấy . Chồng nó đòi tôi trả anh lại cho nó kìa, anh chịu không ?

Khoa lăm lì :

- Cô nói năng gì lộn xộn vậy ?

- Đừng có làm bộ không hiểu , đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ cái gì ?

Cô nghiêng răng :

- Tiếc lắm phải không , bây giờ gặp lại rồi đó, tìm cách sum hợp đi

Khoa nạt ngang :

- Cô im miệng đi , đừng có ăn nói khó nghe như vậy.

Đan Thụy nhìn ông Khôi , chờ thái độ của ông . Nhưng hình như quá quen với cảnh gây gổ như vậy , ông thản nhiên như người đứng ngoài cuộc .

Cuối cùng Hoài Giang lên tiếng :

- Chuyện tư của vợ chồng cô có lẽ hai người nên giải quyết riêng . Bây giờ chúng ta bàn chuyện đất đai của Đan Thụy nhé.

- Đất đai gì, tôi không biết.

- Cô biết rõ đấy . Thậm chí mỗi năm cô thu nhập bao nhiêu từ nguồn lợi đó , chỉ có cô là người rõ hơn hết.

Tú Vân ngoan cố :

- Anh nói cái gì vậy ? Tự nhiên hai vợ chồng mấy người đến kiểm chuyện với tôi . Mấy người ngồi đó đi, tôi không tiếp đâu.

Cô đứng dậy bỏ đi , Hoài Giang điềm nhiên :

- Nếu cô ngoan cố , thì tôi chính là người thừa cô ra tòa đó cô em gái thân mến của tôi a.

Câu nói làm Tú Vân sững lại, ngồi phịch xuống rồi cười khẩy :

- Anh dọa tôi ra toà hả ? Thật là khôi hài , ba nghe chưa ba , ông anh khác mẹ của con đòi thừa em gái mình đó . Đúng là một ông anh có lương tâm mà.

Giang nhếch miệng ;

- Lương tâm của tôi đặt vào Đan Thụy và tôi bảo vệ vợ tôi . Ý thích và tình cảm mới quan trọng với tôi . Còn mọi người nghĩ ra sao thì tùy . Tôi không quan tâm tới.

Câu nói làm Tú Vân tức nghẹn . Hận đời, đúng hơn là hận Khoa . Cô lại nghiến răng :

- Nghe người ta nói chưa . Chồng người ta cưỡng vợ vậy đó , còn anh thì sao ? Anh đối với vợ con như kẻ thù ? chỉ giỏi mơ tưởng vợ người khác . Tôi chưa thấy thằng chồng nào khổn nạn hơn anh.

Khoa lạnh lùng :

- Nếu cô còn một chút tự trọng thì cô im miệng đi . Càng nói càng làm người ta ghê tởm.

Tú Vân nhảy chồm tới , hét lên :

- Cái gì, anh ghê tôi hả ? Phải rồi , bây giờ tôi đâu còn đẹp như người ta , bây giờ anh cũng giàu rồi đâu cần tiền của tôi nữa , đồ vô ơn.

Khoa quát mắt nhìn Tú Vân . Định đứng dậy , nhưng Hoài Giang đã lên tiếng . Anh cười cười :

- Tú Vân này, hình như cô muốn đem chồng cô ra làm lá chắn để tránh cuộc nói chuyện này phải không ? Chúng tôi ít thời gian lắm , không thể ở đây lâu để chứng kiến quý vị đấu khẩu nhau . Thế nào anh Khoa , anh có thể khuyên vợ mình biết điều một chút hay không.

Khoa nhìn Tú Vân bằng nửa con mắt :

- Chuyện này tôi nói với cô lâu rồi, nếu cô còn tự trọng thì hãy trả cho người ta đi.

Thấy Tú Vân định hả miệng quát tháo , Khoa giơ tay ngăn lại :

- Tôi biết cô định nói gì rồi, cô muốn tôi học cách người khác bênh vợ mình chớ gì . Xin lỗi , tôi chưa mất hết nhân tính bên vợ kiểu đó đâu.

Nói rồi anh đứng dậy bỏ đi , Tú Vân nhìn theo một cách hậm hực , rồi quay lại Đan Thụy :

- Tao biết mày thù tao lắm . Mấy năm nay mày chỉ chờ cơ hội này thôi chứ gì . Thì đó , nhìn đi , gia đình tao lục đục vậy đó . Hả hê lắm phải không ? Đan Thụy không trả lời , chỉ Hoài Giang ra hiệu muốn về . Hoài Giang vỗ nhẹ tay cô rồi nheo mắt nhìn Tú Vân.

- Rõ ràng là cô kiếm chuyện để tránh đề cập chuyện tôi muốn nói . Nhưng cô nên nhớ , tôi chứ không phải Đan Thụy mà bỏ qua đâu.

Anh đặt hộp nữ trang lên bàn, rồi nghiêm nghị :

- Ngày mai luật sư của tôi sẽ làm việc với cô . Tôi có đầy đủ bằng chứng và giấy tờ , cô không trốn được đâu. Suy nghĩ đi.

Anh kéo Đan Thụy đứng dậy . Cả hai kiếu từ ra về đê?

mặc Tú Vân và ông Khôn ngồi lặng ở salon.

Không ai thấy Khoa đứng trên balcon nhìn xuống vẻ mặt buồn xa vắng .

Anh nhìn Đan Thụy đi bên Hoài Giang ra xe . Hình ảnh yêu thương của cô làm lòng anh nao nao . Như cảm nhận cái nhìn của anh , cô ngước lên, rồi đi nép vào Hoài Giang.

Cô đi rồi mà Khoa vẫn đứng lặng yên với nỗi buồn triền miên sâu thẳm . Đó là hậu quả mà anh phải chấp nhận vì sự nông cạn của mình.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 4 tháng 2 năm 2004